

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

92ον Τεύχος

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2018

Νίκης 11, 105 57 Αθήναι
Ευρώ 0,01

- * Εκθεση και Τεκμηρίωση του Συνεδρίου:
'Defence and Security: State of the Art Technology'
- * Αναφορά πρώτων εντυπώσεων του Σεμιναρίου
'Management, Logistics, Economics and Energy Fundamentals'
- * ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΙΣΜΕ
ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΓΔΜ ...σελ. 34

Άρθρα

- * Η αποδοχή της μακεδονικότητας απομειώνει την ελληνικότητα Του κ. Κωνσταντίνου Γρίβα
- * Το Αλφαβητάριο της Αποτρεπτικής Στρατηγικής!!! Του κ. Παναγιώτη Ήφαιστου
- * «Η Δύση τελείωσε – 5 νέοι ηγέτες απειλούν τον κόσμο» Bernard - Henri L vy
- * 5 Ιστορικές αλήθειες που δείχνουν ότι η σχέση του Ερντογάν με τους Άραβες δεν είναι αυτή που φαίνεται
- * Ισλάμ και Ερντογάν: Ο κίνδυνος είναι εδώ!!, Rauf Bakér
- * Εμείς και το Ισραήλ: Τα όρια της προσέγγισης, Του κ. Γεωργίου Καραμπελιά
- * Η ενέργεια, ο παγκόσμιος πληθυσμός, η Μεσόγειος... και η Δημοκρατία, Δρ. Σωτήρης Καμενόπουλος
- * Κατευνασμός και τουρκική απειλή: Η επικίνδυνη επιλογή!, Του κ. Κωνσταντίνου Θ. Λαμπρόπουλου
- * Η ψυχογράφιση του αντίπαλου δέους: Το σημαντικότερο βήμα στην εξωτερική πολιτική
Της κ. Αναστασίας Καντά
- * Οι περίεργες εχθρικές σχέσεις Τουρκίας και Ισραήλ:
Οι διπλωματικές μαραίνονται, οι εμπορικές ανθίζουν.
Του Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη
- * Ευρωπαϊκή Ένωση είπατε;... του κ. Αλέξανδρου Δρίβα
- * Επιθέσεις Πλαστής Σημαίας, Πως Σκηνοθετούνται Σήμερα,
Philip M. Giraldi
- * Η Τουρκία κτίζει μεθοδικά το μουσουλμανικό τόξο στα Βαλκάνια
- * Γερμανικές επανορθώσεις – Κατοχικό Δάνειο,
Του κ. Δημήτρη Α. Ζακοντίνου
- * Η μεγάλη σκακίερα και το αυτονομημένο τουρκικό πιόνι,
Του κ. Απόστολου Αποστολόπουλου
- * Μακεδόνων παραμυθία, Του κ. Περικλή Μήτκα
- * Η απαγωγή των αισθήσεων και της λογικής
Του κ. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

Με μια ματιά, η Ελλάδα και ο Κόσμος
Του Αντιστρατήγου ε.α. Χρήστου Μουστάκη

Δημογραφικό

Λαθρομετανάστες

brain drain

Εθνομηδενισμός

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Διανύοντας τον Ιούνιο του 2018, πολλά και σημαντικά εθνικά θέματα βρίσκονται σε εξέλιξη. Στην προεκλογική Τουρκία τα πολιτικά της κόμματα διαγκωνίζονται για την μετεκλογική έμπρακτη διεκδίκηση «ζωτικών» κατά την αντίληψή τους δικαιωμάτων έναντι της Ελλάδος (κυρίως νησιωτικών και ενεργειακών), καθώς και έναντι της Κύπρου. Πρόσφατα τουρκικά προκλητικά «επιτεύγματα» αποτελούν, η απειλή απαγωγής των 8 Τούρκων Αξιωματικών, η διακοπή της διμερούς συμφωνίας επανεισδοχής προσφύγων και το θερινό πρόγραμμα ερευνών του γεωτρήπανου «ΠΟΡΘΗΤΗΣ», ενώ η αιχμαλωσία των δύο Ελλήνων στρατιωτικών συνεχίζεται πλέον των 100 ημερών. Το *casus belli* για τυχόν ενάσκηση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων στο Αιγαίο καλά κρατεί, οι τουρκικές πολιτικές και στρατιωτικές προκλήσεις έχουν καταστεί καθημερινή μας κανονικότητα και για το πειστικότερο των προθέσεων, η Τουρκία έχει καταληφθεί από εξοπλιστική φρενίτιδα (δαπάνες άνω των \$18 δις ετησίως), με ταυτόχρονη σημαντική ενδυνάμωση της εγχώριας αμυντικής της βιομηχανίας, γεγονότα δηλαδή τα οποία συνάδουν με το αναθεωρητικό όραμα αναβιώσεως του Χαλιφάτου. Υπενθυμίζεται ότι οι ημέτερες δαπάνες για την άμυνα είναι χαμηλότερες των 3 δις €.

Σε ότι αφορά τα Σκόπια, ένα επτασφράγιστο σχέδιο Συμφωνίας βρίσκεται σε τελικό στάδιο διαβουλεύσεων με μόνη βεβαιότητα την σύνθετη ονομασία, το δημοψήφισμα των Σκοπιανών και την απαγόρευση δημοψηφίσματος στους Έλληνες, οι οποίοι ανησυχούντες ενστικτωδώς, ξεχύνονται στους δρόμους σε μη κομματικά συλλαλητήρια διαμαρτυρίας. Αλήθεια την επομένη μίας συμφωνίας πως θα ονομάζει τους Σκοπιανούς η διεθνής κοινότητα και πως θα αυτοαποκαλούνται; Θα εξακολουθεί η Θεσσαλονίκη να αποκαλείται πρωτεύουσα της Μακεδονίας και πως θα αποκαλούνται οι πραγματικοί Μακεδόνες; Η επόμενη ημέρα θα είναι ίδια για την Ελλάδα, όταν με την υπογραφή της θα έχει παραχωρήσει το δικαίωμα στα Σκόπια να αποτελούν το μοναδικό κράτος στον πλανήτη με δικαίωμα να φέρει το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ; Τι μέλει γενέσθαι με τα θεμελιώδη μεγέθη της ταυτότητας, της γλώσσας και του πολιτισμού; Έναντι ποίων ανταλλαγμάτων εκχωρούμε τα μη εκχωρούμενα;

Ενώ το δημογραφικό μας δράμα συνεχίζεται, άνευ ουσιαστικής πολιτικής αντιμετώπισης αυτού, η εκροή χιλιάδων νέων Ελλήνων προς το εξωτερικό συνεχίζεται. Ενώ η επανεισδοχή μεταναστών στην Τουρκία διακόπτεται

και ο βαλκανικός μεταναστευτικός διάδρομος βρίσκεται ερμητικά κλειστός, οι κυβερνώντες παρακολουθούν παθητικά το υπαρξιακού επιπέδου εθνικό αυτό θέμα, έχοντας εναποθέσει τις ελπίδες του έθνους στην καλή προαίρεση του Ερντογάν και της ΕΕ.

Με το BREXIT σε εξέλιξη, τους τριγμούς του ευρωπαϊκού οικοδομήματος στην Ιταλία να προκαλούν ανησυχία και την δοκιμασία των ευρωπαϊκών οικονομικών σχέσεων να προσδίδει νέα γεωπολιτική διάσταση στην Δυτική συνοχή, η χώρα μας εξέρχεται των μνημονίων με δυσβάσταχτα ψηφισμένα αντικοινωνικά μέτρα (νέες περικοπές συντάξεων, μείωση αφορολογήτου, υποχρεώσεις υψηλών πρωτογενών πλεονασμάτων, κόκκινα δάνεια, πλειστηριασμοί, υπερταμείο, ρευστότητα κ.λπ.) και νεφελώδεις υποσχέσεις για το δημόσιο χρέος. Το επίσημο σχέδιο για την ανάπτυξη της χώρας φαίνεται ως επιεικώς ανεπαρκές.

Κοινό σημείο που συνδέει τα ανωτέρω δυσμενώς εξελισσόμενα εθνικά θέματα (ελληνοτουρκικές σχέσεις, Σκοπιανό ζήτημα, δημογραφικό, μεταναστευτικό, οικονομικό – αναπτυξιακό) αποτελεί η έλλειψη Εθνικής Στρατηγικής η οποία διέπει διαχρονικά ολόκληρο το πολιτικό μας σύστημα. Προς όφελος του έθνους μας, το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. απευθύνει έκκληση και παράκληση προς τα πολιτικά κόμματα όπως αφού προβούν στην ειλικρινή αυτοκριτική τους και εγκαταλείψουν τις «κοκορομαχίες» με προεκλογικό ορίζοντα, ενσκήνουν με σοβαρότητα στην εκπόνηση Εθνικής Στρατηγικής (με ορίζοντα κατ' ελάχιστον 15ετίας) επί των προαναφερθέντων εθνικών θεμάτων τα οποία απειλούν άμεσα υπαρξιακά και ζωτικά μας συμφέροντα. Υπενθυμίζεται ότι η εκπόνηση Εθνικής Στρατηγικής προϋποθέτει καθορισμό των Εθνικών Συμφερόντων καθώς και των Εθνικών Σκοπών που απορρέουν από αυτά. Οι βασικές κατευθύνσεις της Εθνικής Στρατηγικής θα πρέπει, επί τέλους, να τηρούνται με συνέπεια ανεξαρτήτως εναλλαγής κυβερνήσεων. Ο δεδομένος πατριωτισμός των πολιτικών εκπροσώπων των Ελλήνων δεν θα πρέπει να επισκιάζεται από οιαδήποτε άλλη δευτερεύουσα σκοπιμότητα. Ρεαλιστικές λύσεις υπάρχουν υπό την προϋπόθεση ότι υφίσταται πολιτική βούληση καθώς και εγρήγορση του ελληνισμού όπου γης. Το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. διατηρεί ετοιμότητα συνδρομής σε κάθε προσπάθεια προς την κατεύθυνση αυτή.

Ιούνιος 2018

Αντιναύαρχος ε.α. **Β. Μαρτζούκος ΠΝ**
Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037

Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος

Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Π. Κατσαρός, Ι. Μπαλτζώης

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: NEMESIS A.E.

Διευθυντής

Γραφεία: Νίκης 11

TK 105 57

Αθήναι

Τηλέφωνο: 210 8211025

Fax: 210 8211056

E-mail: elesme@otenet.gr

Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Εκθεση και Τεκμηρίωση του Συνεδρίου: 'Defence and Security: State of the Art Technology'

Εκθέτει ο Αναστάσιος Μπασαράς
Αντιπρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ και Σύμβουλος ΔΣ/ΣΑΣΙ

Αγαπητοί (ες) Φίλοι(ες)

Κατεβάστε:

<http://www.abc10.gr/images/Seminars-Conferences/ConferenceDocumentation.pdf> την Συνοπτική (130 σελίδες, pdf) Εκθεση και Τεκμηρίωση του Συνεδρίου 'Defence and Security: State of the Art Technology', το οποίο έγινε το διήμερο Πέμπτη και Παρασκευή 3-4 Μαΐου του 2018 στην αίθουσα 'Ιωάννης Καποδίστριας' του Πολεμικού Μουσείου.

Η Ολοκληρωμένη έκθεση περιέχουσα όλες τις παρουσιάσεις και σημειώσεις, καθώς και τα σαράντα Βίντεο των παρουσιάσεων θα αναρτηθούν στο Youtube και θα διατεθούν στο ακροατήριο από την 15η Ιουνίου, ένα ανά ημέρα (θα γίνεται, επίσης, ανάρτηση και στις ιστοσελίδες του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. και του ΣΑ.ΣΙ.)

Μέσα στο κατάμεστο αμφιθέατρο, περισσότερα από 250 άτομα από όλα τα στρώματα των ενεργών πολιτών μας:

Σπουδαστές των παραγωγικών ΑΣΕΙ ΣΝΔ και ΕΛ.ΑΣ., Πτυχιακοί και Μεταπτυχιακοί φοιτητές και Στελέχη των ΕΔ και ΣΑ (ενεργά και εα). Ιδιαίτερη αίσθηση, προκάλεσε η εμφανής απουσία Σπουδαστών της Σχολής Ικάρων, Σχολής Μονίμων Υπαξιωματικών της Αεροπορίας και Στελεχών των Ερευνητικών και Εκπαιδευτικών Κέντρων της Πολεμικής Αεροπορίας -αν και ήταν προγραμματισμένοι να έλθουν με δωρεάν accommodation -. Πρόεδροι και Διευθύνοντες Σύμβουλοι Εταιριών, Επίτιμοι Αρχηγοί όλων των Κλάδων των ΕΔ και ΣΑ, Πανεπιστημιακοί καθηγητές και κοσμήτορες, Διδάκτορες, Ερευνητές/Αναλυτές Μηχανικοί και Ενεργοί πολίτες, έγινε με εξαιρετική επιτυχία και κράτησε αμείωτο το ενδιαφέρον του ακροατηρίου για ένα διήμερο, από τις 09:00 της Πέμπτης (3/5) μέχρι τις 18:00 της Παρασκευής (4/5).

Ενα βαρυσήμαντο Επιχειρησιακό 'Round' Table Panel, τοποθετήθηκε, συζήτησε και απάντησε σε προκαθορισμένες - καλά επιλεγμένες- ερωτήσεις για τη σημασία και τη σπουδαιότητα της τεχνολογίας και της έρευνας στην άμυνα και ασφάλεια της χώρας καθώς και τη συνεισφορά στην οικονομία. Τον συντονισμό έκανε ο γενικός συντονιστής του Συνεδρίου Αναστάσιος Μπασαράς.

Ενα δεύτερο βαρυσήμαντο Τεχνολογικό 'Round' Table Panel, τοποθετήθηκε, συζήτησε και απάντησε σε προκαθορισμένες - καλά επιλεγμένες- ερωτήσεις. για τη σημασία και τη σπουδαιότητα της τεχνολογίας, της έρευνας, της εκπαίδευσης και των Logistics στην ανάπτυξη της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας καθώς και τη συνεισφορά της στην υποστήριξη και ενίσχυση της άμυνας και ασφάλειας

της χώρας. Τον συντονισμό έκανε ο δεύτερος συντονιστής του Συνεδρίου θεόδωρος Γιαννιτσόπουλος.

Οι εισηγητές της ημερίδας, Υψηλόβαθμα Στελέχη της Αγοράς και της Ακαδημαϊκής Κοινότητας. Διδάκτορες Αξιωματικοί και Μηχανικοί, Ακόλουθοι Αμύνης, Καθηγητές, Αναλυτές και Ερευνητές παρουσίασαν, ανέπτυξαν, συζήτησαν τα θέματά τους, κατά ένα εξαιρετικό τρόπο και με περίσσεια απλότητα και σαφήνεια.

Οι Συντονιστριές μας Συντόνισαν τους εισηγητές κατά ένα εξαιρετικό και δίκαιο τρόπο.

Ο Δεύτερος Γενικός Συντονιστής μας Εργάστηκε σκληρά, συντόνισε και οργάνωσε άψογα όλες τις απαραίτητες δράσεις του Συνεδρίου κατά τη δεύτερη ημέρα.

Ο Πρώτος Γενικός Συντονιστής και Project Manager Επίσης, εργάστηκε σκληρά, προετοίμασε το όλο συνέδριο και συντόνισε και οργάνωσε άψογα όλες τις απαραίτητες δράσεις του Συνεδρίου και τις δύο ημέρες.

Την ημερίδα άνοιξε ο Αναπληρωτής Γενικός Διευθυντής της Γ.Δ. Αμυντικού Εξοπλισμού και Επενδύσεων: Αντιστράτηγος ε.α. Δημήτριος ΜΠΑΛΑΦΟΥΤΗΣ, ως εκπρόσωπος του ΥΕΘΑ

Παραβρέθηκαν οι βουλευτές Ανδρέας Λοβέρδος (Τομεάρχης Αμύνης ΚινΑλ) και οι βουλευτές Χρήστος Μπουκώρος της ΝΔ και Γιώργος Μαυρωτάς του ΚινΑλ,

Παραβρέθηκαν, επίσης, οι πρώην αρχηγοί: Κοσμάς Χρηστίδης Ναύαρχος ε.α. επίτιμος ΑΓΕΝ, Κωνσταντίνος Γκίνης Στρατηγός ε.α. επίτιμος ΑΓΕΣ.

Ο Επίτιμος ΥΓΕΕΘΑ Απχος εα. Γιώργος Σκαρλάτος, Οι πρόεδρος του ΕΣΜΑ Απχος ε.α. Ι. Κούτρας και του ΠΑΣΥΒΕΤΑ Απχος Λαζάρου

Οι τέως πρόεδροι του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. Ηλίας Καζούκας Ασχος ε.α. και Γρηγόρης Δεμέστιχας Αντιναύαρχος ε.α. Πολλοί καθηγητές πανεπιστημίων, ανώτατοι αξιωματικοί των ΕΔ και ΣΑ.

Ετιμήθησαν με αναμνηστικά όλοι οι χορηγοί, τα μέλη των δύο πάνελ, οι εισηγητές και εισιγήτριες μας καθώς και οι γενικοί συντονιστές μας.

'Management, Logistics, Economics and Energy Fundamentals'

Αναφορά πρώτων εντυπώσεων του Σεμιναρίου ' Management, Logistics, Economics and Energy Fundamentals' υπό του κ. Αναστασίου Μπασαρά, Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Ολοκληρώθηκε, με μεγάλη επιτυχία, το Σεμινάριο ' Management, Logistics, Economics and Energy Fundamentals' , στην Πορταριά Βόλου από 30/5-2/6/2018.

Αξιότιμοι κύριοι και κυρίες, Αγαπητοί φίλοι,

Κατεβάστε (μετά τις 15/6 με κλειδάριθμο) την τεκμηρίωση και τις Σημειώσεις!

Κατεβάστε <https://youtu.be/uOMQI0SQTmk> το βίντεο της περιγραφής του Σεμιναρίου!

Κατεβάστε, <https://youtu.be/yxQhMA31tYM> το βίντεο των συνεντεύξεων και του σχολιασμού του Σεμιναρίου!

Κατεβάστε

<https://www.youtube.com/watch?v=3KRD1YrateE&feature=youtu.be> το βίντεο της προβολής στην Αθήνα!

Κατεβάστε <https://youtu.be/T0JfKAhC6iM> το βίντεο της προβολής στη Θεσσαλία!

Κατεβάστε https://youtu.be/FNf7r_eerQk, το βίντεο της προβολής στην Κεντρική Ελλάδα!

Κατεβάστε

http://www.taxydromos.gr/m/m_article.php?id=298816 , το κείμενο της προβολής της εφημερίδας 'Ταχυδρόμος' του Βόλου!

Σε έναν κόσμο που μεταλλάσσεται με πολύ γοργούς ρυθμούς, η ροή και η διαχείριση πληροφοριών, η εξειδικευμένη γνώση και η εφαρμογή των βέλτιστων πρακτικών είναι sine qua non και έχουν ιδιαίτερη αξία, σπουδαιότητα και σημασία. Η μεταβατική περίοδος που διανύουμε και η αλλαγή ισορροπιών στη διεθνή οικονομία συμπαρασύρουν τις πολιτικές και στρατηγικές μεγάλων και μικρών κρατών.

Η Διαχείριση των Έργων και των Προγραμμάτων, η γνώση βασικών αρχών Οικονομικών από όλα τα στελέχη, η Τεχνολογία και τα Logistics καθώς και η Διαχείριση της Ενέργειας αποτελούν κεντρικούς πυλώνες Ανάπτυξης. Σε παγκόσμια κλίμακα η πίτα των Logistics είναι ~14% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Στην Ελλάδα η ίδια πίτα είναι ~10% και υπάρχουν περιθώρια, λόγω της γεωγραφικής της θέσης, να ξεπεράσει το 15%.

Στα πλαίσια αυτά το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. και ο Σ.Α.Σ.Ι. αξιοποιώντας την σωρευμένη γνώση, τις δεξιότητες, καθώς, και την πολυετή διεθνή και εσωτερική εμπειρία τους και, ύστερα, από την εξαιρετική επιτυχία του αντίστοιχου σεμιναρίου στην Αθήνα τον χειμώνα του 2017 (τα σχόλια των συμμετασχόντων στο σεμινάριο αυτό ήταν ιδιαίτερα κολακευτικά):

Συνδιοργάνωσαν και ολοκλήρωσαν, στην Πορταριά Βόλου, το πρότυπο επιμορφωτικό επαγγελματικό σεμινά-

ριο 'Management & Logistics - Finance & Energy Fundamentals' για την κατάρτιση και επιμόρφωση στελεχών, διάρκειας 37 ωρών, -δημιουργώντας ένα 'Management and Logistics Reference Point'.

Ανέβασαν τον πήχη ψηλά, ακόμη και σε διεθνές επίπεδο, με πρωταρχική επιδίωξη την συμβολή μας στην δημιουργία μίας Ελλάδας δημιουργικής, παραγωγικής, θετικά μεταλλαγμένης, με αξιοσημείωτη ανάπτυξη στους τομείς της Βιομηχανίας, Τεχνολογίας και Logistics.

Εδωσαν έμφαση στους άξονες:

- Ειδικά Θέματα Διοίκησης και Διαχείρισης.

- Διαχείριση Έργων και Προγραμμάτων

- Τάσεις Logistics με τις Εξελίξεις της Τεχνολογίας.

- Στρατηγική - Ηγεσία

- Διαχείριση Ολιστικής Ποιότητας

- Εργονομία - Ασφάλεια - Υγιεινή

- Απλά Οικονομικά για Στελέχη

- Προμήθειες και Συμβάσεις

- Διοικητική, Μηχανική και Υποστηρικτική Επιμελητεία (Logistics Management, Engineering & Support) -Configuration Management & Documentation

- Εφοδιαστική Αλυσίδα (Supply Chain Management)

- Reverse Logistics and Engineering -Διαχείριση Ενέργειας και Περιβάλλοντος

- Περιβαλλοντική πολιτική ΕΕ, Κλιματική αλλαγή και Σχετικοί περιβαλλοντικοί σχεδιασμοί και Ελλάδα (ΕΔ και εθνικό επίπεδο)

- Συνεργασία Ελλάδας και Σκανδιναβίας στην ανάπτυξη συμβατικών και ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. -Αρχές και προγράμματα εξοικονόμησης ενέργειας. Προτάσεις ενεργειακών υποδομών και διαχείριση της ενέργειας.

- Θεμελιώδεις έννοιες, αρχές, μέθοδοι και εργαλεία της Οικονομίας, της Διοίκησης, της Αγοράς, των Προμηθειών, της Μηχανικής και Διοικητικής Logistics, καθώς και η πρακτική τους εφαρμογή στη σύγχρονη αγορά

Εφεραν κοντά

- (1) την τοπική κοινωνία και τους θεσμούς της

- (2) μια πλειάδα έγκριτων καθηγητών, διακεκριμένων και εξειδικευμένων διδασκόντων, αναλυτών και εμπειρών στελεχών, οι οποίοι θα παρουσιάσουν/ απαντήσουν/συζητήσουν γύρω από τους παραπάνω θεματικούς άξονες με

- (3) τους συμμετέχοντες του σεμιναρίου, οι οποίοι είναι: Οικονομολόγοι, Μηχανικοί, Στελέχη του Ιδιωτικού και Δημόσιου Τομέα, Στελέχη των ΕΔ/ΣΑ, αλλά και φοιτητές καθώς και κάθε ενεργός πολίτης.

Η αποδοχή της μακεδονικότητας απομειώνει την ελληνικότητα

Του κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

Με το θέμα της ονομασίας των Σκοπίων να βρίσκεται ενώπιον της «λύσης» του, κατόπιν και έντονων πιέσεων από τις ΗΠΑ αλλά και από τη Γερμανία, η οποία συνεχίζει τη διαχρονική πολιτική της διάσπασης των Βαλκανίων σε μικρά ανταγωνιστικά κρατίδια, θα επιχειρήσουμε μια υπενθύμιση μερικών ανελέητων δεδομένων, λίγο πριν από το πικρό τέλος. Η πραγματικότητα, λοιπόν, είναι ότι το πρόβλημα με τα Σκόπια δεν είναι ότι διεκδικούν απλώς το όνομα μιας ελληνικής περιοχής.

Δεν θέλουν να ονομαστούν Ευρυτανία, για παράδειγμα, και εμείς αντιδρούμε γιατί έχουμε μια δική μας Ευρυτανία και μπορεί να προκύψουν συγχύσεις! Ούτε το μείζον πρόβλημά μας είναι πως αξιοποιώντας το όνομα μιας ελληνικής περιοχής τα Σκόπια θα μπορέσουν στο μέλλον να εγείρουν αξιώσεις κυριαρχίας σε αυτήν. Αυτό είναι ένα θέμα Άμυνας και Ασφάλειας και δεδομένης της διαφοράς ισχύος των δύο χωρών δεν είναι κάτι που θα μας προκαλούσε ιδιαίτερη ανησυχία, τουλάχιστον στο ορατό μέλλον.

Το μεγάλο πρόβλημα με τη διεκδίκηση του ονόματος της Μακεδονίας από τα Σκόπια είναι ότι αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου. Και το παγόβουνο είναι η καπήλευση από πλευράς των Σκοπίων της αρχαίας μακεδονικής ταυτότητας και ιστορίας, δηλαδή ενός μεγάλου μέρους της ελληνικής ιστορίας και συνακόλουθα της ελληνικής εθνικής ταυτότητας.

Εθνομηδενιστικές σοφιστείες

Όμως, έθνος είναι μια αίσθηση κοινής ταυτότητας η οποία εδράζεται σε μια αντίληψη κοινού παρελθόντος και προωθεί μια στόχευση κοινού μέλλοντος. Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το έθνος ως μια «κοινότητα πεπρωμένου», η οποία αν προσβληθεί στον θεμελιακό της πυρήνα, δηλαδή στην αίσθηση κοινής ιστορικής ταυτότητας, τότε ενδέχεται να αποδομηθεί εν συνόλω. Και αυτό ακριβώς κινδυνεύουμε να πάθουμε σήμερα.

Δηλαδή, η έμμεση αποδοχή της «μακεδονικότητας» των Σκοπίων, που θα προκύψει από την αποδοχή οποιασδήποτε ονομασίας που θα περιλαμβάνει τον όρο Μακεδονία ή παράγωγό του, θα σημαίνει και έμμεση αποδοχή της απομείωσης της ελληνικότητας της Ελλάδας και των Ελλήνων από το ίδιο το ελλαδικό κράτος. Οι δυνητικές συνέπειες αυτής της επιλογής θα απειλούσαν τον ίδιο τον υπαρκτικό πυρήνα του ελληνικού έθνους.

Και αυτή η καταστροφή θα επέλθει εάν η ίδια η Ελλάδα αποδεχθεί τον ακρωτηριασμό της εθνικής της ταυτότητας. Δεν μπορεί να προκύψει μόνον από τις διεκδικήσεις των Σκοπιανών ή την αναγνώριση των Σκοπίων ως Μακεδονία από άλλα κράτη. Άρα, το επιχείρημα ότι θα πρέπει να «αποδεχθούμε το αναπόφευκτο» και να «επιλύσουμε» το θέμα της ονομασίας των Σκοπίων με μια «συμβιβαστική» ονομασία, που θα περιλαμβάνει παράγωγο του όρου Μακεδονία, είναι απλά εκτός πραγματικότητας.

Ούτε μπορούμε να δεχθούμε εθνομηδενιστικές σοφιστείες του τύπου «δεν υπάρχει αντικειμενική ιστορία παρά μόνον ιστορικές αναγνώσεις, που είναι το ίδιο έγκυρες» και συνακόλουθα τα Σκόπια έχουν ακριβώς το ίδιο δικαίωμα να διεκδικούν την μακεδονική ιστορία όσο και η Ελλάδα. Όπως ο γράφων έχει υποστηρίξει και σε προηγούμενο άρθρο του στο Slpress, αυτή η αντίληψη εντάσσεται στο ιδεολογικό οπλοστάσιο των ιστορικών αναθεωρητών, οι οποίοι προσπα-

θούν να επιβάλλουν αυθαίρετες και μισαλλόδοξες ιστορικές αναγνώσεις, όπως είναι οι αρνητές του Ολοκαυτώματος. Επίλυση ή επιδείνωση του ανταγωνισμού;

Η πραγματικότητα όμως είναι ότι υπάρχει μια αντικειμενική ιστορία, πάνω στην οποία εδράζονται οι όποιες ιστορικές αναγνώσεις και δεν είναι όλες οι αναγνώσεις το ίδιο έγκυρες. Άρα, οι αρνητές της ελληνικότητας της Μακεδονίας (γιατί ακριβώς αυτό είναι οι οπαδοί των «αντιεθνικιστικών» λύσεων στο ζήτημα του ονόματος των Σκοπίων), αποτελούν πνευματικούς συμμάχους των αρνητών του Ολοκαυτώματος. Τόσο απλά.

Ούτε φυσικά με την «επίλυση» του ονοματολογικού θα προκύψει κάποια «εξομάλυνση» των ελληνοσκοπιανών σχέσεων, η οποία, παρεμπιπτόντως, απλά δεν χρειάζεται σήμερα μιας και οι δύο χώρες μια χαρά συμβιών, συνυπάρχουν και συνεργάζονται υπό την υπάρχουσα κατάσταση. Αντιθέτως, μόλις «επιλυθεί», δια της «συμβιβαστικής» ονομασίας, το ζήτημα του ονόματος, υπάρχει ο κίνδυνος οι διαφορετικές «ιστορικές αναγνώσεις» των δύο χωρών να ενταχθούν σε έναν συνολικότερο ανταγωνισμό για το ποιος είναι ο γνήσιος κληρονόμος της μακεδονικής κληρονομιάς.

Δηλαδή για το ποιος θα έχει δικαίωμα να έχει εθνική ταυτότητα και ποιος δεν θα έχει και τότε ενδέχεται να οδηγηθούμε σε έναν ακραίο ανταγωνισμό μηδενικού αθροίσματος, ο οποίος δύσκολα θα μπορεί να τιθασευτεί. Με άλλα λόγια, ο ανταγωνισμός των δύο χωρών, ο οποίος βασίζεται πάνω σε δύο εθνικές ταυτότητες όπου η μία αμφισβητεί την ύπαρξη της άλλης, βρίσκεται αυτήν τη στιγμή εγκλωβισμένος μέσα σε μια σαρκοφάγο, που είναι το θέμα της ονομασίας, με αποτέλεσμα να μην είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος.

Ελληνικές ελίτ

Από τη στιγμή όμως που το ζήτημα αυτό θα «επιλυθεί» με μια ονομασία που θα περιλαμβάνει παράγωγο του όρου Μακεδονία τότε η σαρκοφάγος θα σπάσει και οι συνέπειες θα είναι απρόβλεπτες. Αυτό βέβαια δεν δείχνει να εντυπωσιάζει τις ελληνικές ηγετικές ελίτ, οι οποίες συνεχίζουν να προωθούν μια καρικατούρα υψηλής στρατηγικής, μέρος της οποίας είναι η περιφρόνηση της εθνικής ταυτότητας.

Το γιατί συμβαίνει κάτι τέτοιο είναι μια μεγάλη κουβέντα. Ωστόσο, η άποψη του γράφοντος είναι ότι η εθνική ταυτότητα οδηγεί σε εθνοκεντρικές αναγνώσεις του διεθνούς γίγνεσθαι και οι εθνοκεντρικές αναγνώσεις απειλούν να οδηγήσουν σε εθνικά ανεξάρτητες στρατηγικές επιλογές. Αυτό όμως θα έθετε εν κινδύνω τη γεωπολιτική αποστολή την οποία κλήθηκε να φέρει εις πέρας το σύγχρονο ελλαδικό κράτος από την αρχή της δημιουργίας του μέχρι σήμερα, όπως ο γράφων έχει υποστηρίξει και σε προηγούμενο άρθρο του στο Slpress.

Και για να κλείσουμε, θα πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι αν ο ακρωτηριασμός της εθνικής ταυτότητας μιας χώρας είναι, έτσι και αλλιώς, μια παρανοϊκή ενέργεια, σήμερα καθίσταται ακόμη πιο παρανοϊκή. Δεδομένου ότι το διεθνές σύστημα μετατρέπεται με ταχύτατους ρυθμούς σε πολυπολικό σε όλο του το εύρος και βάθος και μόνον χώρες που θα επενδύσουν σε εθνοκεντρικές στρατηγικές, βασισμένες στη συμπαγή εθνική ταυτότητα, έχουν προοπτικές να διεκδικήσουν μια θέση στον παγκόσμιο χάρτη του δεύτερου μισού του 21ου αιώνα.

5 Ιουνίου 2018

Το Αλφαβητάριο της Αποτρεπτικής Στρατηγικής!!!

Του Παναγιώτη Ήφαιστου* από την huffingtonpost.gr

Ο πόλεμος είναι μια μεγάλη αλυσίδα με πολλούς κρίκους εκ των οποίων μόνο τελευταίος είναι η ένοπλη σύρραξη. Στην εποχή του πολιτικού πολιτισμού ισχύει η Κλαουζεβιτσιανή ρήση «ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα», δηλαδή, εντάσσεται στην λογική εκπλήρωσης πολιτικών σκοπών. Δεν είναι αυτοσκοπός. Για τον αμυνόμενο σκοπός είναι η ασφάλεια της Επικράτειάς και σύνορα σύμφωνα με την διεθνή νομιμότητα.

Όταν ένα κράτος αμύνεται κατά αναθεωρητικών απειλών οι «μικρές» εμπλοκές, οι ενδιάμεσες πολεμικές αναμετρήσεις και πολύ περισσότερο ο γενικευμένος πόλεμος σημαίνουν, βασικά, ότι η αποτρεπτική στρατηγική απέτυχε.

Αυτή είναι η περίπτωση της Ελλάδας εδώ και δεκαετίες, καθώς οι αναθεωρητικές αξιώσεις της Τουρκίας, η επιθετική ανάπτυξη δυνάμεων στην Θράκη, στο Αιγαίο με την «Στρατιά του Αιγαίου» και στην Κύπρο και επί δεκαετίες παρουσία μεγάλου στρατού στην Μεγαλόνησο, συνοδεύονται και με διαρκείς παραβιάσεις της κρατικής Επικράτειας της Ελλάδας σε πεδία μάλιστα τα οποία η Άγκυρα διεκδικεί κατά παράβαση της διεθνούς νομιμότητας.

Το ίδιο ισχύει για τις Τουρκικές απειλές (που συμπεριλάμβαναν και casus belli) οι οποίες τελικά οδήγησαν σε παράλειψη της Ελλάδας να επεκτείνει τα χωρικά ύδατα σύμφωνα με την διεθνή νομιμότητα. Το αποτέλεσμα είναι μέχρι στιγμής η απώλεια εισοδημάτων από τους πολύ μεγάλους όπως γνωρίζουμε πλέον υποθαλάσσιους πλουτοπαραγωγικούς πόρους.

Ενδιαμέσως είχαμε μικρές πιο επιθετικές εμπλοκές το 1987, το 1996 και μερικές λιγότερο γνωστές προκλήσεις στην Κύπρο. Οι δε πολεμικές ενέργειες, κυρίως στον αέρα και όχι μόνο σε πεδία τα οποία εγείρονται αναθεωρητικές αξιώσεις, είναι εδώ και δεκαετίες καθημερινότητα.

Στο πιο πάνω πλαίσιο τα γεγονότα στην ΑΟΖ της Κύπρου, ξανά στα Ίμια πριν λίγες εβδομάδες και στον Έβρο με την σύλληψη δύο στρατιωτών ομήρων πλέον, συνοδεύουν κλιμάκωση βαθύτατων προεκτάσεων. Η κλιμάκωση της Τουρκικής επιθετικότητας συνοδεύεται και από μεγάλες πλέον διεκδικήσεις και απειλές στρατιωτικής επίθεσης και εντάσσεται σε αυτό που στην στρατηγική θεωρία ορίζεται ως «απέραντη απειλή». Σκληρά πλέον τίθεται το ζήτημα περαιτέρω κλιμάκωσης των Τουρκικών πολεμικών ενεργειών αλλά και το ενδεχόμενο ενός μεγάλου γενικευμένου πολέμου.

Αυτό σημαίνει, βασικά και ουσιαστικά, ότι πλέον βρισκόμαστε σε αυτό που στην στρατηγική ανάλυση ονομάζεται «ενδοπολεμική αποτροπή» (intra-war deterrence). Η Τουρκία πέρασε το φράγμα των απειλητικών δηλώσεων και προβαίνει σε ενέργειες που υποδηλώνουν ότι τόσο η γενική αποτροπή (μια γενική εξισορροπητική κατάσταση) όσο και η άμεση αποτροπή (ετοιμότητα αντίκρουσης επικείμενων στρατιωτικών ενεργειών) διαπεράστηκαν. Επειδή αυτή είναι η κατάσταση εδώ και δεκαετίες για την αποκατάσταση μιας γενικής ή άμεσης αποτροπής οι εναλλακτικές

επιλογές λιγοστεύουν:

1. Ελεγχόμενη ανταπόδοση με σκοπό να αποτραπεί ο αντίπαλος να συνεχίσει να κλιμακώνει τις ενέργειές του με τον γενικευμένο πόλεμο ως πιθανό ενδεχόμενο.

2. Αποδοχή των τετελεσμένων, εδώ της μη επέκτασης των χωρικών υδάτων, της παράνομης αμφισβήτησης νησιών όπως τα Ίμια και όχι μόνο, της σύλληψης στρατιωτών στα σύνορα και της παράνομης κατοχής μέρους της Κυπριακής Δημοκρατίας η οποία με την ΔΔΟ δολοφονείται, καταργείται και εντάσσεται στα πεδία της Τουρκικής επικυριαρχίας. Αυτά υποδηλώνονται με αγωνιώδεις προσπάθειες όχι τερματισμού των τετελεσμένων αλλά μείωσης των ζημιών, με αναποτελεσματικές διπλωματικές κινήσεις, με διάλογο με όρους του επιτιθέμενου, διαλλακτικές συμπεριφορές και δηλώσεις, εκπομπή ειρηνιστικών δήθεν μηνυμάτων αντί αποτρεπτικών παραστάσεων και γενικότερα συμπεριφορές που αποτελούν κατευνασμό και προσαρμογή στην θέληση του επιτιθέμενου, δηλαδή το αντίθετο της αποτρεπτικής στρατηγικής. Ο επιτιθέμενος «κερδίζει τον πόλεμο χωρίς μάχη».

Σε κάθε περίπτωση όταν διαπεραστεί η αποτροπή του αμυνόμενου κράτους δημιουργούνται πλέον λεπτά σύνορα μεταξύ «μικρών», «μεσαίων» και μιας πιθανής γενικευμένης πολεμικής σύγκρουσης.

Επίσης σε κάθε περίπτωση, επειδή ο πόλεμος είναι πολύ σοβαρή υπόθεση, όταν πλέον ολοφάνερα η αποτροπή στο Αιγαίο και στην Θράκη πλήγηκε, απαιτείται υπευθυνότητα στην διατύπωση θέσεων από αναλυτές αλλά και από πολιτικά πρόσωπα.

Όμως, η επίδειξη στρατιωτικής και πολιτικής υπευθυνότητας για το δέον γενέσθαι είναι ένα πράγμα και άλλο τα γνωστά αυθαίρετα άλματα και οι κραυγές που υποβάλλουν κατευναστικές και υποχωρητικές αποφάσεις οι οποίες πουθενά δεν οδηγούν παρά μόνο σε αδιέξοδα και πολύ πιθανό μεγάλο πόλεμο. Τέτοιες κραυγές τις ακούγαμε επί δεκαετίες και εδώ που καταντήσαμε είναι ακραία ανεύθυνο να επαναλαμβάνονται.

Μέχρι που ακούσαμε ότι το μεγάλο έρεισμα της Ελλάδας είναι ο ... ευρωπαϊκός στρατός. Ως αυτό το ζήτημα έχουμε χιλιάδες δημοσιευμένες σελίδες σε βιβλία και άρθρα όπου εξηγείται ότι η συμμετοχή σε προσπάθειες συζήτησεων για διπλωματική και αμυντική ανάπτυξη της ΕΕ είναι επιβεβλημένη. Αυτό όμως είναι ένα πράγμα και άλλο να περιμένουμε εγγύηση των συνόρων μας ή ακόμη και ουσιαστική ενίσχυση από ένα ουσιαστικό ανύπαρκτο εγγυητικό ευρωπαϊκό στρατό. Επαναλαμβάνουμε ότι η ΕΕ είναι ένας νομικός γίγαντας που εκκολάφτηκε μέσα σε ένα Αμερικανικό στρατηγικό θερμοκήπιο μετά το 1945, αλλά ταυτόχρονα και ένας πολιτικός και στρατηγικός νάνος.

Πιο συγκεκριμένα, ενώ η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία είναι μεσαίες συν πυρηνικές δυνάμεις και η Γερμανία υπό στρατηγική επιτήρηση, αφενός οι ενδο-Ευρωπαϊκές διαφορές είναι μεγάλες για να επιτρέψουν μια αξιόπιστη συμμαχία και αφετέρου μετά το 1969 όταν άρ-

χισε η Ευρωπαϊκή Πολιτική Συνεργασία μέχρι και σήμερα, αλληλουχία αποφάσεων καταμαρτυρεί ότι οι συνεργασίες είναι οριακές και κατά το πλείστο υποβοηθητικές των Αμερικανικών στρατηγικών κινήσεων. Οι ΗΠΑ συνεχίζουν να είναι στρατηγικά παρούσες επισκιάζοντας τα πάντα. Είναι, εξάλλου, και η μεγάλη ναυτική δύναμη πάνω στην Περιμετρο της Ευρασίας με συντριπτική στρατιωτική υπεροχή από την Ευρώπη μέχρι την Άπω Ανατολή.

Η ιεράρχηση των σημασιών και των προτεραιοτήτων στην διεθνή πολιτική είναι για μια εθνική στρατηγική μείζον ζήτημα εξ ου και η ανάγκη αποφυγής επιπόλαιων τοποθετήσεων που στο παρελθόν ήταν ο κανόνας και όχι η εξαίρεση.

Υπό το πιο πάνω πρίσμα –και αφού υπογραμμίσουμε ότι η ιστορία διδάσκει πως κατευνασμός = ήττα χωρίς πόλεμο ή τελικά πρόκληση ανορθολογισμού εκατέρωθεν και πιθανότατα μεγάλη πολεμική κλιμάκωση–, το πιο επείγον ζήτημα για την Ελλάδα είναι η αξιοπιστία της αποτρεπτικής της στρατηγικής στην Θράκη, στο Αιγαίο, στην Κύπρο και ευρύτερα στην περιφέρειά μας. Μιλάμε για άμεση αποτροπή και αυτή ήταν η κατάσταση επί μακρόν. Δεν προέκυψε ξαφνικά αυτή η ανάγκη παρά μόνο οδηγήθηκε στις λογικές απολήξεις της, δηλαδή την κλιμάκωση της Τουρκικής επιθετικότητας. Απαιτούνται, πιο συγκεκριμένα, σωστές αποτρεπτικές παραστάσεις σε όλο το φάσμα των απειλών. Από καιρό αποτελούσε αναγκαιότητα να βελτιωθεί η αξιοπιστία της αποτρεπτικής απειλής και στα τρία επίπεδα, πλην οι αυτοκαταστροφικές κατευναστικές αντιλήψεις κυριάρχησαν.

Το Αλφαβητάριο

Το Αλφαβητάριο της αποτρεπτικής στρατηγικής υποχρεωτικά συντομογραφικά είναι το εξής:

Πρώτον, η ισχυρότερη αποτροπή του αμυνόμενου κράτους κατά μιας επιθετικής και αναθεωρητικής απειλής η οποία όπως είπαμε στην περίπτωση της Τουρκίας ορίζεται ως «απέραντη» (θολά σύνορα διεκδικήσεων που ενίοτε γίνονται εξίσου θολά εκτεταμένες) είναι η παράσταση που δίνει ο αμυνόμενος για μια νικηφόρα έκβαση στην περίπτωση ενός μεγάλου γενικευμένου πολέμου.

Αντίθετα, οι δηλώσεις φόβου και δειλίας, ακόμη και όταν αυτό αφορά την υπεράσπιση μιας σπιθαμής εδάφους ή και ενός μόνο πολίτη, το σαδιστικό εκφοβιστικό μαστίγωμα της κοινωνίας και οι εξευμενιστικές εκκλήσεις προς τον αδίστακτο και επιτιθέμενο αντίπαλο, οδηγούν σε ακύρωση αυτής της κύριας αποτρεπτικής απειλής του αμυνόμενου.

Οτιδήποτε άλλο ειπωθεί είναι λάθος, στρατηγικά εγκληματικό και επικίνδυνο και οδηγεί, όπως ήδη έγινε στο Αιγαίο και στην Κύπρο, σε απώλεια κυριαρχίας. Τέτοιες παραστάσεις αναξιοπιστίας ακυρώνουν την στρατηγική ενός κράτους, ενθαρρύνουν ενέργειες χαμηλότερης έντασης, αλλά και κλιμάκωση αυτών των ενεργειών –αυτό έχουμε αυτή την στιγμή για παράδειγμα επειδή ο Ενιαίος Αμυντικός Χώρος αποδείχθηκε ανύπαρκτος ενώ στο Αιγαίο ενώ όλες οι ενδείξεις φανέρωναν επικείμενες τουρκικές ενέργειες, στα Ίμια κυριολεκτικά –αυτή πάντως είναι η εικόνα– πισστήκαμε στον ύπνο.

Δεύτερον και εξίσου σημαντικό, παραστάσεις κατευνα-

σμού, δειλίας, φόβου και ετοιμότητας υποχώρησης προκαλούν πολιτικό και στρατηγικό ανορθολογισμό τόσο στην δική μας πλευρά όσο και στον επιτιθέμενο αντίπαλο ενθαρρύνοντάς τον έτσι να κλιμακώσει περαιτέρω ή και ευκαιρίας δοθείσης να επιφέρει κατά του αμυνόμενου ένα πρώτο εξοντωτικό πλήγμα.

Επίσης, όπως γράψαμε με επιφυλλίδα στο Βήμα στις 15.2.1998 υπερασπιζόμενοι τον Παναγιώτη Κονδύλη κατά αγοραίων επιθέσεων, η ανισορροπία, ο κατευνασμός και η εντεινόμενη ανορθολογική επιθετικότητα του αναθεωρητικού κράτους, ενδέχεται να οδηγήσει το αμυνόμενο κράτος σε σπασμωδικές και απελπισμένες κινήσεις και αποφάσεις.

Εν μέσω δηλαδή γενικευμένου ανορθολογισμού, αδυναμίας λόγω ανισορροπιών και επιθετικών απειλών του αντιπάλου, ο αμυνόμενος να προχωρήσει ο ίδιος σε ένα πρώτο πλήγμα σε μια προσπάθεια να διασωθεί ότι μπορεί να διασωθεί ή να ελαχιστοποιηθούν οι αναμενόμενες μεγάλες ζημιές.

Εάν ένα κράτος που διαθέτει στρατηγική εκεί παρασυρθεί αποτελεί έσχατη κατάντια, εξ ου και η ανευθυνότητα όσων αντέκρουαν στο παρελθόν τις θέσεις υπέρ ύπαρξης ισορροπίας δυνάμεων.

Τρίτον, τα πιο πάνω υποδηλώνουν δύο τουλάχιστον πράγματα: Αφενός ισορροπία δυνάμεων για να είναι αξιόπιστη η αποτρεπτική παράσταση γενικευμένου πολέμου και αφετέρου επιτελική οργάνωση και στρατηγικά σενάρια που θα καθιστούν απαγορευτικό για τον αντίπαλο να σκεφτεί, όπως κάνει τώρα, πως ανέξοδα ή με πολύ μικρό κόστος, μπορεί να προβαίνει σε «μικρότερες» προκλήσεις. Κάτι τέτοιο απαιτεί σιδερένιο επιτελικό σχεδιασμό, αποφάσεις και παραστάσεις που θα πείσουν τον επιτιθέμενο ότι ο αμυνόμενος θα ελέγξει πλήρως κάθε στάδιο πιθανής κλιμάκωσης.

Το τελευταίο είναι βασικά η ενδοπολεμική αποτροπή, η οποία ενώ διασφαλίζει (πρέπει να διασφαλίζει) πειστικά την επικράτηση σε κάθε στάδιο κλιμάκωσης, διατηρεί επιπλέον ζωντανή και αξιόπιστη πειστική την κύρια αποτρεπτική απειλή, δηλαδή την παράσταση νικηφόρου γενικευμένου πολέμου.

Τέταρτον, επειδή και εμείς πρόσφατα υπογραμμίσουμε την ανάγκη η Ελλάδα αφενός να διαφυλάξει την Επικράτειά της αξιόπιστα και ταυτόχρονα να μην οδηγηθεί σε μεταφορά βαρών και κατατριβή που θα προκαλούσε μεν κατάρρευση του Ερντογάν όπως μάλλον οι Αμερικανοί επιθυμούν πλην και μεγάλες ζημιές στην δική μας πλευρά, είναι αναγκαίο εδώ ξανά να πούμε ότι οι συναλλαγές με τις ηγεμονικές δυνάμεις δεν είναι γραμμικό ζήτημα.

Οι μεγάλες δυνάμεις δεν έχουν εχθρούς και φίλους. Απέναντί τους έχουν αναλώσιμα ή μη αναλώσιμα και αξιόπιστα ή μη αξιόπιστα κράτη. Όταν προκαλούν μεταφορά βαρών και κατατριβή τρίτων ή χρησιμοποιούν πλήθος άλλων τακτικών μεθοδεύσεων κύρια μέρηνά τους είναι οι ευνοϊκές για αυτές ανακατανομές ισχύος και συμφερόντων που συνήθως σημαίνει μείωση ή αντίστροφα αύξηση της ισχύος κάποιων κρατών, αλλαγές συνόρων και αλλαγές καθεστώτων.

Οι επιλογές τους κατά κύριο λόγο γίνονται με κρι-

τήριο το κατά πόσο ένα κράτος είναι αξιόπιστος στρατηγικός παράγων και κατά πόσο επιτυγχάνει στρατηγική επωπτεία στην περιφέρειά του (εδώ αξιόπιστη αποτροπή της Τουρκικής απειλής και αποφυγή κατευνασμών στα ρευστά και δυνητικά ασταθή Βαλκάνια στα Βόρεια σύνορα της Ελλάδας).

Πάντως, για μια εθνική στρατηγική οι σκοποί και τα μέσα, όπως συμπλέκονται, επιδέχονται άπειρους συνδυασμούς και όριο είναι ο ουρανός για διαρκή βέλτιστη και μέγιστη εκπλήρωση των σκοπών της αποτροπής. Αναφερόμαστε τόσο σε εσωτερική εξισορρόπηση του αντιπάλου (οικείοι συντελεστές ισχύος) και όσο και σε εξωτερική εξισορρόπηση (συμμαχικές συναλλαγές).

Η αποτρεπτική αξιοπιστία, πρέπει να γνωρίζουμε, απαιτείται να οικοδομείται με επιμέλεια και χωρίς λάθη και μάλιστα χοντρά. Κατευνασμός και αποτροπή, επαναλαμβάνουμε, βρίσκονται σε δύο διαφορετικούς πόλους κάθετα διαφορετικούς.

Τι σημαίνει αξιοπιστία της εθνικής στρατηγικής

Η αξιοπιστία της εθνικής στρατηγικής ενός κράτους βελτιώνεται, εάν ισχύουν, μεταξύ άλλων, τα εξής: Δίνονται διαρκώς αξιόπιστες παραστάσεις ικανότητας και αποφασιστικότητας άμυνας κατά όσων απειλούν τα εθνικά συμφέροντα στο σύνολό τους. Καλλιεργούνται ακατάπανυστα τα κάθε είδους ερείσματα μιας χώρας στην περιφέρειά της ενώ αναπτύσσονται στρατηγικές επιλογές επηρεασμού της κατανομής ισχύος και συμφερόντων στην περιφέρεια που ανήκει το κράτος αυτό.

Για τις μεγάλες δυνάμεις αυτό αποτελεί κύριο στρατηγικό έρεισμα και όταν έτσι έχουν τα πράγματα επιδιώκουν συμμαχικές συναλλαγές. Υπάρχει εγρήγορση για συμμαχίες και επανεξέτασή τους σύμφωνα με τις εναλλαγές και ανακατανομές ισχύος και συμφερόντων. Αναπτύσσονται διπλωματικά σχέδια και λαμβάνονται αποφάσεις που προκαλούν πολιτικό κόστος στον αντίπαλο (από μόνο του αυτό δεν επαρκεί).

Το αμυνόμενο κράτος διαθέτει μυστικές υπηρεσίες που επιτρέπουν επαρκή γνώση των αντιπάλων και κυρίως της πολιτικοστρατιωτικής του τρωτότητας. Πολύ σημαντικό επίσης είναι εξαρχής να χαράσσονται κόκκινες γραμμές πέραν των οποίων υπάρχει αταλάντευτη άρνηση νομιμοποίησης αναθεωρητικών αξιώσεων και τετελεσμένων. Κάθε βιώσιμο κράτος, βασικά, θεωρεί ή πρέπει να θεωρεί κόκκινη γραμμή την διεθνή νομιμότητα. Εμείς το εγκαταλείψαμε τα νομικά μας ερείσματα γιατί μερικοί ήδη προδικάζουν αποτυχία μας, δηλαδή διαγράφουν το μέλλον μας με το να διαγράψουν τον υποθαλάσσιο πλούτο που μας ανήκει εάν εφαρμοστεί το δίκαιο της θάλασσας.

Όσα και να ξοδέψει ένα κράτος και όσα όπλα και να έχει η αποτρεπτική του αξιοπιστία δεν είναι στιγμιαία υπόθεση. Η αποτρεπτική αξιοπιστία σχετίζεται με πολλά και αλληλένδετα πράγματα τα οποία αν δοκιμάσεις να δεις τα ζεύγη που δημιουργούν είναι άπειρα. Η εθνοκρατική ζωή και η συγκρότηση αξιόπιστης εθνικής στρατηγικής είναι ένα διαρκές πνευματικό, πολιτικό και θεσμικό άθλημα.

Κινούμενοι ανοδικά, τουτέστιν στεριώνοντας και δυναμώνοντας την εθνική ανεξαρτησία υπάρχει ολοένα και μεγαλύτερη ασφάλεια, ευημερία και δημοκρατία.

Και το αντίστροφο για την καθοδική τροχιά: Οι πολίτες αφήνουν τις κοσμοθεωρίες τους, εκμηδενίζονται ηθικά και ανθρωπολογικά, τα κανονιστικά εποικοδομήματα σαπίζουν και τα πάντα πλέον κατηφορίζουν προς το τέλμα και την πλήρη εκμηδένιση η οποία συνήθως επισφραγίζει την καταστροφή με ένα εκτός ελέγχου πόλεμο που ευκαιρίας δοθείσης εκτελεί το επιθετικό κράτος.

Κατά συνέπεια, οι άναρθρες και φοβικές κατευναστικές κραυγές που (ξανα)ακούμε τελευταία ή αντίστροφα οι ανεύθυνοι παλικαρισμοί πλήττουν την αξιοπιστία μας. Η αποτελεσματική και αξιόπιστη αποτρεπτική στρατηγική προϋποθέτει επιτελική οργάνωση που μεγιστοποιεί και βελτιστοποιεί τα μέσα και τις διεθνείς και περιφερειακές δυνατότητες ενισχυτικών συναλλαγών (αυτές είναι οι αποτελεσματικές συμμαχίες με κράτη που έχουν συγκλίνοντα με τα δικά μας συμφέροντα).

Προϋποθέτει επίσης απόλυτη συναίνεση σε όλο το πολιτικό φάσμα με τρόπο που καθιστά σαφές σε όλους ότι για τους Έλληνες η ασφάλεια και η ακεραιότητα της Επικράτειας και των εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών της Κυπριακής Δημοκρατίας είναι έσχατες λογικές. Απαιτείται επιπλέον απαράβατα να καλλιεργούνται σε όλους τους πολίτες παραδοχές αυτοθυσίας για την υπεράσπιση της Πατρίδας, δηλαδή της ελευθερίας μας. Γιατί για κάθε έθνος η Πατρίδα και η εθνική της ανεξαρτησία είναι η συλλογική ελευθερία. Το πόσο αυτά είναι εδραιωμένα είναι και ο δείκτης του κινδύνου που διατρέχουν οι νεοέλληνες εν μέσω καταγιγιστικών στρατηγικών εξελίξεων στην περιφέρειά τους.

Όταν το κράτος είναι αδύναμο, όσο περισσότερο η κοινωνία βρίσκεται σε καταστολή από τοκογλύφους και κερδοσκόπους και όσο περισσότερο η ανευθυνότητα και ο ερασιτεχνισμός υπερισχύουν, η αποτρεπτική αξιοπιστία μηδενίζεται. Αυτό φαίνεται να βλέπουν οι Τούρκοι με αποτέλεσμα να εντείνονται οι απειλές και οι αναθεωρητικές ενέργειες και αυτό βλέπουν οι ισχυρές δυνάμεις οπότε λογικά εάν έτσι έχουν τα πράγματα θεωρούν την Ελλάδα αναλώσιμη και υποψήφια για την Κλίνη του Προκρούστη.

Εκτιμάται ότι η αποκατάσταση της αποτρεπτικής στρατηγικής της Ελλάδας είναι το πιο επείγον ζήτημα σήμερα. Πολλά και δύσκολα πρέπει να γίνουν και πολλά πρέπει να αλλάξουν, κυρίως οι κατευναστικές και εθνομηδενιστικές αντιλήψεις. Στην ανάλυση της διεθνούς πολιτικής, επιπλέον, οι Έλληνες δεν έχουν περιθώρια να κάνουν ξανά λάθη. Αυτό αφορά όλους αλλά πρωτίστως τα κρατικά επιτελεία που απαιτείται να είναι άρτια και ενισχυμένα. Όχι με νομικιστές ή διεθνικά κινούμενα άτομα διαφόρων ιδρυμάτων αλλά με κρατικούς λειτουργούς επιτελικά οργανωμένους.

*Ομ. Καθηγητής Διεθνών Σχέσεων – Στρατηγικών Σπουδών, Παν/μιο Πειραιώς, Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών

«Η Δύση τελείωσε – 5 νέοι ηγέτες απειλούν τον κόσμο»

Bernard - Henri Lévy
Γάλλος φιλόσοφος

Στο τελευταίο βιβλίο του «Η αυτοκρατορία και οι πέντε βασιλιάδες», ο διάσημος γάλλος φιλόσοφος Μπερνάρ Ανρί Λεβί, υποστηρίζει ότι η Δυτική Αυτοκρατορία παρήκμασε ενώ πέντε εχθροί της είναι η ανερχόμενη δύναμη.

Το 1918 δημοσιεύτηκε ο πρώτος τόμος του έργου του Oswald Spengler, «Η Παρακμή της Δύσης», το οποίο σημάδεψε τον 20ό αιώνα με τις προφητικές διαπιστώσεις του και τις τραγικές επισημάνσεις του. Έναν αιώνα αργότερα, απέναντι σε εντελώς νέες συνθήκες το ερώτημα επανέρχεται σε μια εποχή-Αποκάλυψης, με τις απειλές της Βόρειας Κορέας, τον συνεχιζόμενο εμφύλιο στη Συρία, την αλαζονεία των δικτατόρων-ηγετών, τα τραύματα της Ευρώπης και την ανημπόρια της απέναντι στην άνοδο των λαϊκισμών, τον καταστροφικό προστατευτισμό και απομονωτισμό της Αμερικής.

Αυτές οι διαπιστώσεις χρησιμεύουν ως σημείο εκκίνησης στον φιλόσοφο Μπερνάρ Ανρί Λεβί, στο τελευταίο του βιβλίο «Η αυτοκρατορία και οι πέντε βασιλιάδες»: η αμερικανική αυτοκρατορία πρόδωσε την αποστολή της και νέες, σκοτεινές δυνάμεις που κυριαρχούν στη Ρωσία, στην Κίνα, στο Ιράν, στην Τουρκία και στη Σαουδική Αραβία νιώθουν ότι παίρνουν το προβάδισμα για να πατήσουν στα ερείπια μιας Δύσης που φθίνει.

Το θέμα, και το βιβλίο προκάλεσαν ήδη έντονες αντιδράσεις. Υπάρχουν αρκετές ενδείξεις για να αποδειχθεί η επικράτηση των δικτατόρων; Ο πρώην γάλλος ΥΠΕΞ, για παράδειγμα, Ιμπέρ Βεντρίν, απάντησε στον Ανρί Λεβί, με ένα άρθρο, στο οποίο υποστήριζε ότι οι Δυτικοί δεν έχασαν την κυριαρχία τους, απλά έχασαν το μονοπώλιο. Ο συγγραφέας Nicolas Baverez, από την πλευρά του, συμφώνησε με τον γάλλο φιλόσοφο και έγραψε για «το αναποδογύρισμα του κόσμου: οι δημο-κράτορες, όπως τους αποκαλεί, σε έναν νεολογισμό, περιορίζουν την πολιτική ελευθερία για να κυριαρχήσουν. Κι άλλες φωνές υψώθηκαν για να επισημάνουν το μπρα ντε φερ ανάμεσα στα αυταρχικά καθεστώτα και τις δημοκρατίες.

Ο ίδιος ο Μπερνάρ Ανρί Λεβί δήλωσε για το βιβλίο του:

«Ένα από τα βασικά θέματα που αναπτύσσω είναι ότι η Αμερική ξέχασε την ευρωπαϊκή κληρονομιά. Η Αμερική ιδρύθηκε από λατινογενείς λαούς που γνώριζαν απ'έξω την Αινειάδα του Βιργιλίου. Λαούς που είχαν την αίσθηση ότι ήταν απόγονοι του Αινεία, ότι είχαν ξεφύγει από τα ερείπια της Τροίας και διέσχισαν τις θάλασσες για να επανιδρύσουν την Τροία στη Ρώμη.

Η πραγματική κρίση της Αμερικής είναι αυτή. Ξέχασαν την ευρωπαϊκή κληρονομιά. Και απέναντί της, σήμερα, υψώνονται πέντε νέες δυνάμεις, δηλαδή η Ρωσία, η Κίνα, το Ιράν, η Τουρκία και οι αραβικές χώρες που προστατεύουν και διαδίδουν τον ριζοσπαστικό ισλαμισμό».

«Αυτοί είναι οι πέντε νέοι βασιλιάδες, όπως αναφέρω στον τίτλο του βιβλίου μου. Είναι επιθετικοί, πολεμοχαρείς και διεκδικούν τα πρωτεία της ανελευθερίας με αλαζονεία και πρόκληση. Ακόμη κι όταν εμπνέονται από εμάς, του Δυτικούς, είναι για να μας μιμηθούν στα χειρότερα. Ξέρουμε, για παράδειγμα, ότι το Ιράν ονομάζεται έτσι εξαιτίας ενός γλωσσικού πραξικοπήματος που έκαναν οι Ναζί; Οι Ναζί το 1935 ώθησαν την Περσία να πάψει να ονομάζεται Περσία και να γίνει Ιράν, δηλαδή, κυριολεκτικά, «η χώρα της Αρίας φυλής».

Οι Ναζί έβαλαν στο κεφάλι των Περσών αυτή τη φρίκη, η οποία στηρίζεται σε ρατσιστικές θεωρίες. Όταν το θυμίζουμε αυτό, όταν ανακαλύπτουμε αυτόν τον ιστορικό «λαγό», όταν αποκαλύπτουμε αυτή την εθνικοσοσιαλιστική βάση που χρησιμεύει ως σήμερα ως καθεστωτικό ντεκόρ στους αγιατολάχ, αυτό είναι Ιστορία, αυτό με ενδιαφέρει. Κι είναι για μένα πιο ενδιαφέρον από το να συζητάω για την Λεπέν ή τον Μελανσόν...»

«Αυτό που άλλαξε ριζικά τον κόσμο είναι η απόφαση των ΗΠΑ να μην επεμβαίνει πλέον στρατιωτικά. Δεν παρενέβη στρατιωτικά στη Συρία με αποτέλεσμα να έχουμε 400 000 νεκρούς, πάνω από 12 εκατομμύρια πρόσφυγες. Παντού ο ISIS: αυτή είναι η αποτυχία της Δύσης, αυτή είναι η ντροπή μας, αυτή είναι η πραγματική αυτοκτονία των δημοκρατιών μας.

Οι Δημοκρατίες ήταν πάντα κατά των στρατιωτικών επεμβάσεων. Δείτε τι έγινε με την γενοκτο-

νία των Αρμενίων το 1915. Ή τι έγινε με τον ισπανικό εμφύλιο, το 1936 ή τι έγινε με την Βουδαπέστη το 1956. Αδιαφόρησαν ακόμη κι όταν η Πολωνία τάβαλε με τη Σοβιετική Ένωση το 1981. Είναι σαν ένας νόμος πολιτικής βαρύτητας. Δυστυχώς.

Φυσικά πρέπει να λαμβάνεται υπόψιν και η κοινή γνώμη. Αλλά μην ξεχνάμε ότι υπάρχει και «η αυτοκρατορία», «η δικτατορία της κοινής γνώμης», η τυραννία του «λαού», όπως το αποκαλώ. Η απόφαση των ΗΠΑ να μην παρεμβαίνουν στρατιωτικά είναι το πιο αινιγματικό και το πιο καταστροφικό φαινόμενο της εποχής μας. Από αυτή την άποψη, ο Μπαράκ Ομπάμα και ο Ντόναλντ Τραμπ είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Και τελικά, αν η Αμερική γυρίσει οριστικά και αμετάκλητα την πλάτη στον πρωταρχικό της ρόλο, τότε μόνο η Ευρώπη μένει για να παραλάβει την δάδα της υποστήριξης των δημοκρατιών. Αλλά, θα το κάνει; Αυτή η αβεβαιότητα με τρομοκρατεί.

Η υπεράσπιση των δημοκρατιών στον πλανήτη είναι μια αιώνια μάχη για τιμή, δικαιοσύνη, για έναν καλύτερο κόσμο. Είναι μια αδιάκοπη μάχη, μια ατελείωτη προσπάθεια. Ή, διαφορετικά, δεχόμαστε ότι έχουμε ηττηθεί.

Πάρτε, για παράδειγμα, τους τζιχαντιστές, που μας χτυπούν μέσα στα σπίτια μας, στις χώρες μας. Όπως αποδεικνύω στο βιβλίο μου, οι τζιχαντιστές είναι το τελευταίο κρυμμένο μαργαριτάρι στο κοχύλι του Ναζισμού. Η Δύση δεν αποφασίζει να το πολεμήσει γιατί δεν κατανοεί το γεωπολιτικό του παιχνίδι. Αυτό που παίζουν η αραβική χερσόνησος, το Κατάρ, η Τουρκία κλπ.

Ο μόνος που κάνει μια δειλή προσπάθεια είναι ο Εμανουέλ Μακρόν. Δείτε τι έγινε την ημέρα που κάλεσε τον Πούτιν και είχε το θάρρος να πει ότι το κανάλι Russia Today δεν είναι ένα αξιосέβαστο μέσο αλλά ένα βήμα προπαγάνδας. Ή την ημέρα που υποδέχτηκε τον πρωθυπουργό Μπαρζανί στο προεδρικό μέγαρο, εξοργίζοντας τον Ερντογάν, ή όταν μίλησε για δημοκρατικές αξίες μπροστά στον Χι Σινπίνγκ.

Ο Μακρόν κατάλαβε ότι ο Πούτιν δεν είναι μόνο ένας στρατηγικός αντίπαλος, αλλά ένας ιδεολογικός εχθρός. Κατάνοησε ότι ο Πούτιν έχει στόχο να εκδικηθεί την Ευρώπη και να την αποσταθεροποιήσει.

Από την πλευρά του ο Ερντογάν είναι ένας εκβιαστής. Είναι ταυτόχρονα ένας χάρτινος τίγρης. Θα μπορούσαμε εύκολα να τον σταματήσουμε, αλλά

εδώ χρειάζεται η αθυροστομία ενός Τσόρτσιλ.

Το βιβλίο μου ξεκινάει με το Κιρκούκ, τον Δεκέμβριο του 2017, όταν ο ιρακινός στρατός, υποστηριζόμενος από το Ιράν, κατέρριψε τα όνειρα των Κούρδων για ελευθερία.

Αυτή η ήττα των Κούρδων, τους οποίους πρόδωσαν οι Δυτικοί, είναι το αντίστοιχο της μάχης της Χαιρώνειας, όταν η αρχαία Αθήνα έχασε την κυριαρχία της. Είναι η μάχη της Ανδριανούπολης, όταν η ρωμαϊκή αυτοκρατορία άρχισε να καταρρέει. Είναι ένα τοπικό μικρο-γεγονός, στο οποίο κανείς δεν δίνει σημασία, αλλά το οποίο έχει γιγαντιαίες συνέπειες και επανασχεδιάζει την παγκόσμια τάξη.

Κι είναι ακόμη πιο περίεργο γιατί οι Κούρδοι είχαν πρώτοι πολεμήσει εναντίον του ISIS, στην πρώτη γραμμή. Η Δύση οπισθοχώρησε για ποιο λόγο; Δεν ήταν ο Κόκκινος Στρατός ή η Βέρμαχτ. Ήταν ο ιρακινός στρατός, ο οποίος είχε ηττηθεί δύο χρόνια νωρίτερα από τον ISIS, τον οποίο υποστήριζαν ιρανικές στρατιωτικές δυνάμεις.

Και ξαφνικά, η «Αυτοκρατορία», δηλαδή οι Δυτικές Δημοκρατίες, έκανε πίσω σαν να είχε προσβληθεί από ένα εσωτερικό ιό που την κατέστρεφε από μέσα.

Σήμερα που μιλάμε, οι ΗΠΑ, η Γαλλία και η Μεγάλη Βρετανία έκαναν πυραυλική επίθεση στη Συρία, την οποία στηρίζει η Ρωσία. Τόσο μέτρια η επίθεση! Ενα τσίμπημα σφήκας στο δέρμα ενός κροκόδειλου. Μόνο για την τιμή των όπλων, χωρίς καμία αλλαγή στην ισορροπία των δυνάμεων. Το πραγματικό πρόβλημα για τη Δύση είναι οι πέντε βασιλιάδες: η Ρωσία, η Τουρκία, το Ιράν, η Κίνα, η Σαουδική Αραβία. Έχουν κοινό την τάση για φασισμό ή για κομμουνισμό. Την τάση για ριζοσπαστικό ισλαμισμό. Στόχος τους είναι η Ευρώπη και η Δύση.

Βασικό τους εργαλείο είναι ο εκβιασμός. Ο Ερντογάν με τον εκβιασμό των προσφύγων. Ο Ροχάνι τον εκβιασμό του πυρηνικού οπλοστασίου. Η Σαουδική Αραβία τον εκβιασμό του τζιχαντισμού, τον οποίο η ίδια ενέπνευσε και χρηματοδότησε. Οι Ρώσοι έχουν τον εκβιασμό των άθλιων ΜΜΕ τους, τα οποία παράγουν μαζικά fake news, μπορούν να ελέγξουν μια δημοκρατική εκλογή ή να προμοτάρουν ένα ακροδεξιό κόμμα. Οι Κινέζοι έχουν κι αυτοί τον δικό τους εκβιασμό που είναι η υπεροπλία τους σε υλικά για κομπιούτερ και κινητά.

pentapostagma.gr

5 Ιστορικές αλήθειες που δείχνουν ότι η σχέση του Ερντογάν με τους Άραβες δεν είναι αυτή που φαίνεται (όπως και η αγωνία του για επιρροή στη Μέση Ανατολή)

Newsroom HuffPost Greece

Naseem Zeitoon / Reuters

Analysts for change

Στο πλαίσιο της ραγδαίας επιδείνωσης των ελληνο-τουρκικών σχέσεων και της επιθετικής πολιτικής της Τουρκίας γίνεται μια έξαλλη κατάχρηση της έννοιας του νεοοθωμανισμού με κεντρικό φορέα του τον Ταγίπ Ερντογάν. Ξεχνάμε, όμως, ότι αυτό που έχουμε μπροστά μας δεν είναι ούτε ο νεοοθωμανισμός που προωθούσε κάποτε ο Νταβούτογλου ως μια ευφυή επινόηση και αντιστροφή αυτού που κάποτε ο κεμαλισμός θεωρούσε ως τουρκική υποχωρητικότητα. Στα μέσα της δεκαετίας του 2000 η Τουρκία προκειμένου να λειάνει την πολιτική διαλλακτικότητας της απέναντι στην Ευρώπη και τις περιφερειακές δυνάμεις όσο και απέναντι στους γειτονές της χρησιμοποιούσε το "νεοοθωμανικό" μοντέλο ως τεκμήριο αυτοκρατορικής πολυπολιτισμικότητας, υπεροχής και ισχύος.

Από τότε που ο Ερντογάν νομιμοποίησε το κόμμα του μέσω του «νεοοθωμανικού» ονείρου, όλα έχουν αλλάξει: η απόπειρα πραξικοπήματος, το δημοψήφισμα, η εμπλοκή στον εμφύλιο πόλεμο στη Συρία. Σήμερα η Τουρκία και έχει αποτύχει να παραμείνει ανοιχτή στη Δύση και βρίσκεται σε αντιπαλότητα με (σχεδόν) όλους τους γειτονές της. Κατά κάποιο τρόπο μοιάζει σαν η κατάρρευση της χρησιμότητας του «νεοοθωμανικού» επινοήματος να την έχει φέρει σε μια κατάσταση που είχε περιέλθει η Οθωμανική Αυτοκρατορία πριν την κατάρρευση της. Για αυτό το λόγο είναι χρήσιμο την επόμενη φορά που κάποιος θα μιλήσει περισπούδαστα για τον νεοοθωμανισμό και τον ακραίο ισλαμισμό του Ερντογάν να του θυμίσουμε ορισμένα ιστορικά δεδομένα. Κάποια ίσως εξηγούν και την αγωνία του Τούρκου προέδρου να πλοηγηθεί στην αληθινά εύθραυστη σχέση του με τον αραβικό κόσμο...

1. Γιατί οι Τούρκοι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν κατάφεραν ποτέ να αποικίσουν την Μέση Ανατολή

Οι Μουσουλμάνοι Άραβες που αποτελούσαν την μεγάλη πλειοψηφία στις επαρχίες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στη Μέση Ανατολή και την Βόρειο Αφρική δεν αντιμετωπίζονταν, τουλάχιστον θεσμικά- σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Ωστόσο στη Συρία/Παλαιστίνη, όπως και στο Ιράκ είχε επι-

βληθεί μια κυρίαρχη τάξη που αποτελούνταν από κυβερνήτες, δημόσιους λειτουργούς και την στρατιωτική φρουρά και που όλοι τους μιλούσαν αποκλειστικά τουρκικά. Αυτό που πρέπει να θυμόμαστε είναι ότι σε αντίθεση με τους Μαμελούκους, η κυρίαρχη τάξη των Οθωμανών Τούρκων δεν κατόρθωσε ποτέ να αναπτύξει ρίζες στις περιοχές που διοικούσε. Δηλαδή ποτέ δεν υπήρξε ουσιαστικός τουρκικός αποικισμός σε αυτά τα εδάφη.

Οι Οθωμανοί Τούρκοι μετακόμιζαν συχνά σε διαφορετικές επαρχίες της αυτοκρατορίας, οι οποίες ορισμένες φορές δεν ήταν αραβόφωνες και συνήθως επέστρεφαν στην «καρδιά» της Τουρκίας, μόλις συνταξιοδοτούνταν. Επιπλέον ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε κάποια συντονισμένη προσπάθεια «τουρκοποίησης» των μη-Τούρκων Μουσουλμάνων, οι οποίοι ήταν Οθωμανοί υποτελείς. Αξίζει να προσθέσουμε σε αυτό και το γεγονός ότι ο Μεχμέτ Αλή Πασάς της Αιγύπτου δεν θεωρούσε τον εαυτό του ούτε Αιγύπτιο ούτε άραβα και δεν μιλούσε καν αραβικά. Όμως το 1805 είχε αποφασίσει ότι θα κάνει την Αίγυπτο την έδρα της επιρροής του, κάτι που είχε ως προϋπόθεση την μεταβολή της μέχρι τότε Οθωμανικής επαρχίας σε έθνος-κράτος (κάτι που κατά κάποιο τρόπο υπήρξε την εποχή των Φαραώ). Ήταν και αυτή η φιλοδοξία του Μεχμέτ Αλή Πασά, που παραλίγο να γκρεμίσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία μια ώρα αρχύτερα.

Η κυρίαρχη τάξη των Οθωμανών Τούρκων δεν κατόρθωσε ποτέ να αναπτύξει ρίζες στις περιοχές που διοικούσε. Δηλαδή ποτέ δεν υπήρξε ουσιαστικός τουρκικός αποικισμός στη Μέση Ανατολή.

2. Γιατί οι Λιβανέζοι σε σύγκριση με τους υπόλοιπους Άραβες πέτυχαν από την αρχή να προκόψουν στο επιχειρείν

Στην οροσειρά του Λιβάνου κατοικούσαν κυρίως Μαρωνίτες (Χριστιανοί που συνδέονται με το ανατολικό δόγμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας) και Δρούζοι (μια ιδιαίτερη αραβόφωνη εθνότητα που λόγω της ξεχωριστής μονοθεϊστικής θρησκείας της παρέμειναν απομονωμένοι). Σε αυτή την περιοχή οι Οθωμανοί αναγνώρισαν και εμπιστεύτηκαν τους λιβανέζους εμίρηδες, χαρίζοντας τους την αυτονομία

και τα προνόμια που διατηρούσαν από την εποχή των Μαμελούκων. Επομένως, ο Λίβανος ήταν το μοναδικό τμήμα της αυτοκρατορίας, στο οποίο αναπτύχθηκε μια εναλλακτική εκδοχή της ευρωπαϊκής φεουδαρχίας. Στην υπόλοιπη Οθωμανική Αυτοκρατορία δεν υπήρξε κληρονομική αριστοκρατία. Στην πραγματικότητα η Οθωμανική αυτοκρατορία ήταν ένας πελώριος στρατιωτικός οργανισμός που διοικούνταν συγκεντρωτικά με σημείο συγκρότησης τα στρατιωτικά ιδεώδη. Επομένως, αν θεωρήσουμε ότι η ανάπτυξη μιας φεουδαρχίας ευρωπαϊκού τύπου υπήρξε κομβικό στάδιο στην οριστική ανάπτυξη του καπιταλισμού, έτσι καταλαβαίνουμε γιατί η Οθωμανική Αυτοκρατορία σταδιακά οπισθοχώρησε σε σύγκριση με την Ευρώπη σε επίπεδο υλικής και βιομηχανικής ισχύος.

3. Γιατί οι Άραβες -κόντρα στις νεο-οθωμανικές ονειρώξεις του Ερντογάν- θεωρούν τους τέσσερις αιώνες της πολυπολιτισμικής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας μια σκοτεινή για εκείνους εποχή.

Οι πρόγονοι των Αράβων παρέδωσαν σε τουρκικά χέρια πρώτα την στρατιωτική ηγεσία και έπειτα την πολιτική ηγεσία. Σε αντίθεση με τους Άραβες, οι Πέρσες είχαν σταθερά εχθρικές σχέσεις με τους Τούρκους και δεν έγιναν υποτελείς των Οθωμανών Τούρκων. Επίσης η αραβική γλώσσα, αν και αποτελούσε την ένδοξη βάση του αραβικού πολιτισμού και μοιραία διατηρήθηκε ως η γλώσσα της θρησκείας, τα τουρκικά και τα περσικά, αφού πρώτα δέχθηκαν σημαντικές αραβικές επιρροές, διαμόρφωσαν μια αμιγώς ανεξάρτητη πολιτιστική οντότητα.

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία τους πρώτους δυο αιώνες έστρεψε τις δυνάμεις της εναντίον της χριστιανικής Ευρώπης με εντυπωσιακά αποτελέσματα. Όμως μετά την περίοδο του Μωάμεθ του Πορθητή, όταν ο εγγονός του, ο Σελίμ ο Α', έγινε ο ένατος σουλτάνος (1512-1520), η Οθωμανική Αυτοκρατορία επεκτάθηκε προς την Ασία και την Βόρεια Αφρική (κατακτώντας το Χαλιφάτο των Μαμελούκων της Αιγύπτου, το οποίο περιλάμβανε τις περιοχές της Συρίας/Παλαιστίνης και την Αίγυπτο). Είναι η εποχή που η καρδιά του αραβικού κόσμου περνάει στους Οθωμανούς.

4. Ο πόλεμος ανάμεσα στο σουνιτικό και το σιιτικό Ισλάμ κορυφώνεται περισσότερο από δυο αιώνες στο δεύτερο μισό της Οθωμανικής περιόδου. Η περίοδος που ο αραβικός κόσμος περνάει στον έλεγχο των Οθωμανών συμπίπτει και με την κορύφωση της διαμάχης ανάμεσα στο σουνιτικό και το σιιτικό Ισλάμ και τις αντίστοιχες αυτοκρατορίες. Στην Περσία η δυναστεία των Σαφαβίδων καθιερώνει τον Σιτισμό και ελέγχει τις περιοχές που αντιστοιχούν σήμερα στο Ιράν, το Αζερμπαϊτζάν, την Αρμενία, το

Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Γεωργία, καθώς και σε μεγάλα τμήματα του Πακιστάν, του Τουρκμενιστάν και της Τουρκίας. Στον Σελίμ έχει αποδοθεί η φράση «το να σκοτώσει κάποιος έναν Σίιτη ισοδυναμεί με το να σκοτώσει 70 χριστιανούς».

Στρατιωτικά οι Οθωμανοί -το σουνιτικό Ισλάμ- είχαν ανέκαθεν το πάνω χέρι στις στρατιωτικές αναμετρήσεις, όμως η περσική πολιτισμική επιρροή υπήρξε ισχυρότατη και έπαιξε σημαντικό ρόλο στη Τουρκία. Ακόμη και όταν οι Οθωμανοί απέκτησαν τον οριστικό έλεγχο της Μεσοποταμίας (Ιρακ), η πλειοψηφία των αραβόφωνων υπηκόων παρέμειναν Σίιτες.

5. Γιατί η πιο καθοριστική περίπτωση απόρριψης των Τούρκων ως ηγετών του Ισλάμ προήλθε από τους Άραβες

Στα μέσα περίπου του 18ου αιώνα στη Νατζντ, περιφέρεια της Σαουδικής Αραβίας που καλύπτει το κεντρικό τμήμα της Αραβικής Χερσονήσου, εμφανίστηκε ο θρησκευτικός ηγέτης (και για κάποιους μεταρρυθμιστής) Muhammad Ibn Abd al-Wahhab, ο οποίος άρχισε να διαδίδει την έννοια του Ταουχίντ (Tawhid). Πρόκειται για την πλέον θεμελιώδη έννοια του μονοθεϊσμού, σύμφωνα με την οποία ο θεός είναι ένας και μοναδικός, απορρίπτοντας τις ισχύουσες και ποικίλες μορφές ειδωλολατρίας και καλώντας για επιστροφή στην καθαρότητα του αρχαϊκού Ισλάμ.

Ο Abd al-Wahhab σύνναψε μια πανίσχυρη και ανθεκτική στο χρόνο συμμαχία με την εξέχουσα τοπική φυλετική δυναστεία του Οίκου των Σαούντ (καλλιεργώντας τον σπόρο, ο οποίος σχεδόν δυο αιώνες οδήγησε στην ίδρυση του Βασιλείου της Σαουδικής Αραβίας το 1932). Στο δεύτερο μισό του 18ου αιώνα οι μαχητές του Ουαχαμπισμού προωθήθηκαν στον Περσικό Κόλπο και στην Μεσοποταμία (Ιρακ), όπου κατέστρεψαν τους σιιτικούς ιερούς τόπους και ναούς της Kerbala και της Nejaf. Στη συνέχεια κατευθύνθηκαν δυτικά και κατέλαβαν την Μέκκα και τη Μεδίνα, όπου λεηλάτησαν τον τάφο του Husayn ibn Ali, εγγονού του Μωάμεθ, κατάσχοντας θησαυρούς και λατρευτικές κειμήλια, γιατί προσέβαλαν τον άγριο πουριτανισμό τους.

Οι Άραβες δεν θεωρούσαν τους Οθωμανούς Τούρκους ικανούς στο να διαφυλάσσουν τους ιερούς μουσουλμανικούς τόπους. Ο Ουαχαμπισμός θεωρείται από κάποιους μελετητές ως υπερσυντηρητικό μεταρρυθμιστικό κίνημα και από κάποιους ως ριζοσπαστικό ψευδοσουνιτικό κίνημα, από το οποίο «μετενσαρκώθηκε ο τρομοκρατικός στρατός του ISIS». Οι διδασκαλίες του κήρυκα Muhammad Ibn Abd al-Wahhab χρηματοδοτούνται σήμερα από το κράτος της Σαουδικής Αραβίας, αποτελώντας τον επίσημο κορμό του σύγχρονου σουνιτικού Ισλάμ.

Ισλάμ και Ερντογάν: Ο κίνδυνος είναι εδώ!!

Γράφει ο Rauf Baker

Πηγή: <https://besacenter.org/perspectives-papers/islamization-turkey/slpress.gr>

Ο Τούρκος πρόεδρος Ερντογάν στοχεύει στην πολιτική της ισλαμοποίησης του εκπαιδευτικού συστήματος με σκοπό τη δημιουργία μιας «αγνής γενιάς». Η τζιχάντ, ο «ιερός πόλεμος» συζητείται συνεχώς από το τουρκικό καθεστώς, ενώ οι Σύροι που ζουν στην Τουρκία ή στις ελεγχόμενες από την Τουρκία συριακές περιοχές υφίστανται την ίδια καθοδήγηση. Η διεθνής κοινότητα οφείλει να δράσει και να σταματήσει έναν μελλοντικό Τούρκο μπιν Λάντεν σε ένα αυταρχικό καθεστώς τύπου αλ Κάιντα.

Το τουρκικό καθεστώς μεταμορφώνεται σταδιακά σε μια εξελισσόμενη, περίπλοκη και πιο επικίνδυνη έκδοση της αλ Κάιντα. Η ρητορική του και οι προσεγγίσεις του μοιάζουν παρόμοιες. Η διαφορά είναι ότι ο Τούρκος πρόεδρος Ερντογάν κυβερνά μια χώρα με σημαντική γεωπολιτική σημασία και όχι μια οργάνωση με έδρα τα βουνά του Αφγανιστάν.

Και αν η αλ Κάιντα κατάφερε να διασπείρει φόβο μέσω τρομοκρατικών επιθέσεων σε όλο τον κόσμο μπορεί κανείς να φανταστεί την τεράστια ζημιά που μπορεί να προκαλέσει στη Μέση Ανατολή και ίσως σε όλο τον κόσμο ο Ερντογάν μέσω της αυξανόμενης πολιτικής του παρουσίας και αυταρχισμού.

Καθώς επιδιώκει να παραμείνει εσαεί στην εξουσία μετά το δημοψήφισμα που του προσέδωσε υπερεξουσίες για να κυβερνά τη χώρα μόνος του, ο Ερντογάν επιδιώκει να αφήσει πίσω του μια κληρονομιά που θα διαρκέσει για δεκαετίες. Χρησιμοποιεί το εκπαιδευτικό σύστημα για τον σκοπό αυτό, φυτεύοντας τον σπόρο για να θερίσει αργότερα.

Ο εκλεκτός του Αλλάχ;

Η ισλαμοποίηση του τουρκικού κράτους προχώρα ήσυχα και συστηματικά εδώ και πολλά χρόνια, αλλά η διαδικασία επιταχύνθηκε από το πραξικόπημα και μετά, με όχημα το εκπαιδευτικό σύστημα. Το 2017 το κυβερνών ΑΚΡ του Ερντογάν, το εμπνεόμενο από τη Μουσουλμανική Αδελφότητα άλλαξε σημαντικά το σχολικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα σε πάνω από 170 σημεία.

Το υπουργείο Παιδείας εξαφάνισε θεωρίες όπως η «φυσική επιλογή» και πρόσθεσε αντικείμενα όπως ο «ιερός πόλεμος». Η κυβέρνηση Ερντογάν έχει εκδώσει πάνω από 33.000 δασκάλους και έκλεισε σχολεία με πρόσχημα το πραξικόπημα και τον ιμάμη Γκιουλέν. Παράλληλα αυξήθηκε ο αριθμός των θρησκευτικών σχολείων.

Το υπουργείο έκανε λόγο για «έμφαση στη βασιζόμενη σε αξίες εκπαίδευση» που προωθεί τον στόχο Ερντογάν για την «αγνή γενιά». Ο βουλευτής του ΑΚΡ Αχμέτ Χαμντί Τσαμλί δήλωσε πως είναι άσκοπο να διδάσκεις μαθηματικά σε μαθητές που δεν γνωρίζουν τον «ιερό πόλεμο». Ο αριθμός δε των μαθητών των θρησκευτικών σχολείων είχε φτάσει τα 537 με 270.000 μαθητές το 2012. Το 2017 υπήρχαν 1.408 θρησκευτικά σχολεία με 757.000 μαθητές.

Ο Ερντογάν έχει επίσης αυξήσει τις ισλαμικές αναφορές στις ομιλίες του. Ο «ιερός πόλεμος» κατέστη ο ακρογωνιαίος λίθος της ρητορικής του σχετικά με την επιχείρηση κατά του Αφρίν, με την χρήση ακόμα και φράσεων από το κοράνι και συγκεκριμένα από το κεφάλαιο Al Fath όπου δικαιολογεί τις πολεμικές επιχειρήσεις του Μωάμεθ.

Στις προσευχές της Παρασκευής υπάρχουν κλήσεις σε «ιερό πόλεμο» κατά των Κούρδων, ενώ ο Ερντογάν χαρακτηρίζει τα στρατεύματά του ως «τον έσχατο στρατό του Ισλάμ». Πρόσφατα, σε κομματική εκδήλωση, ο Ερντογάν κάλεσε ένα μικρό κοριτσάκι με στρατιωτική στολή στο βήμα και του είπε πως θα γίνει «μάρτυρας» αν σκοτωθεί πολεμώντας. Αργότερα ο αναπληρωτής πρωθυπουργός Μποζντάγ είπε ότι ο Ερντογάν είναι ο ηγέτης που δρα για χάρη του θεού, ενώ σε άλλη περίπτωση δημοσιογράφος του κλίματος Ερντογάν χαρακτήριζε τον Οσάμα μπιν Λάντεν ως εθνικό ήρωα.

Ο ίδιος έγραφε για το δημοψήφισμα ότι όποιος ψηφίσει υπέρ του Ερντογάν θα είναι σαν τα ιερά πουλιά Αμπαμπέλ του κορανίου που έριχναν πέτρες στους απίστους που ήθελαν να καταστρέψουν την Καάμπα στη Μέκκα. Όλα αυτά συμβαίνουν παράλληλα με έναν αυξανόμενο αριθμό επιθέσεων κατά γυναικών με την πρόφαση πως δεν είναι ευπρεπώς ενδεδυμένες. Νεαροί με γενειάδες μοίραζαν φυλλάδια στη Σμύρνη κατά του εορτασμού του νέου έτους.

Ο σπόρος της τζιχάντ στην Συρία

Οστόσο όλο αυτό δεν αγγίζει μόνο τους Τούρκους. Περίπου 500.000 Σύροι μαθητές στην Τουρκία επηρεάζονται από την εκπαιδευτική πολιτική του Ερντογάν. Οι τουρκικές αρχές αγνοούν και μερικές φορές ενθαρρύνουν την ισλαμική εκπαίδευση των Σύρων στα τουρκικά σχολεία. Αυτό συμβαίνει και στα σχολεία στις ελεγχόμενες από τους Τούρκους περιοχές της Συρίας όπου όμως η Άγκυρα ακολουθεί πέραν της πολιτικής της ισλαμοποίησης και αυτή της τουρκοποίησης.

Πολλά από τα εκεί σχολεία φέρουν ονόματα Τούρκων στρατιωτικών που σκοτώθηκαν στην Συρία, ενώ επιβάλλεται η τουρκική γλώσσα. Περίπου 170.000 σε αυτές τις περιοχές εντάσσονται στα σχολεία βάσει του προγράμματος «Πιάσε το χέρι του αδερφού σου».

Τα σχολικά βοηθήματα προέρχονται από την τουρκική ΙΗΗ μια οργάνωση συνδεδεμένη με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα που είχε εμπλακεί στο επεισόδιο με το πλοίο Μαβί Μαρμαρά το 2010 και έχει παραδώσει όπλα σε ισλαμικές οργανώσεις που συνδέονται με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους και την αλ Κάιντα στη βόρεια Συρία, σύμφωνα και με τον Ρώσο, μέχρι το 2017, πρέσβη στον ΟΗΕ Βιτάλι Τσούρκιν.

Η άνοδος των τζιχαντιστών σε Συρία και Ιράκ είναι εν μέρει αποτέλεσμα επίσημης τουρκικής ενίσχυσης και δημιουργήσε γόνιμο έδαφος για την αύξηση του ριζοσπαστισμού στην τουρκική κοινωνία, μια κοινωνία ήδη διχασμένη λόγω διώξεων, με πάνω από 152.000 δασκάλους και δημοσίους υπαλλήλους να έχουν διωχθεί με αφορμή το πραξικόπημα του 2016. Και ο διχασμός αυτός θα μπορούσε να οδηγήσει την Τουρκία σε εμφύλιο πόλεμο. Αξίζει να σημειωθεί ότι υπάρχουν σχεδόν 25 εκ. όπλα στην Τουρκία, το 85% αυτών αδήλωτα.

Αν η διεθνής κοινότητα δεν αντιδράσει στη μετατροπή του Ερντογάν σε Τούρκο μπιν Λάντεν που επιδιώκει να εκπληρώσει το αναθεωρητικό όραμά του θα αντιμετωπίσει τις σοβαρές συνέπειες με τις οποίες απειλούσε τους Ευρωπαίους το 2017 ότι «δεν θα μπορούν να περπατούν με ασφάλεια στους δρόμους».

Εμείς και το Ισραήλ: Τα όρια της προσέγγισης

Του κ. Γεωργίου Καραμπελιά

Πηγή: <https://slpress.gr/>

Τα τελευταία χρόνια, στο πλαίσιο των τεκτονικών αλλαγών που συντελούνται στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, έχουν ανατραπεί ριζικά οι πατροπαράδοτες συμμαχίες και στρατόπεδα με αποτέλεσμα για πρώτη φορά να παρατηρείται μία μερική τουλάχιστον σύμπτωση των συμφερόντων της Ελλάδας και του Ισραήλ.

Μετά την άνοδο του ισλαμισμού στην περιοχή και την προσπάθεια της Τουρκίας να μεταβληθεί σε ηγέτη και «διαχειριστή» του Ισλάμ απέναντι στη Δύση, οι σχέσεις Ισραήλ-Τουρκίας, που αποτελούσαν τον παραδοσιακό άξονα της δυτικής παρουσίας στην περιοχή, διερρήγησαν. Και αν αυτή η ρήξη έμοιαζε συγκυριακή αρχικά, και το 2016 υπήρξε εκ νέου προσέγγιση μεταξύ των δύο χωρών, εντούτοις οι σχέσεις τους επιδεινώθηκαν και πάλι. Ιδιαίτερα μετά την τακτική συμμαχία της Τουρκίας με το Ιράν απέναντι στον κουρδικό κίνδυνο – χώρα την οποία το Ισραήλ θεωρεί ως τον βασικότερο εχθρό της.

Έτσι, ακόμα και αν δεν είναι βέβαιο ότι οι σχέσεις τους θα επιδεινωθούν σε μόνιμη και σταθερή βάση, εντούτοις η παλιά στρατηγική συμμαχία έχει οριστικά διαρραγεί. Σε αυτά τα πλαίσια, το Ισραήλ αναζητά νέες συμμαχίες, τόσο προς τον ελληνισμό (Κύπρο και Ελλάδα), όσο και στη Μέση Ανατολή, προς τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο.

Η Ελλάδα βρίσκεται μπροστά σε μια δύσκολη γεωπολιτική συγκυρία, δεδομένης της ανάπτυξης της τουρκικής επιθετικότητας και της συμμαχίας της Ρωσίας και του Ιράν με την Τουρκία – χώρες με τις οποίες η Ελλάδα και η Κύπρος διατηρούσαν (ιδιαίτερα με τη Ρωσία) στενές σχέσεις, στα πλαίσια και της παραδοσιακής αντιπαλότητας αυτών των χωρών με την Τουρκία. Έτσι, η παραδοσιακή ελληνική πολιτική της παραμονής μεν στο δυτικό στρατόπεδο, παράλληλα με μια πολυδιάστατη πολιτική και σχετικά φιλικές σχέσεις και με τη Ρωσία και με τις αραβικές χώρες, καθίσταται όλο και πιο δύσκολη.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, έχει αναπτυχθεί στην Ελλάδα ένα ισχυρό ρεύμα (διαπερνά μάλιστα το σύνολο του πολιτικού φάσματος), το οποίο θεωρεί μονόδρομο της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, στην Ελλάδα και την Κύπρο, τη στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ. Κατ' επέκταση και με τις ΗΠΑ που αποτελούν τον μόνιμο προστάτη του Ισραήλ. Αυτό σημαίνει εγκατάλειψη της παραδοσιακά πολυδιάστατης ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Πιστεύουμε πως μια τέτοια πολιτική είναι λανθασμένη και αυτό όχι με κριτήρια ιδεολογικά – παρότι και αυτά έχουν τη σημασία τους – αλλά κατ' εξοχήν ρεαλιστικά.

Όλα τα αβγά στο ίδιο καλάθι;

Καταρχάς, αυτή η ιδιαιτερότητα της θέσης της Ελλάδας στις μεσανατολικές διαμάχες της Μέσης Ανατολής

–το γεγονός δηλαδή ότι διατηρούσε καλές σχέσεις και με τους Παλαιστίνιους και με το Ιράν, αλλά και με άλλες αραβικές χώρες–, την είχε προστατέψει πολλές φορές από την εμπλοκή της στις πολεμικές αντιπαραθέσεις και τις συγκρούσεις στην περιοχή. Έτσι, ακόμα και η δικτατορία των συνταγματαρχών είχε αρνηθεί διευκολύνσεις στους Αμερικανούς και το Ισραήλ, τόσο στον πόλεμο του 1967, όσο και σε εκείνον του 1973.

Η Ελλάδα απέφυγε να εμπλακεί και στους πολέμους κατά του Ιράκ που πραγματοποίησαν οι Αγγλο-Αμερικανοί και συμμετείχαν και άλλοι Ευρωπαίοι, όσο και στην επίθεση της Δύσης ενάντια στη Σερβία, στο βαλκανικό μέτωπο. Αυτή η πολιτική έχει επιτρέψει στην Ελλάδα, μέχρι σήμερα, να αποφύγει την ισλαμική τρομοκρατία και την άμεση εμπλοκή της με τον έναν ή τον άλλον τρόπο στις τοπικές αντιπαραθέσεις.

Βεβαίως, στον βαθμό που η γεωπολιτική πραγματικότητα μεταβάλλεται, η Ελλάδα είναι υποχρεωμένη να ενισχύσει τους δεσμούς και τη συμμαχία της και με άλλες δυνάμεις για να μπορέσει να αντισταθεί στην τουρκική επιθετικότητα. Όμως, δεν μπορεί να βάλει όλα τα αβγά στο αμερικανο-ισραηλινό καλάθι. Καταρχάς, διότι η σημερινή –τουλάχιστον– ηγεσία του έχει εγγενώς επιθετικό και τυχοδιωκτικό χαρακτήρα στην πολιτική της, μια και ο προφανής στόχος της είναι η σταδιακή και ολοκληρωτική εκδίωξη των Παλαιστινίων από τα εδάφη που τους έχουν απομείνει στη Δυτική Όχθη και στη Γάζα.

Και βέβαια αυτό το γεγονός, επειδή είναι ανέφικτο υπό κανονικές συνθήκες ή με ειρηνικά μέσα, οδηγεί σε διαρκείς τυχοδιωκτισμούς και πολεμικές περιπέτειες. Ας θυμηθούμε τους αραβοϊσραηλινούς πολέμους του 1948, του 1956, του 1967, του 1973, τη κατοχή του Γκολάν, τις εισβολές στον Λίβανο (1982 και 2006), τις αεροπορικές επιθέσεις στο Ιράκ και την καταστροφή του πυρηνικού του εργοστασίου, τον διαρκή πόλεμο με τους Παλαιστίνιους, κ.λπ.

Επομένως, όσο στο Ισραήλ δεν πρυτανεύει μια πολιτική πραγματικής διευθέτησης του Παλαιστινιακού, είτε με την αναγνώριση ενός παλαιστινιακού κράτους, είτε ακόμα και με τη δημιουργία ενός ενιαίου κράτους Εβραίων και Αράβων, όπως προτείνουν αρκετοί Ισραηλινοί, δεν είναι δυνατή μια αποκλειστική σχέση Ελλάδας και Κύπρου με το Ισραήλ. Μπορεί οι γεωπολιτικές πραγματικότητες να υποχρεώνουν σε προσέγγιση, όμως αυτή δεν μπορεί να ξεπεράσει ορισμένα όρια. Αντίθετα, η γεωπολιτική πραγματικότητα της Ελλάδας στην περιοχή την υποχρεώνει να διατηρεί γέφυρες και με τη Συρία, της οποίας η ηγεσία βρίσκεται σε αντιπαράθεση με την Τουρκία, όσο και με τη Χεζμπολάχ και τον Λίβανο, όπου εξ άλλου υπάρχει ακόμη σημαντική ορθόδοξη παρουσία.

Όχι δίχως όρους

Προπαντός δε, θα πρέπει να ενισχύσει τους δεσμούς της με κάθε μέσο με την Αίγυπτο, και όχι μόνο πολιτικά και οικονομικά, αλλά και με την ισχυρή ορθόδοξη και κοπτική κοινότητα. Και, προφανώς, πρέπει να συνεχίζει να επιζητά μία δίκαιη λύση στο Παλαιστινιακό, που αποτελεί την προϋπόθεση για την ειρήνευση της Μέσης Ανατολής. Παράλληλα πρέπει να επενδύσει συστηματικά στην ενίσχυση των συμμαχικών σχέσεων με τη Γαλλία.

Η Γαλλία βρίσκεται σε αντιπαράθεση με την Τουρκία, όχι μόνο λόγω Ισλάμ και Ερντογάν, αλλά και εξ αιτίας της τουρκικής διείσδυσης στη βόρεια και υποσαχάρια Αφρική, που τα γαλλικά συμφέροντα θεωρούν ζωτικό τους χώρο. Επομένως, συμπόρευση με το Ισραήλ, όπου αυτό είναι δυνατό, όχι όμως ταύτιση μαζί του, διότι κάτι τέτοιο θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο για την Ελλάδα.

Επί πλέον, στον βαθμό που η Ελλάδα και η Κύπρος αποτελούν πλέον για το Ισραήλ μια σημαντική διέξοδο (οικονομική, σε ό,τι αφορά το φυσικό αέριο και τους αγωγούς και γεωπολιτική, μετά τη διάρρηξη του άξονα Τουρκίας-Ισραήλ) ο ρόλος τους θα πρέπει να είναι ενεργός και προς την κατεύθυνση της τιθάσευσης των τυχοδιωκτικών ενεργειών της ισραηλινής ηγεσίας. Αν χρειαστεί, μάλιστα, να προσλάβει και μεσολαβητικό χαρακτήρα.

Προτεραιότητα το εθνικό συμφέρον

Η διατήρηση των φιλικών σχέσεων με τους Παλαιστίνιους και η εμμονή για μια δίκαιη και σταθερή λύση του Παλαιστινιακού πρέπει να υπενθυμίζουν διαρκώς στους Ισραηλινούς ότι η συμμαχία δεν πραγματοποιείται άνευ όρων και μονομερώς. Αν εμείς έχουμε ανάγκη από συμμαχίες απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα, γι' αυτούς η Ελλάδα και η Κύπρος αποτελούν τον υποχρεωτικό δίαυλο προς την Ευρώπη.

Όλα αυτά προϋποθέτουν μια ελληνική κυβέρνηση και ελίτ που θέτουν σε πρώτη τους προτεραιότητα το εθνικό συμφέρον και δεν εξαρτούν την εξωτερική τους πολιτική από μικροκομματικά και προσωπικά συμφέροντα. Διότι, όταν μία κυβέρνηση, όπως η παρούσα, προσδοκά την παραμονή της στην εξουσία από την εύνοια των ξένων—κυρίως των Αμερικανών και των Γερμανών— τότε δεν είναι δυνατό, ούτε να εφαρμόζει, ούτε καν να δείχνει πως διαθέτει ανεξάρτητη πολιτική.

Αντίθετα, θα τρέχει πίσω από τους Αμερικανούς και τον ευνοούμενό τους Νετανιάχου, παραθεωρώντας πως μία τέτοια πολιτική αδυνατίζει ακόμα και την ίδια τη διαπραγματευτική δυνατότητα της χώρας απέναντι σε οποιουσδήποτε συμμάχους ή εταίρους. Προϋπόθεση βιώσιμων και σταθερών συμμαχιών είναι η ύπαρξη ανεξάρτητης εθνικής πολιτικής. Όλα τα άλλα είναι κουβέντες του αέρα. Ας θυμηθούμε, εξ άλλου, ότι πριν από λίγα χρόνια, οι ίδιοι άνθρωποι, συχνά, εκθειάζαν τον Ερντογάν ως ειρηνοποιό και αντικεμαλιστή και κάποιοι άλλοι πίστευαν πως μόνο η Ρωσία και ο Ντόγκιν θα μας σώσουν. Τα σοβαρά έθνη και κράτη τις τύχες τους τις κρατάν στα δικά τους χέρια και δεν τις εναποθέτουν σε ξένα δεκανίκια.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ για ΕΡΕΥΝΑ στο ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Επιμέλεια Α. Μπασαράς, Αντιπρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Ο σκοπός του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. είναι η αδέσμευτη και αξιόπιστη άρθρωση δημοσίου λόγου επί θεμάτων εθνικού ενδιαφέροντος γεωπολιτικής (γεωστρατηγική, γεωοικονομία), διεθνών σχέσεων και εξωτερικής πολιτικής, άμυνας ασφάλειας και συσχετισμών ισχύος, καθώς και εσωτερικών θεμάτων εθνικής εμβέλειας με σκοπό την συμβουλευτική συμβολή στην εκπλήρωση των εκάστοτε Εθνικών Συμφερόντων.

Στα πλαίσια του ανωτέρω σκοπού το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. μεταξύ άλλων ασκεί ερευνητικό έργο υπό μορφή μελετών, εκτενών εργασιών και κάθε άλλης σχετικής μορφής πονημάτων, προκειμένου να μελετήσει σε βάθος θέματα που επηρεάζουν άμεσα ή έμμεσα τα Εθνικά μας Συμφέροντα. Το Ινστιτούτο δέχεται την εθελοντική συνεργασία και ενθαρρύνει την έρευνα εκ μέρους μη μελών όπως ερευνητών, αναλυτών, αρθρογράφων, πτυχιακών και μεταπτυχιακών φοιτητών, ενεργών πολιτών κ.λπ. Κρίνεται ότι η ανάληψη ερευνητικού έργου από εξωτερικούς συνεργάτες με την βοήθεια και επίβλεψη του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ., αποφέρει αμοιβαία οφέλη, αφού το Ινστιτούτο διευρύνει και επιταχύνει την έρευνα και ανάλυσή του σε τομείς ενδιαφέροντος ενώ οι ερευνητές αποκτούν σχετική εμπειρία, συναφή με τις σπουδές τους, έχουν την ευκαιρία δημοσιεύσεως μίας εργασίας τους και προσθέτουν στο βιογραφικό τους μία αξιόλογη προσπάθεια, η οποία επιβεβαιώνεται με την χορήγηση σχετικού πιστοποιητικού.

Με την πεποίθηση ότι ο ερευνητικός αυτός θεσμός δημιουργεί μία σημαντική δεξαμενή παραγωγικής σκέψης, το Ινστιτούτο προτρέπει υποψηφίους ερευνητές των προαναφερθεισών κατηγοριών να συνδράμουν στο έργο της έρευνας, αναλαμβάνοντας και συντάσσοντας, αμισθί, άρθρα, μελέτες, αναλύσεις και εργασίες. Το Ινστιτούτο δεσμεύεται για την προβολή, ανάρτηση στην Ιστοσελίδα του και δημοσίευση στο περιοδικό που εκδίδει του έργου των καθώς και χορήγηση σχετικών βεβαιώσεων, εφ' όσον του ζητηθούν.

Για τους ενδιαφερομένους υποψηφίους ερευνητές το Ινστιτούτο διαθέτει εκατοντάδες θέματα ενδιαφέροντος προς επιλογή. Πέραν αυτών υπάρχει δυνατότητα συνδιαμορφώσεως και επιπλέον ερευνητικών θεμάτων κοινού ενδιαφέροντος. Ενδεικτικοί τομείς ερευνητικού ενδιαφέροντος του Ινστιτούτου έχουν ως ακολούθως:

Εσωτερικά Θέματα

Άμυνα, ασφάλεια και εθνική ταυτότητα.

Εξωτερική Πολιτική. Γεωπολιτικές Εξελίξεις. Διεθνές Δίκαιο. Διεθνείς Οργανισμοί.

Λεπτομέρειες στη διεύθυνση: [www.http://elisme.gr/en/](http://elisme.gr/en/)

Η ενέργεια, ο παγκόσμιος πληθυσμός, η Μεσόγειος... και η Δημοκρατία

Γράφει ο Δρ. Σωτήρης Καμενόπουλος
<http://www.defence-point.gr>

Η κρίση στην Ελλάδα ξεκίνησε πριν από το 2006. Απλά το 2006 αποκαλύφθηκε η πορεία του ελληνικού χρέους το οποίο φερόταν να εκτοξεύεται σε δυσθεώρητα ύψη ενώ κάποιοι Έλληνες πολιτικοί το έκρυβαν φωνασκώντας περί δήθεν «θωρακισμένης οικονομίας» ή τάζοντας αργότερα πως «λεφτά υπάρχουν»...

Η ηθική σήψη είχε ξεκινήσει από το 1981, τότε που λαϊκιστικές πολιτικοί έταζαν λαγούς με πετραχήλια με δανεικά. Η ευθύνη δεξιών και αριστερών είναι τεράστια για την κατάντια της χώρας μας. Η πρωτογενής παραγωγή εγκαταλείφθηκε προς όφελος κάποιων εισαγωγών προϊόντων και ενέργειας. Πετρέλαιο δεν υπήρχε στη χώρα μας...

Τί συμβαίνει σήμερα; Ποιά η θέση της Ελλάδας στη Μεγάλη Εικόνα του παγκόσμιου γίνεσθαι;

>Ο παγκόσμιος πληθυσμός αυξάνει με ταχύτατους ρυθμούς.

>Η παγκόσμια γενιά μεταξύ 25-45 αυξάνει με ταχύτερους ρυθμούς. Ταυτόχρονα η γενιά των baby boomers αποχωρεί λόγω βιολογίας: η γενιά που θεώρησε ότι είχε δικαίωμα να καταχραστεί ελέω των πονημάτων της τους πόρους των επόμενων γενεών εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα δυσθεώρητες συντάξεις. Αυτή η γενιά είναι η πολυπληθέστερη αυτή τη στιγμή στη Γη και επιβουλεύεται την επιβίωση του Παγκόσμιου Ασφαλιστικού...

>Οι επόμενες γενιές είναι οι γενιές... σάντουιτς: οι γενιές οι οποίες βρίσκονται μεταξύ των εγγονών και των δισέγγονων της γενιάς baby boomers. Αυτές οι γενιές παρότι δεν γνώρισαν παγκόσμιο πόλεμο είναι καταδικασμένες να γεντούν τον παγκόσμιο οικονομικό πόλεμο. Τον πόλεμο του ασφαλιστικού...

>Για να επιβιώσουν οι επόμενες γενιές και το ασφαλιστικό τους σύστημα απαιτούνται τεράστιες ποσότητες ενέργειας. Η ενέργεια είναι άμεσα συνδεδεμένη με το παγκόσμιο ασφαλιστικό σύστημα (δεν είναι χαζοί οι Νορβηγοί οι οποίοι συνέδεσαν τα έσοδα από τους υδρογονάνθρακες με το ασφαλιστικό τους σύστημα...). Σήμερα ο πληθυσμός της Γης είναι περίπου 7 δις κάτοικοι. Το 2050 θα είναι 10 δις. Τρία δις επιπλέον κάτοικοι: πώς θα τραφούν, πώς θα ζεσταθούν, πώς θα ασφαλισθούν; Θα υπάρχει παγκοσμίως ασφαλιστικό σύστημα το 2050;

>Η Μεσόγειος, η θάλασσα στην οποία ξεκίνησαν οι τρεις μεγαλύτεροι πολιτισμοί (Ελληνικός, Εβραϊκός, Αιγυπτιακός) κρατά το κλειδί: οι ποσότητες ενέργειας που βρίσκονται κρυμμένες στα έγκατα της Μεσογείου

είναι τεράστιες. Αυτή την πηγή ενέργειας επιβουλεύονται οι Ρώσοι, οι Τούρκοι, οι Ιρανοί και οι Κινέζοι. Σύμπτωση; Και στις τέσσερις αυτές περιπτώσεις πολιτισμών η Δημοκρατία υποφέρει...

>Η Μεσόγειος θα γίνει και πάλι το σημείο τριβής μεταξύ των πολιτισμών: εκεί συγκρούστηκε ο πολιτισμός του Σκότους με τον πολιτισμό του Φωτός. Η τελευταία φορά που οι Πέρσες (Ιρανοί) απέκτησαν πρόσβαση στη Μεσόγειο ήταν πριν 3.000 χρόνια. Τότε τους σταμάτησαν οι Έλληνες. Κόντεψε να μας νικήσει ένας Εφιάλτης.

Εάν αυτός ο πολιτισμός ξαναβρεί πρόσβαση στη Μεσόγειο και πατήσει πόδι στους ορυκτούς πόρους της Μεσογείου τότε θα ξεκινήσουν ατελείωτοι μαύροι αιώνες για την Ανθρωπότητα. Τα 400 χρόνια σκλαβιάς των Ελλήνων κάτω από τους Σελτζούκους Οθωμανούς θα φαντάζουν κουκίδα στον ωκεανό...

>Η προσπάθεια αναβίωσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας είναι αδιαμφισβήτητη πλέον. Οι Έλληνες ακαδημαϊκοί και πολιτικοί οι οποίοι θεωρούσαν εσωτερικό θέμα της Τουρκίας τις προκλήσεις Ερντογάν θα πάνε στο πυρ το εξώτερο. Η λυκοφιλία Ρωσίας-Τουρκίας επαληθεύεται. Τώρα προστίθεται και το Ιράν των μουλάδων. Μία ολόκληρη στιβάδα Ελλήνων ακαδημαϊκών, πολιτικών, επιχειρηματιών και ψευτοαναλυτών της Μεταπολίτευσης κήκων. Ας ξανασημειωθεί το γεγονός πως κατά τη διάρκεια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας τόσο το Ελληνικό όσο και το Ισραηλινό Κράτος δεν υπήρχαν. Αυτός είναι ο στόχος του κ. Ερντογάν: το στραγγάλισμα του Ελληνικού και του Ισραηλινού Κράτους.

>Ρώσοι, Τούρκοι, Ιρανοί και Κινέζοι σήμερα αποτελούν τη Μαύρη Αυτοκρατορία του Σκότους και του Αυταρχισμού. Αυτοί οι 4 πολιτισμοί αποτελούν τον μέγιστο εχθρό της Παγκόσμιας Δημοκρατίας. Όποιοι συνδράμουν στο έργο τους, συνδράμουν στην επικράτηση της Αυτοκρατορίας του Σκότους. Αποτελούν τους σύγχρονους Εφιάλτες...

>Η Ελλάδα και πάλι μετά από 3.000 χρόνια αποτελεί το κλειδί στην εξασφάλιση της Παγκόσμιας Ελευθερίας. Του παγκόσμιου Πολιτισμού, της Γνώσης και του Φωτός.

>Η αξιοποίηση των ελληνικών ορυκτών πόρων θα εξασφαλίσει τη Νίκη του Φωτός ενάντια στο Σκοτάδι. Αυτό είναι το Μεγάλο Παίγνιο. Όποιοι το έχουν καταλάβει ανησυχούν...

>Οι τρεις μεγάλοι Πολιτισμοί της Μεσογείου, ο Ελληνικός, ο Εβραϊκός και ο Αιγυπτιακός είναι καταδικασμένοι να συναπαντηθούν.

Κατευνασμός και τουρκική απειλή: Η επικίνδυνη επιλογή!

Του Κωνσταντίνου Θ. Λαμπρόπουλου*

Η συνεχιζόμενη τουρκική επιθετικότητα των τελευταίων μηνών, στο Αιγαίο, στον Έβρο και στην Κύπρο, αναμφισβήτητα θέτει προ των ευθυνών της, την ελληνική πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, αναφορικά με την δέον γενέσθαι, ήτοι την ενδεδειγμένη στρατηγική αντιμετώπισης της τουρκικής απειλής.

Το δέον γενέσθαι έναντι της τουρκικής απειλής ταιριάζει τον δημόσιο διάλογο και το θεσμικό σύστημα εθνικής ασφάλειας της χώρας επί δεκαετίες (Ουσιαστικά απ' την επαύριον της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο το 1974). Η συνήθης διχογνωμία στα επίσημα και ανεπίσημα fora, αναφέρεται στο απλουστευτικό δίπολο Αποτροπή (Deterrence) έναντι Κατευνασμού (Appeasement), ενώ απουσιάζει πλήρως η επικαιροποίηση των ανωτέρω στρατηγικών επιλογών, ειδικά της έννοιας της Αποτροπής, καθώς και η αναφορά σε μια αξιόπιστη, συνεκτική και αποτελεσματική στρατηγική, βάσει του συνδυασμού έτερων στρατηγικών περιπτώσεων (Εξισορρόπηση, Αντιστάθμιση) που απορρέουν από την διεθνή βιβλιογραφία, οι οποίες δύνανται να χρησιμοποιηθούν έναντι του Τουρκικού Αναθεωρητισμού, απαντώντας πειστικά στα νέα δεδομένα που επηρεάζουν καταλυτικά την δυναμική των Ελληνοτουρκικών Σχέσεων στο λυκαυγές της τρίτης δεκαετίας του 21ου αιώνα.

Η ελληνική πλευρά, προσώρας έχει επιλέξει να ακολουθήσει μια στρατηγική προσέγγιση που στην διεθνή ορολογία αναφέρεται ως Κατευνασμός (Appeasement). Ο Κατευνασμός δύναται να οριστεί ως η στρατηγική διπλωματικών, πολιτικών ή οικονομικών παραχωρήσεων (Concessions) που στοχεύουν στην εξαγορά (buying off) ενός κράτους-επιτιθέμενου (Aggressor State) ώστε να αποφευχθεί ένοπλη σύγκρουση.

Στο πλαίσιο των Ελληνοτουρκικών Σχέσεων, ο – ακολουθούμενος απ' την ελληνική πλευρά – κατευνασμός στοχεύει στο να καταλαγιάσει την επιθετικότητα της γείτονος και να αποφευχθεί πάση θυσία «θερμό επεισόδιο» και ένοπλη σύρραξη με την Τουρκία.

Ο Κατευνασμός χαρακτηρίζεται από την πλειοψηφία των Ληπτών Αποφάσεων (Decision-Makers) ως απευκταία στρατηγική επιλογή, καθώς έχει συνδεθεί ιστορικά με την αντίστοιχη αναποτελεσματική εφαρμοσθείσα βρετανική στρατηγική της δεκαετίας του 30 και της ατυχούς προσπάθειας του Βρετανού πρωθυπουργού Neville Chamberlain να εξευμενίσει την Ναζιστική Γερμανία του Α. Hitler, παραχωρώντας την δυνατότητα στο ναζιστικό καθεστώς να προχωρήσει στην προσάρτηση της περιοχής της Σουδητίας από την Τσεχοσλοβακία το 1938.

Στην κατευναστική πολιτική της κυβέρνησης Chamberlain αποδίδεται κατά την συντριπτική πλειονότητα της διεθνούς ιστοριογραφίας, η απρόσκοπτη και ανεξέλεγκτη (unchecked) επιθετική συμπεριφορά της Ναζιστικής Γερμανίας στην Ευρώπη στα μέσα της δεκαετίας του 30, γεγονός που γιγάντωσε την δυναμική του ναζιστικού καθεστώτος και κατ' επέκταση συνέβαλε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αντί να τον αποτρέψει.

Αποτυπώνοντας την πλήρη αποτυχία της κατευναστικής στρατηγικής έναντι της Γερμανίας, χαρακτηριστική έχει μείνει η φράση του μετέπειτα Βρετανού πρωθυπουρ-

γού Winston Churchill στον Chamberlain έπειτα από την Συμφωνία του Μονάχου το 1938: «Σου δόθηκε η ευκαιρία επιλογής μεταξύ Πολέμου και Εξευτελισμού. Επέλεξες τον Εξευτελισμό και θα λάβεις τον Πόλεμο».

Το ζήτημα του Κατευνασμού ως στρατηγική επιλογή των κρατών, έχει απασχολήσει εντόνως τους διεθνείς αναλυτές, καθώς αναζητούνται τόσο συστημικά (απορρέοντα από το διεθνές σύστημα) όσο και πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά αίτια, που άπτονται του εσωτερικού πεδίου για την ανάληψη μιας τέτοιας επιλογής. Κατά την σχολή της Realpolitik, τα κράτη δύνανται να καταφύγουν σ' αυτή την επιλογή, όταν γίνονται αποδέκτες πολλαπλών απειλών (multiple threats), επιλέγοντας να συγκεντρώσουν τα πενιχρά τους μέσα (means) σ' έναν μόνο αντίπαλο.

Επιπρόσθετα, η ηγεσία που προκρίνει τον κατευνασμό ενός πιθανού επιτιθέμενου, οδηγείται μερικές φορές από την λογική του κέρδους χρόνου (buy time) για να μεταθέσει την αντιπαράθεση με ευνοϊκότερους όρους σε μεταγενέστερο χρόνο. Επιπλέον η έλλειψη ικανών συμμαχιών που θα μπορούσαν να αποτρέψουν ένα πιθανό αναθεωρητικό κράτος, αποτελούν δυνητικό αίτιο καταφυγής σε κατευναστική στρατηγική.

Παράλληλα σύμφωνα με αναλυτές που αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στα κίνητρα του εσωτερικού πεδίου της πολιτικής (Innenpolitik), ο κατευνασμός προκρίνεται ορισμένες φορές εξαιτίας των πιέσεων που υφίσταται η πολιτική ηγεσία από ισχυρές ομάδες συμφερόντων εξαιτίας του φόβου απώλειας οικονομικών κερδών ή ερεισμάτων.

Το κύριο αίτιο όμως που ευθύνεται για την συγκεκριμένη επιλογή, πρέπει να αναζητηθεί στην διττή επίδραση διεθνών και εσωτερικών παραγόντων, στις προτιμήσεις (preferences) και στις πιέσεις (pressures) που υφίστανται στο μικρο-επίπεδο της ανάλυσης που αφορά την πολιτική ηγεσία και αφορούν στην αντίθεση που υπάρχει μεταξύ των δεδομένων απαιτήσεων για ασφάλεια και των πολιτικών προτεραιοτήτων της ηγεσίας στο εσωτερικό πεδίο.

Αδύναμοι ηγέτες βρισκόμενοι υπό την μέγγενη της εξασφάλισης της εθνικής ασφάλειας (national security) και των πολιτικών απαιτήσεων του δικού τους εσωτερικού ακροατηρίου, δύναται να επιλέξουν τον Κατευνασμό ως την επιλογή με το χαμηλότερο δυνατό πολιτικό κόστος.

Πολύ σημαντική μεταβλητή (variable) αποτελεί η στρατηγική κουλτούρα που έχει αναπτυχθεί στο κράτος στο επίπεδο των ελίτ και της κοινής γνώμης. Ιδιαίτερα στην περίπτωση της βρετανικής πολιτικής την δεκαετία του 30, διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στην υιοθέτηση της βρετανικής κατευναστικής στρατηγικής έναντι της Ναζιστικής Γερμανίας.

Επιπρόσθετα, ο κατευνασμός φαντάζει μια ορθή επιλογή για την πολιτική ηγεσία η οποία εν μέσω οικονομικής κρίσης, ιεραρχεί και προκρίνει τις εσωτερικές πολιτικές προτεραιότητες που αφορούν το πολιτικό συμφέρον της επανεκλογής της (self-interest) έναντι πιο πολύπλοκων «ακριβών» και αντιδημοφιλών στρατηγικών.

Άλλωστε, τα Ζητήματα Εθνικής Ασφάλειας βρίσκονται χαμηλά τόσο στην προεκλογική όσο και στην μετεκλογική ατζέντα των Πολιτικών Κομμάτων και Ηγεσιών. Ο Κατευ-

νασμός ως επιλογή σε μια τέτοια περίπτωση αποτελεί για την πολιτική ηγεσία την «φθηνή» επιλογή, η οποία δεν θα υπονομεύσει τις πιθανότητες επανεκλογής της.

Παράλληλα, καθοριστική αποδεικνύεται με όρους Innenpolitik, η συμβολή των προτιμήσεων της στελεχιακής βάσης του κόμματος που βρίσκεται στην εξουσία, όταν ευνοεί την πρόκριση του «βουτύρου έναντι των κανονιών» (butter over guns). Στην περίπτωση αυτή ο κατευνασμός λειτουργεί ως μια επιλογή ικανοποίησης του εσωτερικού πολιτικού ακροατηρίου (Appeasement as satisficing).

Αναλύοντας επιγραμματικά τα αίτια που ώθησαν την βρετανική ηγεσία να υιοθετήσει ως στρατηγική τον Κατευνασμό της Γερμανίας την δεκαετία του 30, διαπιστώνεται η διττή επίδραση διεθνών και εσωτερικών παραγόντων στην βρετανική ηγεσία. Ο Chamberlain ανησυχούσε πως η εύθραυστη βρετανική οικονομία, η οποία, βρισκόταν σε φάση αναδιάταξης μετά την Μεγάλη Ύφεση, θα κλονιζόταν στις πιέσεις μιας στρατηγικής Ανάσχεσης (containment) της Γερμανίας με κίνδυνο να τεθεί εν αμφίβολο η ύπαρξη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, να τρωθεί το status της Μ. Βρετανίας ως Ηγέτιδας Δύναμης (Major Power), να επιδεινωθεί το βιοτικό επίπεδο της βρετανικής κοινωνίας και να απωλεσθεί η πλειοψηφία του Συντηρητικού Κόμματος.

Επιπρόσθετα, η συμμαχία με την Γαλλία, τις Κάτω Χώρες και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, απειλούσε κατά τον Chamberlain να σύρει την Μ. Βρετανία σε σύγκρουση χωρίς την θέλησή της. Μια συμμαχία με την Ιταλία ως πιθανή εξισορροπητική πράξη (balancing act) τέθηκε σύντομα εκτός προοπτικής, καθώς ο Mussolini ζήτησε ως αντάλλαγμα γαλλικές κτήσεις.

Παράλληλα, το κύριο χαρακτηριστικό του Chamberlain ως πολιτική προσωπικότητα, ήταν η υπέρμετρη φιλοδοξία του και η προσήλωσή του στο εσωτερικό πολιτικό μέτωπο. Θεωρούσε πως η εκλογική επιτυχία του Συντηρητικού Κόμματος εξαρτιόταν απόλυτα, από την επιτυχία των σχεδίων οικονομικής ανάκαμψης. Κυρίως προσέδιδε εξαιρετική πολιτική σημασία στην συμπεριφορά της κοινής γνώμης και στην ανησυχία μιας κοινωνικής αναστάτωσης από τους πρόσθετους φόρους, οι οποίοι θα συνόδευαν μια δυνητική αποτρεπτική στρατηγική.

Το διακύβευμα μιας αυξημένης εσωτερικής εξισορρόπησης (internal balancing), που συνίστατο στην αύξηση των αμυντικών δαπανών και των εξοπλισμών (ο Chamberlain εντούτοις διατήρησε τις αμυντικές δαπάνες σε ένα επίπεδο minimum αποδεκτό για το μέγεθος της απειλής) ήταν, σύμφωνα με την άποψή του Βρετανού πρωθυπουργού, μια κίνηση υψηλού ρίσκου που θα διασπούσε ενδεχομένως την εσωτερική συνοχή του κόμματος των Συντηρητικών, καθώς θα υπονόμειε την διατήρηση της Αυτοκρατορίας, συνυφασμένης με τις επενδύσεις και τα συμφέροντα των εκπροσώπων που εμπλέκονταν στο εμπόριο και τον χρηματοπιστωτικό τομέα, οι οποίοι ως βασικοί χρηματοδότες και υποστηρικτές του Συντηρητικού Κόμματος, πίεζαν προς την υιοθέτηση μιας χαμηλού οικονομικού κόστους πολιτικής έναντι της Γερμανίας.

Η κατευναστική στρατηγική του Chamberlain απολάμβανε των ευήκοων ώτων της κοινής γνώμης και ιδιαίτερα των ψηφοφόρων της Εργατικής Τάξης, οι οποίοι αποτελούσαν την ομάδα –κλειδί για την εκλογική επικράτηση του Συντηρητικού Κόμματος.

Η βρετανική Κοινή Γνώμη εμφανώς επηρεασμένη από τον βαρύτατο φόρο αίματος του Α Παγκοσμίου Πολέ-

μου, ήταν σαφώς αρχικά αρνητικά διακείμενη προς οποιαδήποτε πολεμική προετοιμασία και υποστήριζε με θέρμη το πρότυπο της συλλογικής ασφάλειας της Κοινωνίας των Εθνών. Για τον Chamberlain, το εκλογικό κόστος της απομάκρυνσης από την πολιτική Κατευνασμού της Ναζιστικής Γερμανίας ήταν υπέρογκο και ισοδυναμούσε με πολιτική αυτοκτονία.

Αξίζει να σημειωθεί όμως πως ο Chamberlain κατέφυγε στην μέθοδο της χειραγώγησης της κοινής γνώμης μέσω των ΜΜΕ για την συνέχιση της πολιτικής του, καθώς η κοινή γνώμη σταδιακά άρχισε να μεταστρέφεται υπέρ μιας ενεργούς αποτρεπτικής στρατηγικής. Ο Βρετανός πρωθυπουργός, ορμώμενος από συστημικές και εσωτερικές πιέσεις και όντας δέσμιος των προσωπικών του φιλοδοξιών, στρεφόμενος πρωτίστως στο εσωτερικό πεδίο, αγνόησε την φύση της διεθνούς πολιτικής με συνέπεια να αποτύχει να αποτρέψει τον αναθεωρητισμό της Γερμανίας με καταστροφικές συνέπειες για τον ίδιο και την χώρα του.

Κατευνασμός έναντι της Τουρκίας: Γιατί αποτελεί λανθασμένη και εν πολλοίς επικίνδυνη επιλογή Καταρχάς απαιτείται να διευκρινιστεί το εξής: Το ζητούμενο μιας στρατηγικής εθνικής ασφάλειας δεν μπορεί να είναι άλλο από την προάσπιση της εθνικής κυριαρχίας, της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, της οικονομικής ανάπτυξης, της κοινωνικής συνοχής και ευημερίας και της προσωπικής ασφάλειας των πολιτών. Στο πλαίσιο αυτό κανένας ορθολογικός δρών (rational actor) δεν είναι δυνατόν να επιθυμεί μια πολεμική αναμέτρηση. Η επιλογή μιας στρατηγικής κρίνεται από την αποτελεσματικότητά της ως προς τον επιθυμητό στόχο, στην περίπτωση της Ελλάδας έγκειται στην διατήρηση του status quo, της ειρήνης και της σταθερότητας.

Ο Κατευνασμός έναντι της Τουρκίας, αποτελεί μια συνειδητή στρατηγική επιλογή, βρισκόμενη σε πρωταρχική θέση στην ατζέντα της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας, που εδράζεται στο επίπεδο της στρατηγικής κουλτούρας που διέπει σημαντικό κομμάτι των ελληνικών πολιτικών ελίτ και αφορά αφενός φοβικές προσλαμβάνουσες για την στρατιωτική ισχύ της Άγκυρας, που ανατρέχουν στο σύνδρομο της απώλειας της Βόρειας Κύπρου το 1974 ή ακόμα και της Μικρασιατικής Καταστροφής, ήτοι από την πεποίθηση ότι η χώρα αφενός θεωρείται εκ των προτέρων χαμένη σε ένα ενδεχόμενο σύγκρουσης, αφετέρου από την πεποίθηση ότι οι αποτρεπτικές στρατηγικές με απειλή χρήσης βίας, εμπεριέχουν «ρίσκο» και πιθανότητα κλιμάκωσης και τυχόν ανθρωπίνων απωλειών, ως εκ τούτου καθίστανται μη αποδεκτές από την πολιτική ηγεσία.

Το ανωτέρω φοβικό σύνδρομο, ενισχύεται και από το τεράστιο πολιτικό κόστος ενός ενδεχόμενου «θερμού επεισοδίου», πόσο μάλλον μιας ενδεχόμενης γενικευμένης σύρραξης.

Η ανωτέρω αντίληψη επικρατεί εξαιτίας της απολύτως λανθασμένης θεώρησης της ηγεσίας, του όρου Αποτροπή (Στόχος είναι να αποτραπεί η Σύγκρουση) και της πλήρους άγνοιας έτερων στρατηγικών που βρίσκονται στην «φαρέτρα» ενός κράτους.

Η Κατευναστική πολιτική έναντι της Τουρκίας του Ερντογάν, αποτελεί προβληματική επιλογή και δύναται να αποβεί άκρως επικίνδυνη για τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα, γιατί εδράζεται αφενός σε παρωχημένες αντιλήψεις (Perceptions) για την υφή και το μέγεθος της τουρκικής απειλής, αφετέρου αγνοεί σημαντικά δεδομένα που άπτονται της συμπεριφοράς των κρατών στο άναρχο διεθνές σύ-

στημα όσο και την φύση της διεθνούς πολιτικής στον 21ο αιώνα.

Α) Λανθασμένα θεωρείται απ' την ελληνική ηγεσία ότι η τουρκική επιθετικότητα βρίσκεται παροδικά σε έξαρση, αποτελεί προϊόν εσωτερικής κατανάλωσης και εξαντλείται στο τουρκικό εσωτερικό ακροατήριο. Η τουρκική επιθετικότητα έχει δομικά χαρακτηριστικά, αποτελεί προϊόν μακροπρόθεσμου στρατηγικού σχεδιασμού (δόγμα Νταβούτογλου) και περιλαμβάνει μεσοπρόθεσμους στρατηγικούς στόχους (τροποποιημένο δόγμα Ερντογάν).

Εδράζεται σε μια αναθεωρητική γεωπολιτική θεώρηση που απώτερο στόχο, έχει την μετατροπή της Τουρκίας σε ισχυρή Περιφερειακή Δύναμη, η οποία θα ασκεί επιρροή και θα διαμορφώνει τις εξελίξεις προς όφελός της, σε περιοχές υπό ελληνική κυριαρχία, αμφισβητώντας ευθέως τα όρια της ελληνικής επικράτειας.

Β) Λανθασμένα θεωρείται ότι η τουρκική επιθετικότητα χαρακτηρίζεται από την αδυναμία της Τουρκίας εξαιτίας των αδιεξόδων της πολιτικής της. Η τουρκική απειλή έχει αναβαθμιστεί εξαιτίας της υπέρμετρης αυτοπεποίθησης στα όρια της αλαζονείας, που διακατέχει το σύνολο του τουρκικού πολιτικού συστήματος, απόρροια της αναβάθμισης της θέσης της στον παγκόσμιο καταμερισμό ισχύος.

Ως εκ τούτου, η κατευναστική στρατηγική είναι αναποτελεσματική και επιζήμια για το εθνικό συμφέρον γιατί:

Α) Αντί να δημιουργεί συνθήκες μείωσης της έντασης, ενθαρρύνει την Άγκυρα να προχωρεί σε αύξηση των επιθετικών ενεργειών, δημιουργώντας διαρκώς τετελεσμένα (αλληλουχία επιθετικών ενεργειών μετά τον εμβολισμό του σκάφους του Λιμενικού). Το πλέον επικίνδυνο παράδειγμα της πλήρους αποτυχίας της ελληνικής στρατηγικής κατευνασμού, αποτελεί η περίπτωση του χαρακτηρισμού των Ιμιών ως κομμάτι της τουρκικής επικράτειας.

Β) Η στρατηγική κατευνασμού της Τουρκίας, αφαιρεί σημαντικά ερείσματα από τις υφιστάμενες συμμαχίες της Ελλάδας, καθώς παρουσιάζεται η χώρα ανήμπορη να κινηθεί στο διεθνές γίγνεσθαι, όπως της επιτάσσει η κομβική της γεωστρατηγική θέση και η συμμετοχή της στους σημαντικότερους διεθνείς οργανισμούς ασφάλειας. Το ειδικό βάρος της χώρας συρρικνώνεται και το γεγονός αυτό έχει επιπτώσεις και στην περιφερειακή ισορροπία ισχύος, μ' ότι αυτό συνεπάγεται για τους επιπρόσθετους κινδύνους που εγκυμονεί.

Γ) Δεν υφίσταται η δικαιολογία του κέρδους χρόνου μέσω του κατευνασμού για την άμβλυνση της τουρκικής επιθετικότητας, καθώς αφενός εκτιμάται ότι το ισοζύγιο ισχύος Ελλάδας- Τουρκίας θα ανατραπεί υπέρ της Άγκυρας σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό τα επόμενα χρόνια. Άλλωστε η στρατηγική της Άγκυρας, έχει στόχο, έως το 2023 να έχει θέσει τις προϋποθέσεις αναθεώρησης της Συνθήκης της Λωζάννης μέσω της Συρίας με τετελεσμένα στο Αιγαίο και στην Κύπρο που θα της επιτρέψουν από θέση ισχύος να σύρει την Ελλάδα σε διαπραγματεύσεις.

Δ) Η στρατηγική κατευνασμού συνδέεται άρρηκτα με την περαιτέρω μείωση των αμυντικών δαπανών (ειδικά στην Ελλάδα αποτελεί πάγιο αίτημα ορισμένων κομμάτων, προεξάρχοντος του κυβερνώντος κόμματος στο πλαίσιο του κατευνασμού) γεγονός που βραχυπρόθεσμα θα καταστήσει τις Ένοπλες Δυνάμεις ανήμπορες να ανταποκριθούν στον

αποτρεπτικό ρόλο τους στον 21ο αιώνα, ενώ μεσοπρόθεσμα μαθηματικά θα οδηγήσει την χώρα σε φινλανδοποίηση από την Τουρκία.

Αξίζει να επισημανθεί ότι κινήσεις εκμίσθωσης οπλικών συστημάτων ή αναβάθμισης άλλων είναι απαραίτητες και ευκαταίεες, πλην όμως η στρατηγική κατευνασμού τις απονευρώνει. Άλλωστε κ η κυβέρνηση Chamberlain έκανε παρόμοιες κινήσεις ειδικά στο κομμάτι της Αεροπορικής Ισχύος, με χρηματοδότηση του προγράμματος των Spit fire, αδυνατώντας να αποτρέψει την γερμανική επιθετικότητα, καθώς από μόνη της η αγορά οπλικών συστημάτων δεν συνιστά καθοριστικό παράγοντα αλλαγής της αναθεωρητικής συμπεριφοράς των κρατών.

Ε) Σ' ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο διεθνές περιβάλλον ασφάλειας, όπου κυριαρχεί πλέον η συναλλακτική θεώρηση των Διεθνών Σχέσεων και η αναδιάρθρωση συνόρων μέσω της defacto αναθεώρησης συνθηκών προβάλλει απειλητική, η στρατηγική κατευνασμού, καθίσταται η «συνταγή» της αστάθειας που απορρέει από την αδυναμία του κράτους να καθίσταται ο πάροχος ασφάλειας (security provider), υπονομεύοντας έτσι και την εσωτερική συνοχή.

Στ) Στην περίπτωση της συνέχισης του κατευνασμού της Τουρκίας και της δημιουργίας τετελεσμένων, η Ελλάδα κινδυνεύει με περιθωριοποίηση σε περιφερειακό επίπεδο, καθώς θα τεθούν δυνητικά εν κινδύνω τα ζωτικά της συμφέροντα στο Αιγαίο και στην Κύπρο, θα κινδυνεύσουν οι συμμαχίες της με Αίγυπτο, Ισραήλ αλλά και στα Βαλκάνια με Σερβία και Βουλγαρία εξαιτίας της απώλειας κύρους και ειδικού βάρους, ενώ μακροπρόθεσμα δύναται να αντιμετωπίσει και ζήτημα υπαρξιακής απειλής (existential threat).

Παραταύτα, η Ελλάδα διαθέτει πληθώρα στρατηγικών επιλογών εκτός του Κατευνασμού, καθώς και ισχυρό απόθεμα ισχύος που δυνητικά θα την καθιστούσαν έναν ισχυρό δρώντα σε περιφερειακό επίπεδο. Καθώς το διεθνές περιβάλλον ασφάλειας χαρακτηρίζεται από έντονη ρευστότητα, η χώρα δύναται να απαντήσει πειστικά στις τουρκικές προκλήσεις, διαθέτοντας ένα ενδεδειγμένο επεξεργασμένο συνδυαστικό και συνεκτικό στρατηγικό σχέδιο που θα έδινε έμφαση στους πολλαπλασιαστές ισχύος και στα συγκριτικά πλεονεκτήματα των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, υπό την σκέπη μιας Υψηλής Στρατηγικής που θα επένδυε ουσιαστικά στις σημαντικές συμμαχίες και στην αξιοποίηση των διεθνών ερεισμάτων.

Λύσεις εύκολες δεν υπάρχουν και δεν ενδείκνυνται απλουστευτικά δόγματα Αποτροπής. Χρειάζεται εκπόνηση μιας νέας στρατηγικής εθνικής ασφάλειας με συνδυασμό στρατηγικών εργαλείων που να απηχεί τα δεδομένα του 21ο αιώνα, έχοντας ως αναγκαία προϋπόθεση την ορθή εκτίμηση των απειλών και την ανάγνωση του διεθνούς και περιφερειακού περιβάλλοντος. Χρειάζεται πρωτίστως όμως αλλαγή νοοτροπίας και στρατηγικής κουλτούρας στο ελληνικό θεσμικό σύστημα ασφάλειας που να απηχεί και αντίστοιχες αλλαγές στην ελληνική κοινωνία.

* Ο κ. Κωνσταντίνος Λαμπρόπουλος είναι στρατηγικός αναλυτής, ειδικός επιστήμονας Άμυνας και Ασφάλειας στο Κέντρο Μελετών Ασφάλειας της Γενεύης.

www.liberal.gr

Η ψυχογράφηση του αντίπαλου δέους: Το σημαντικότερο βήμα στην εξωτερική πολιτική

Της κ. Αναστασίας Καντά
<https://hellasjournal.com>

Το παρόν άρθρο διασπάται σε δύο μέρη. Τόσο στο πρώτο, όσο και στο δεύτερο μέρος θα γίνει λόγος για τα «προβλήματα» με τις γείτονες χώρες: Αλβανία (μέρος πρώτο), Σκόπια και Τουρκία (μέρος δεύτερο).

Η μικρή, μεσογειακή Ελλάδα δεν είναι παρά μία κουκίδα στον παγκόσμιο χάρτη· μια κουκίδα, ωστόσο, υψηλής γεωστρατηγικής σημασίας που δύναται να καταστεί δυναμίτης εφόσον «μαγειρευτεί» καλά η συνταγή ήπιας και σκληρής ισχύος.

Σε αυτό το παιχνίδι ισχύος, βέβαια, δεν παίζει ούτε μόνη της, ούτε αμιγώς με τις ούτως αποκαλούμενες «υπερδυνάμεις» της εποχής, δηλαδή τις ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα. Ο φακός πρέπει να εστιάσει και στις γείτονες βαλκανικές χώρες – Αλβανία και Σκόπια – αλλά και στη νοτιοδυτική Ασία, όπου караδοкеί η γείτων Τουρκία.

Οι συνορεύουσες χώρες επηρεάζουν εμμέσως πλην σαφώς τη χάραξη εθνικής πολιτικής και στρατηγικής, εφόσον μάλιστα υπογράφονται και συμφωνίες μεταξύ της χώρας μας και αυτών. Παράλληλα, οι εν λόγω χώρες αποτελούν πρόβλημα για την Ελλάδα, η καθεμία για λόγους ξεχωριστούς.

Α' μέρος

Ξεκινώντας από τη συνορεύουσα στα νότια, Αλβανία, αυτή παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για εμάς. Αναφορικά με τον εκπαιδευτικό τομέα, κοντά στα είκοσι χρόνια τώρα υπάρχει ελληνοαλβανική Επιτροπή ελέγχου των σχολικών βιβλίων, ώστε να αφαιρεθούν εκφράσεις που θεωρούνται ένθεν και ένθεν προσβλητικές.

Από πλευράς Αλβανών, συνεχίζεται η επεκτατική πολιτική και η προπαγάνδα, με χάρτες στα βιβλία διεκδίκησης ελληνικών εδαφών. Στο βιβλίο, μάλιστα, «Ιστορία του αλβανικού έθνους» υπάρχει ειδικό κεφάλαιο για την Τσαμουριά (η οποία ταυτίζεται με τη Θεσπρωτία και ένα μικρό τμήμα της βρίσκεται στην Αλβανία), με την επισήμανση ότι «βρίσκεται στο νοτιοδυτικό μέρος της κάτω Αλβανίας», εννοώντας το νότιο τμήμα της Ηπείρου.

• Παρατηρούμε εδώ μια κατάφωρη προσπάθεια αναβίωσης της ιδέας περί «Μεγάλης Αλβανίας». Ο αλυτρωτισμός των Τσάμηδων, υποκινούμενος φυσικά από τον τουρκικό ιμπεριαλισμό, ανακινεί τα νερά για επιστροφή τους και εδαφικές διεκδικήσεις ενάντια στην Ελλάδα. Επιπλέον, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι η Αλβανία φαίνεται να μην τηρεί τις όποιες συμφωνίες πραγματοποιεί με την Ελλάδα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η μη εφαρμογή της «Συμφωνίας συνεργασίας ανάμεσα στην κυβέρνηση της Αλβανικής Δημοκρατίας και της κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας για την αναζήτηση, την εκταφή, την ταυτοποίηση και την ταφή των Ελλήνων στρατιωτών που έπεσαν στην Αλβανία κατά τον ελληνο-ιταλικό πόλεμο του 1940–41 και την ανέγερση κοιμητηρίων γι' αυτούς, εντός της αλβανικής επικράτειας».

Αν και εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι πρόκειται για Συμφωνία που αντανάκλα καλή θέληση και πίστη από

μέρους της αλβανικής πλευράς, εντούτοις, η ίδια Συμφωνία συνάμα αποτελεί «μήλο της Έριδος», καθώς πολύ πιθανό είναι να σπείρει τη διχόνοια στη γείτονα χώρα και να στοχεύει στην εξυπηρέτηση ανθελληνικών στόχων.

Επίσης, εδώ εγείρεται ακόμη ένα ζήτημα: το θέμα των στρατιωτικών νεκροταφείων συνδέεται ευθέως με την άρση του Εμπολέμου που κατά την άποψη των Αλβανών ανοίγει τον δρόμο για την διευθέτηση των αξιώσεων για τις περιουσίες στη Θεσπρωτία των Αλβανοτσάμηδων.

Τροχοπέδη στις ελληνο-αλβανικές σχέσεις αποτελεί και η δυσκολία ως προς την επίτευξη Συμφωνίας, με την οποία θα γίνεται το «ξεκαθάρισμα» των θαλάσσιων οικονομικών ζωνών.

Τον Απρίλιο του 2009 υπεγράφη στην Αλβανία συμφωνία για την ΑΟΖ και τα θαλάσσια σύνορα. Βάσει αυτής, οριοθετείτο η υφαλοκρηπίδα και οι άλλες θαλάσσιες ζώνες, τις οποίες δικαιούνται οι δύο χώρες, βάσει των διατάξεων του Διεθνούς Δικαίου.

Θεμέλιοι λίθοι της Συμφωνίας ήταν οι διατάξεις της Συμβάσεως του ΟΗΕ για το Δίκαιο της Θαλάσσης και η αρχή της «μέσης γραμμής», τακτική που απεχθάνεται η Τουρκία και επομένως δημιουργεί πολύ κακό προηγούμενο γι' αυτήν.

Αίτημα του σουλτάνου προς την Αλβανία, λοιπόν, ήταν η ακύρωση της Συμφωνίας, με το Αλβανικό Συνταγματικό Δικαστήριο να τη χαρακτηρίζει «ετεροβαρή».

Β' Μέρος

Συνορεύουσα στα δυτικά με την Αλβανία, είναι η ΠΓΔΜ. Το Σκοπιανό είναι μια χαίνουσα πληγή για τον Ελληνισμό – ήδη από το 1991. Οι διαπραγματεύσεις και διαφωνίες για το ονοματολογικό συνεχίζονται, δίχως να έχει ξεδιαλύνει το τοπίο.

Ο Σκοπιανός πρωθυπουργός, ωστόσο, δηλώνει αρκετά αισιόδοξος και νιώθει ότι η χώρα του είναι κοντά όσο ποτέ για να λάβει πρόσκληση ένταξης, τόσο στο ΝΑΤΟ, όσο και στην ΕΕ. Η ελληνική πλευρά, απεναντίας, έχει δηλώσει πως προηγείται η εύρεση λύσης στο ονοματολογικό για να προχωρήσει η όποια ενταξιακή διαδικασία της γείτονος.

Για ποιόν λόγο, όμως, αυτό το μπαράζ συζητήσεων; Για ένα όνομα. Εδώ χρειάζεται να δούμε πέρα από αυτό. Το όνομα δηλώνει την ταυτότητά σου, πρόκειται για αναγνώριση στη διεθνή κοινότητα. Πάνω στο όνομα χτίζεται η πολιτιστική κληρονομιά και ο πολιτισμός ενός έθνους, η ιστορία του.

Το όνομα της Μακεδονίας αποτελεί παρακαταθήκη των προγόνων μας, την οποία ουδείς έχει το δικαίωμα να καπηλευθεί και να ξεπουλήσει.

Οι αλυτρωτικές διαθέσεις των Σκοπίων γεννούν τα πρώτα κύματα που ενδέχεται να οδηγήσουν σε τσουνάμι, εφόσον ανάλογες διαθέσεις διακρίνουμε και από την Αλβανία – η οποία προσβλέπει στο όραμα της «Μεγάλης» – προς την Ήπειρο, αλλά και από την Τουρκία προς την Κύπρο, τη Θράκη και το Αιγαίο.

Έχει αρχίσει να οικοδομείται με μαεστρία το λεγόμενο «νέο-οθωμανικό τόξο», το οποίο θα ακρωτηριάσει τον Ελληνισμό και θα φτάσει τα σύνορα (που συμπεριλαμβάνουν ΝΑ Μεσόγειο, Αιγαίο και Θράκη) της «Μεγάλης Τουρκίας», αυτά που έχει καθορίσει ο «Εθνικός Όρκος» της τελευταίας συνεδρίας της Οθωμανικής Βουλής το 1920.

Και φτάνουμε στον πιο ζωτικό παίκτη της διεκυστίνδας: την αναθεωρητική Τουρκία. Από τη μία, ο σουλτάνος επιδιώκει να καταστήσει βιλαέτι της «αυτοκρατορίας» του τη Θράκη· εκμεταλλευόμενος την παρουσία της εκεί μουσουλμανικής μειονότητας, ουδέποτε αποχώρησε από την ελλαδική Θράκη, κι ούτε δείχνει ανάλογα σημάδια στο παρόν και για το μέλλον.

Σκοπός της ενεργής πολιτικής που ασκεί στην εν λόγω περιοχή, είναι ακριβώς η αποδόμηση της ελληνικής κυριαρχίας στη Θράκη και η μετατροπή του μουσουλμανικού πληθυσμού σε εθνική τουρκική μειονότητα (στη βάση κοινής θρησκείας και γλώσσας), η οποία θα χρησι-

μοποιηθεί εργαλειακά για την έτι περαιτέρω αμφισβήτηση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων ανατολικά του 25ου μεσημβρινού (διχοτόμηση του αιγαιακού χώρου από τη Θράκη έως τη Γαύδο).

Στην ουσία, βλέπουμε τη διαμόρφωση ψυχολογίας «κατεχόμενου λαού» στη μειονότητα και αναγόρευση της Τουρκίας σε εγγυητή των συμφερόντων και των δικαιωμάτων της. Βασικός μοχλός της τουρκικής πολιτικής στη Θράκη είναι το Γενικό Προξενείο Κομοτηνής το οποίο δρα ανταγωνιστικά προς την ελληνική διοίκηση, αμφισβητώντας εμπράκτως τη δικαιοδοσία της έναντι της μουσουλμανικής μειονότητας.

Από την άλλη, έχουμε την παράνομη εισβολή και κατοχή του βορείου τμήματος της Κύπρου από τουρκικά στρατεύματα, από το 1974.

Η Τουρκία φιλοδοξεί να εδραιώσει την ηγεμονία της, τόσο στην Κυπριακή Δημοκρατία, όσο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Θέλει να κινεί τα νήματα της ενέργειας και να προβαίνει ανενόχλητη στην εκμετάλλευση των φυσικών πόρων που εντοπίζονται σε αυτούς τους ενεργειακούς κλοιούς. Τα πάντα είναι θέμα ισχύος: ο κλειδοκράτωρ της ενέργειας καθίσταται ο πλέον ισχυρός, που δεν εξαρτάται από άλλους, αλλά οι άλλοι από αυτόν. Δεν τίθεται θέμα αμφισβήτησης ότι η Τουρκία είναι μια χώρα με ισχυρές κοινωνικές, θρησκευτικές και εθνικές αντιθέσεις. Ιδίως μετά το πραξικόπημα του 2016, η τουρκική ελίτ καλείται να τιθασεύσει αντιφατικά αισθήματα: αφενός τον φόβο και τη δυσπιστία, αφετέρου την αλαζονεία, που οφείλεται στην αίσθηση υπεροχής.

Πάρα ταύτα, τα αντιφατικά αυτά αισθήματα συνεπάγονται νευρικότητα και ανασφάλεια, συστατικά που μπορούν να χαλάσουν τη συνταγή της επιτυχίας.

Στην εξωτερική πολιτική, διαδραματίζει σημαίνων ρόλο το αντίπαλο δέος. Πρέπει να γίνεται ενδελεχής ψυχογράφηση των ετέρων δρώντων, ώστε να προσαρμόσεις τις πολιτικές σου και να κινηθείς αναλόγως. Η υποτίμηση του «αντιπάλου» είναι μέγα σφάλμα.

«Τους αντιπάλους σου ή πρέπει να τους παίρνεις με το μέρος σου, ή να τους εκμηδενίζεις.»

N. Μακιαβέλι

ΠΡΟΒΟΛΗ-ΑΓΓΕΛΙΕΣ-ΟΦΕΛΗ-ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΜΕΛΩΝ

Το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών, με εκατοντάδες μέλη και χιλιάδες αναγνώστες, προσφέρει στα μέλη, φίλους και αναγνώστες της ιστοσελίδας του:

1. Την προβολή τους: επαγγελματική, συγγραφική κλ.π ή/και την ανάρτηση αγγελίας στην ιστοσελίδα του έναντι μιας εγγραφής ετήσιας συνδρομής (20€) στο τριμηνιαίο περιοδικό 'Οι Προβληματισμοί'. Τα, ήδη, μέλη του Ινστιτούτου θα έχουν περαιτέρω έκπτωση 50%. Όσοι έχουν/συγκεντρώνουν περισσότερες της μιας συνδρομές του περιοδικού μπορούν να κατευθύνουν τις επιπρόσθετες συνδρομές όπου επιθυμούν, δίνοντας τη διεύθυνση αποστολής στη γραμματεία του Ινστιτούτου.

2. Οφέλη εκππτώσεων με την επίδειξη της ονομαστικής κάρτας του μέλους του Ινστιτούτου, όπως ορίζεται στις διάφορες κατηγορίες δράσεων που προβάλλονται παρακάτω.

3. Η αποπληρωμή των εγγραφών ή συνδρομών μπορεί να γίνει με τους παρακάτω τρόπους:- Ταχυδρομική Επιταγή, - Απευθείας στη γραμματεία του ΕΛΙΣΜΕ- Σε γνωστό σας μέλος του ΕΛΙΣΜΕ- Διαδικτυακά ΕΤΕ (i-banking):

BIC ETHNGRAA IBAN GR72 0110 6460 0000 6460 0189 290

(Γράφοντας ως αιτιολογία επώνυμο σας)

Απόδειξη θα σας αποσταλεί ταχυδρομικώς!

ΑΦΜ ΕΛΙΣΜΕ:997418519

Οι περίεργες εχθρικές σχέσεις Τουρκίας και Ισραήλ: Οι διπλωματικές μαραίνονται, οι εμπορικές ανθίζουν.

Γράφει ο Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης*

Η νέα επίθεση του προέδρου Ερντογάν κατά του Ισραήλ, με αφορμή αφενός την μεταφορά της Αμερικανικής πρεσβείας από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ, αλλά και με τα τραγικά γεγονότα της Γάζας, με τους θανάτους δεκάδων Παλαιστινίων και τον τραυματισμό χιλιάδων άλλων, που προσπαθούσαν να διασπάσουν το συρματοπλέγμα που χωρίζει την Γάζα με το Ισραήλ, ήταν αναμενόμενη. Ο Ερντογάν προσπαθεί να το «παίξει» ο ηγέτης και ο υποστηρικτής του Αραβικού κόσμου και ποντάρει στον συναισθηματικό τομέα των Αράβων και γενικότερα των Μουσουλμάνων, αλλά αγνοεί το ιστορικό DNA των Αράβων και την Οθωμανική κατοχή αιώνων στην περιοχή, με τις μνήμες ακόμη ζωντανές. Και το ερώτημα που τίθεται είναι, αν αυτή η στάση του, που ενέχει και προεκλογικές στοχεύσεις στο εσωτερικό της Τουρκίας, θα επηρεάσει καταλυτικά και θανατηφόρα τις σχέσεις των δύο χωρών.

Στον Ισραηλινό τύπο δίδεται μεγάλη δημοσιότητα στην επιθετική και προσβλητική συμπεριφορά του Τούρκου προέδρου κατά του Ισραήλ, όπως και την εξευτελιστική και ταπεινωτική συμπεριφορά των Τούρκων απέναντι στον Ισραηλινό πρέσβη, κατά την αναχώρησή του από το αεροδρόμιο «Ατατούρκ» της Κωνσταντινουπόλεως και συνάμα εξετάζεται και το θέμα των περιέργων όντως οικονομικών σχέσεων των δύο χωρών. Στον οικονομικό ένθετο The Marker της εφημερίδας Haaretz (17/5/18) δημοσιεύτηκε άρθρο γνώμης του Sami Peretz με τίτλο «Και ο Ερντογάν έχει κάτι να χάσει: Τις οικονομικές σχέσεις μεταξύ Ισραήλ και Τουρκίας που έχουν ενισχυθεί». Στο δημοσίευμα αναφέρεται ότι παρά το περιστατικό του Mavi Marmara (Μάιος 2010), οι εμπορικές και οι επιχειρηματικές σχέσεις έμειναν ανεπηρέαστες από τις πολιτικές εντάσεις και μάλιστα ενισχύθηκαν κατά τα χρόνια που ακολούθησαν. Παρά το κακό κλίμα μεταξύ Ερντογάν και Νετανιάχου, το Ισραήλ και η Τουρκία συνεχίζουν να έχουν πολλά κοινά οικονομικά συμφέροντα, τα οποία έχουν ενισχυθεί τα τελευταία χρόνια. Από την προγενέστερη εμπειρία μας, το πιο πιθανό είναι ότι ο Ερντογάν δεν θα το διακινδυνεύσει. Κατά το 2017 οι εμπορικές συναλλαγές Ισραήλ-Τουρκίας έφτασαν τα 4,3 δισεκατομ. δολάρια, με σημαντικό εμπορικό πλεόνασμα για την Τουρκία. Οι εξαγωγές του Ισραήλ στην Τουρκία ανήλθαν στα 1,4 δισεκατομ. δολάρια, ενώ οι εισαγωγές του Ισραήλ από την Τουρκία έφτασαν τα 2,9 δισεκατομμύρια δολάρια. Οι εξαγωγές του Ισραήλ προς την Τουρκία περιλαμβάνουν κυρίως χημικά και διυλισμένα καύσιμα και οι εισαγωγές από την Τουρκία περιλαμβάνουν κυρίως αυτοκίνητα, μέταλλα, μηχανήματα και υφάσματα.

Σύμφωνα δε με τον καθηγητή Eyal Zisser από το Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, μία από τις αιτίες που το Ισραήλ δεν υποστηρίζει ολοκληρωτικά τον αγωγό ΦΑ προς

την Τουρκία είναι ότι θα προτιμούσε να εξάγει το φυσικό του αέριο στην Ευρώπη μέσω Κύπρου και Ελλάδας, μια πολύ πιο αξιόπιστη επιλογή σε σχέση με την Τουρκία. Είναι σαφές ότι κανείς δεν πρόκειται να επενδύσει τα 2 δισεκατομ. δολάρια που απαιτούνται για την κατασκευή του αγωγού μεταφοράς ΦΑ από το ισραηλινό κοιτάσμα Leviathan στην Τουρκία, χωρίς τις εγγυήσεις μακροπρόθεσμων συμβάσεων. Ο Zisser ισχυρίζεται ότι ο Ερντογάν προσπαθεί και συγκρατεί τον θυμό του για θέματα που αφορούν την τουρκική οικονομία και ξέρει να κάνει τον διαχωρισμό μεταξύ πολιτικής και οικονομικών συναλλαγών. «Ξέρει τα όρια, αλλά με τη δυναμική της Μέσης Ανατολής και με το απρόβλεπτο του χαρακτήρα του είναι δύσκολο να ξέρει κανείς ποιο θα είναι το επόμενο βήμα του», δήλωσε ο Zisser.

Στον ιστότοπο της οικονομικής εφημερίδας Calcalist (17/5/18), σε άρθρο του Doron Paskin με τίτλο «Ο Ερντογάν επιτίθεται αλλά το εμπόριο με την Τουρκία σε περιόδους κρίσης ενισχύεται» αναφέρονται και τα παρακάτω πολύ ενδιαφέροντα. Οι αιτίες για τις αιχμηρές λεκτικές επιθέσεις του τούρκου Προέδρου κατά του Ισραήλ δεν είναι μόνο ιδεολογικές: Ο Ερντογάν βρίσκεται υπό πίεση ενόψει των εκλογών και ανησυχεί για την οικονομία της Τουρκίας. Σύμφωνα με τις τελευταίες εξελίξεις, το Ισραήλ προτιμά συνεργασία [στον τομέα της ενέργειας] με την Κύπρο, την Ελλάδα και την Αίγυπτο από ό,τι συνεργασία με την Τουρκία. Οι ενισχυόμενες σχέσεις του Ισραήλ με την Κύπρο και την Ελλάδα όσον αφορά τον αγωγό ΦΑ East Med, εκφράστηκαν μόλις πριν μερικές ημέρες με την υπογραφή μνημονίου συναντίληψης που περιλαμβάνει και την Ιταλία, για την εγκατάσταση αγωγού μεταφοράς ΦΑ. Η συμφωνία του Ισραήλ με την Αίγυπτο σχετικά με την παροχή ΦΑ καθώς και η ενισχυόμενη συνεργασία μεταξύ Ελλάδας, Κύπρου και Αιγύπτου σχετικά με τα κοιτάσματα ΦΑ έχουν παραγκωνίσει τους Τούρκους. Το ισραηλινό φλερτ με την Ελλάδα, την Κύπρο και την Αίγυπτο σίγουρα δεν έγινε αποδεκτό με θετικό πνεύμα από τον Τούρκο Σουλτάνο και μπορεί να εξηγήσει μέρος της οργής του κατά τις τελευταίες ημέρες.

Ενδιαφέρον ακόμη παρουσιάζει άρθρο του Seth J. Frantzman, στην εφημερίδα The Jerusalem Post (16/05/18) με τίτλο «Η πολύπλοκη, και συχνά τοξική, σχέση του Ισραήλ με την Τουρκία», όπου αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι η στάση της Τουρκίας απέναντι στο Ισραήλ δεν οφείλεται μόνο στις πρόσφατες βίαιες συγκρούσεις στην Γάζα, αλλά συνδέεται επίσης με τη θρησκευτική οργή για την Ιερουσαλήμ, στο γενικότερο αίσθημα συμπάθειας προς τους Παλαιστίνιους, στο ότι υποστηρίζει πολιτικά τον Mahmud Abbas, αλλά και την Χαμάς, στο ότι προσφέρει ανθρωπιστική βοήθεια στην Γάζα και στη δυσарέσκεία του Ερντο-

γάν που το Ριάντ, το Άμπου Ντάμπι και το Κάιρο βρίσκονται πιο κοντά στο Ισραήλ και δη με ιδιαίτερες και «ισχυρές» θα λέγαμε σχέσεις συμμαχίας, παρά με την Τουρκία. Η δε ειρωνεία είναι ότι το Ισραήλ επισήμως δεν έχει διπλωματικές και εμπορικές σχέσεις με την Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ, αν και αυτό αναμένεται στο άμεσο μέλλον.

Ακόμη, για να αντιληφθούμε και τι κλίμα επικρατεί στο Ισραήλ σε σχέση με την Τουρκία, ανεξάρτητα των εμπορικών δεσμών, να αναφέρουμε μερικά παραδείγματα τόσο κυβερνητικών στελεχών, αλλά και άλλων. Έτσι ο Υπουργός Τουρισμού του Ισραήλ, Yariv Levin, δήλωσε: «Η συμβουλή μου είναι να μην επισκέπτονται οι Ισραηλινοί την Τουρκία, και το ίδιο θα έλεγα ακόμη και πριν από τα πρόσφατα γεγονότα. Όσο η Τουρκία μάς φέρεται με αυτόν τον τρόπο, δεν υπάρχει λόγος να ταξιδέψει κανείς εκεί. «Η διακοπή των εμπορικών σχέσεων με την Τουρκία δεν είναι προς το συμφέρον του Ισραήλ. Ωστόσο, όταν πηγαίνουμε εκεί, οι Τούρκοι επωφελούνται οικονομικά και δεν νομίζω ότι θα πρέπει να συνεχίζουμε να ταξιδεύουμε εκεί», εξήγησε ο Υπουργός Τουρισμού. Ο δε Υπουργός Εσωτερικών του Ισραήλ, Aaryeh Deri, δήλωσε τα εξής σε πρόσφατη συνέντευξή του (Jerusalem Post): «Έχουμε αναγνωρίσει εδώ και χρόνια ότι ο Ερντογάν ηγείται ενός κύματος παρανοϊκού εξτρεμισμού. Έχουμε προσπαθήσει να συνεννοηθούμε με την Τουρκία, προβαίνοντας, μεταξύ άλλων, στην υπογραφή μιας απεχθούς συμφωνίας συμφιλίωσης. Είχαμε συνεκτιμήσει όλα τα στρατηγικά συμφέροντα του Ισραήλ και αποφασίσαμε ότι έπρεπε να υπογράψουμε». Ο Deri πρόσθεσε ότι το Ισραήλ δεν βιάζεται να διακόψει τις σχέσεις με την Τουρκία, ιδίως όσον αφορά τις οικονομικές και άλλου είδους σχέσεις. Και οι δηλώσεις Ισραηλινών υπουργών συνεχίζονται που αποδεικνύουν την κατάσταση που επικρατεί. Ο ισραηλινός Υπουργός Ενέργειας, Yuval Steinitz, ο οποίος τα τελευταία χρόνια έχει συμμετάσχει σε συνομιλίες με την Άγκυρα σχετικά με τη δυνατότητα εξαγωγής του φυσικού αερίου του Ισραήλ στην Τουρκία ή μέσω αυτής, δήλωσε ότι αν και «άναψαν τα αίματα» με αφορμή τη ρητορική της Άγκυρας, δεν πρέπει να διακοπούν ούτε οι οικονομικές ούτε οι διπλωματικές σχέσεις. Οι οικονομικοί δεσμοί ωφελούν και τις δύο πλευρές, είπε. Επίσης, όσον αφορά τις διπλωματικές σχέσεις, ο Steinitz δήλωσε ότι ο Πρόεδρος Ερντογάν – τον οποίο χαρακτήρισε ως «το αφεντικό που τρελάθηκε» – δεν θα είναι στην εξουσία για πάντα και ότι σε 10 ή 15 χρόνια το Ισραήλ θα θέλει να έχει καλές σχέσεις με την χώρα. Και κατέληξε λέγοντας ότι η Τουρκία είναι μια προβληματική χώρα για εμάς, αλλά και για το μεγαλύτερο μέρος του δυτικού κόσμου.

Και το καλύτερο αφορά την ανάρτηση που ξεσήκωσε σάλο, που έκανε στον λογαριασμό του στο Instagram, ο υιός του ισραηλινού Π/Θ, ο Yair Netanyahu, που επέλεξε να εκφράσει τη δυσανεξία του για τις σφοδρές επικρί-

σεις που δέχτηκε το Ισραήλ από την Τουρκία, με μια εικόνα σε κόκκινο φόντο (παραπέμποντας στην τουρκική σημαία), στην οποία αναγράφονται «F..Ck Turkey». Στην εικόνα, το γράμμα C έχει αντικατασταθεί από την ημισέληνο και το αστέρι της τουρκικής σημαίας. Μάλιστα ο υιός Νετανιάχου δεν αρκέστηκε μόνο στην παραπάνω ανάρτηση, αλλά έγραψε ακόμη και τα εξής στον λογαριασμό του στο Facebook: «Η Τουρκία ευθύνεται για απίστευτες θηριωδίες. Έχει προξενήσει δεινά στους Κύπριους, στους Έλληνες και στους Κούρδους και διέπραξε την Γενοκτονία των Αρμενίων. Επίσης, κατακτήσατε παράνομα την Κωνσταντινούπολη. Γι' αυτό βουλώστε το». Έτσι ο άτακτος υιός Νετανιάχου έβαλε τα πράγματα στην θέση του, τόλμησε και είπε αλήθειες που άλλοι δεν τολμάνε να ψελλίσουν, ούτε καν εμείς οι Έλληνες, για να μην δυσανεξίσουν τον Σουλτάνο και στην ουσία εκφράζει το κοινό συναίσθημα των Ισραηλινών για την Τουρκία, που η επίσημη κυβέρνηση και οι διπλωματικές και εμπορικές σχέσεις των δύο χωρών δεν επιτρέπουν να ακουστούν.

Τέλος από τις εξελίξεις αυτές διαπιστώνουμε ότι στις διεθνείς σχέσεις, παρά τις ιδεολογικές, θρησκευτικές, διπλωματικές και πολιτικές αντιλήψεις, ένας εκ των κυριότερων παραγόντων και ίσως ο κυριότερος, εξακολουθεί να παραμένει η οικονομία και οι εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των κρατικών δρώντων. Εκτός από τις γεωπολιτικές εξελίξεις, το «δούνε και λαβείν», καθώς και το εθνικό οικονομικό συμφέρον αποτελούν μια διεθνή πολιτική πραγματικότητα, που ακολουθούν πολλά κράτη στις διεθνείς των σχέσεις, όπως συμβαίνει σήμερα τόσο με τις ΗΠΑ, όσο και με την Ευρωπαϊκή Ένωση, που όσα και να κάνει ο Ερντογάν, όσες προσβολές και να απευθύνει στους δυτικούς ηγέτες, αυτοί (ακόμη και ο πλανητάρχης) συνεχίζουν την κατευναστική τους πολιτική, χάριν των εμπορικών συναλλαγών (πολιτικών και στρατιωτικών) και της τεράστιας εμπορικής αγοράς των 82 περίπου εκατομμυρίων της Τουρκίας. Οι διαπροσωπικές σχέσεις και αντιλήψεις των πολιτικών ηγετών παίζουν βεβαίως σημαντικό ρόλο, αλλά δεν επηρεάζουν σε καταλυτικό βαθμό τις εμπορικές σχέσεις των χωρών, επιβεβαιώνοντας στην πράξη, την φράση την οποία ο James Carville, είχε επινοήσει ως στρατηγική τακτική στην επιτυχημένη προεκλογική καμπάνια του Bill Clinton, το 1992, εναντίον του προέδρου των ΗΠΑ, George H. W. Bush, δηλαδή «The Economy, Stupid» (Η οικονομία, ηλίθιε), μια φράση που τα λέει όλα και εξηγεί τα πάντα για τις διεθνείς σχέσεις !!

*Ο Ιωάννης Αθαν. Μπαλτζώης είναι Αντγος (ε.α.), πρώην ΑΚΑΜ Τελ Αβίβ, πρώην Αξκος Επιχειρήσεων της E.C.M.M. της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον πόλεμο της Βοσνίας, Απόφοιτος Tactical Intelligence School (US Army) και κατέχον Μεταπτυχιακό (M.Sc.) στην Γεωπολιτική Ανάλυση, Γεωστρατηγική Σύνθεση του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ευρωπαϊκή Ένωση είπατε;...

Visegrad-Balkan-4plus, EU Med Group, Three Seas Initiative

του κ. Αλέξανδρου Δρίβα*

Όταν ήμουν 16 ετών έλαβα ένα δώρο που δύσκολα μπορώ να ξεχάσω ακόμη και σήμερα. Μου έφεραν από το εξωτερικό ένα PlayStation 2. Μετά από αρκετό καιρό ρωτούσα γιατί δεν το έχουν ακόμη στην Ελλάδα; Μου είπαν «Στην Ελλάδα αργούν να έρθουν αυτά, θα έρθουν περίπου σε 3 μήνες». Μεγαλώνοντας κατάλαβα ότι ο καθυστερημένος ερχομός προϊόντων και ταινιών στην Ελλάδα, είναι πολύ μικρό κακό. Το χειρότερο είναι ότι προηγείται μια καθυστέρηση αντιλήψεων και ερμηνειών.

Στο προκείμενο: Η Ε.Ε. έχει ήδη μπει στο δρόμο αλλαγής μορφής όπου η λέξη «Ένωση» θα είναι το ίδιο σχετική με την έννοια της «εμβάθυνσης» πολιτικών. Στην Ελλάδα, το «mainstream» σύνθημα βλέπει την Ε.Ε. σαν συνέχεια της Συνθήκης της Λισαβόνας, τι και αν έχουν μεσολαβήσει 11 «γεμάτα» χρόνια από εξελίξεις που κατέδειξαν τα όρια της ενοποίησης όπως την εννοούσαμε στα χρόνια πριν από τη LehmanBrothers.

Τα όρια της ενοποίησης, συμπίπτουν με αυτά του ρεαλισμού. Ποιες είναι αυτές οι κινήσεις κρατών στην Ε.Ε.; Τι θα πει Visegrad-4 plusBalkan-4 plus; Αφού είμαστε εντός μιας Ε.Ε., γιατί έχουμε ανάγκη τέτοια μορφώματα; Πόσο ευέλικτα είναι από διοικητικής άποψης; Δεν επιβαρύνουν ήδη την «Βαβέλ» των Βρυξελλών; Δύο έτη πριν, 9 Σεπτέμβρη, τι γύρευαν στην Αθήνα ηγέτες ευρωπαϊκών χωρών της Μεσογείου με το EuroMedSummit; Τελικά, σε πόσες «Ευρωπαϊκές Ενώσεις» βρισκόμαστε και πόσο σχετικές είναι οι έννοιες «διάλυση» και «ενοποίηση» με τόσα πράγματα που βλέπουμε;

Με τα μάτια του Κόντορα, αυτά είναι τα αμερικανικά συμφέροντα...

Η μεγάλη διαφωνία μεταξύ ΗΠΑ και Γερμανίας αναφορικά με το πώς έπρεπε να επιλυθεί η κρίση της Ευρωζώνης, αποτελεί μια μόνο από τις διαφορές που έχουν πλέον οι πάλοι ποτέ στρατηγικοί σύμμαχοι. Οι σχέσεις της Γερμανίας με τη Ρωσία μετά το 1998 και μέχρι να λάβουν χώρα τα όσα διαδραματίστηκαν στην Ουκρανία, έδειχναν πως η Ε.Ε. στοχεύει περισσότερο στην Ασία παρά στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Ο Μακιντεριανός εφιάλτης, ήταν η ένωση «χερσαίων» δυνάμεων στην Ευρασία. Εδώ και αρκετό καιρό η Πολωνία αναπτύσσει ιδιαίτερες σχέσεις με τις ΗΠΑ. Η Πολωνία βρίσκεται ανάμεσα σε Γερμανία και Ουκρανία. Ανάμεσα από Γερμανία και Λευκορωσία (δορυφόρος της Ρωσίας). Ανάμεσα από Γερμανία και Ρωσία. Η σημερινή κυβέρνηση της Πολωνίας διακρίνεται για τον έντονο ευρωσκεπτικισμό της και εξαπολύει κατά καιρούς, μύδρους κατά Βερολίνου και Μόσχας. Το Visegrad απαρτίζεται από Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία και Ουγγαρία. Ο Όρμπαν στην Ουγγαρία αποτελεί επίσης έναν ευρωσκεπτικιστή ηγέτη ευρωπαϊκής χώρας. Η περικλειστή Ουγγαρία,

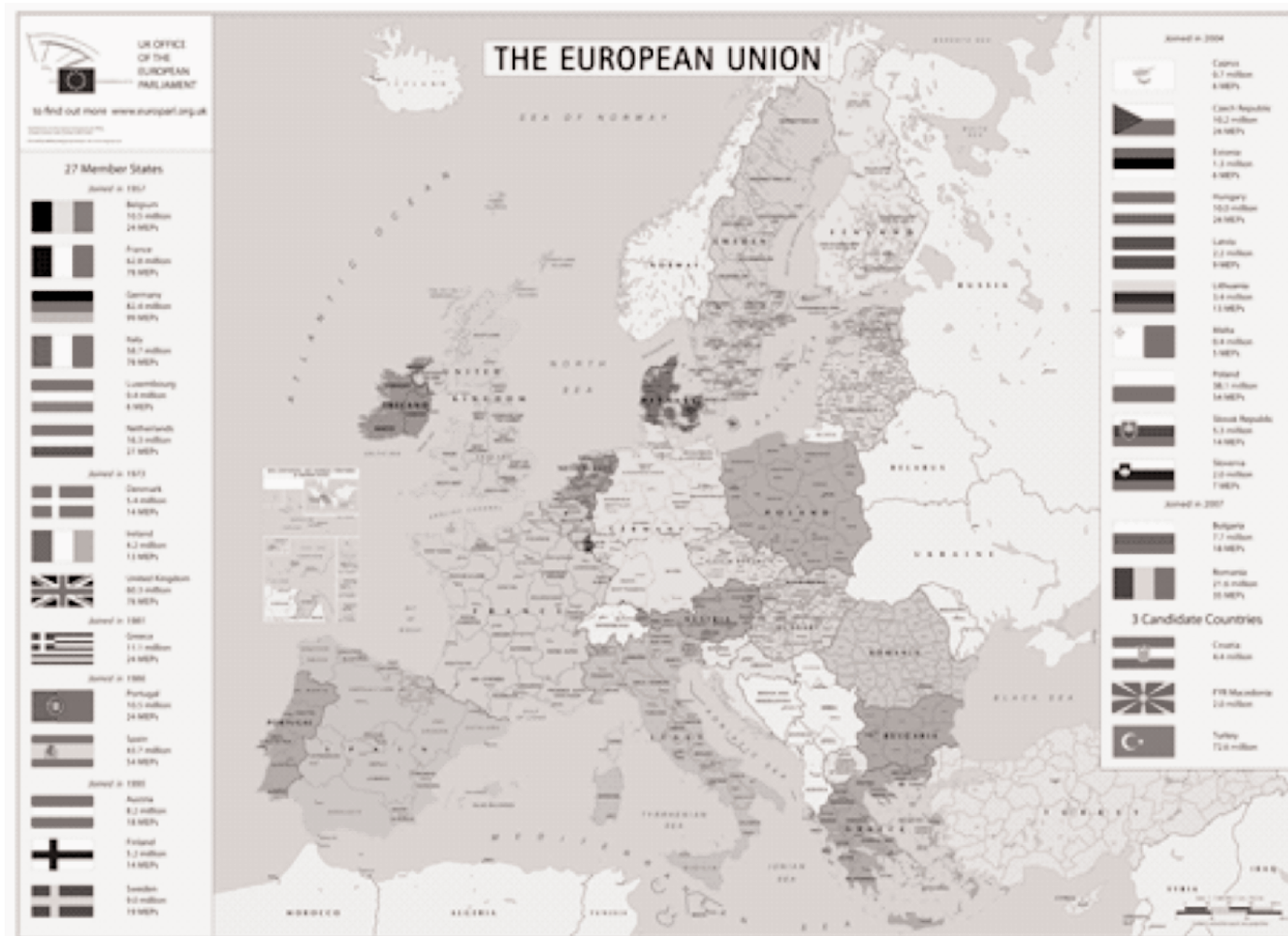
είναι η χώρα κλειδί για τον Δούναβη και για όσα διακυβεύονται και πρόκειται να διακυβευτούν για το παραποτάμιο εμπόριο. Η Βαλτική Θάλασσα και ο Δούναβης βρίσκονται εντός του Visegradto οποίο είναι μόνο το ένα κομμάτι του puzzle.

Τα Βαλκάνια ξανά στο Χάρτη του Μεγάλου Παιχνιδιού

Ο Δούναβης ενώνει την Μαύρη Θάλασσα με τα βόρεια Βαλκάνια, με την Κεντρική Ευρώπη (Ουγγαρία, Αυστρία) και τη νότια Γερμανία. Ο έλεγχος της ρωσικής επιρροής στη Μαύρη Θάλασσα συνεχίζει να αποτελεί στόχο της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Ρουμανία και Βουλγαρία έχουν συσφίξει τις σχέσεις τους με την Ουάσινγκτον η οποία έχει ένα ευρύτερο project γεωπολιτικής και γεωοικονομικής διάστασης. Ποιο είναι αυτό; Το ThreeSeasProject. Τα Βαλκάνια είναι απαραίτητα αναφορικά με τον αμερικανικό σχεδιασμό. Οι ΗΠΑ αμέσως μετά τον εμφύλιο που ξέσπασε στα Σκόπια, ενέταξαν το Μαυροβούνιο στο NATO. Σε συνδυασμό με την συμμετοχή της Κροατίας στο NATO, η Αδριατική Θάλασσα είναι ασφαλής για τα δυτικά συμφέροντα.

Την προηγούμενη Παρασκευή στο Σούνιο, την ομάδα του Visegradσυμπλήρωσε το κουαρτέτο των Βαλκανίων. Ελλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία και Κροατία. Καθεστώς παρατηρητή είχαν οι: Αλβανία, Σκόπια, Κόσσοβο, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Σλοβενία και Κύπρος. Ποιο είναι λοιπόν το ThreeSeasProjectκαι γιατί αντιδρά σε αυτό η Γερμανία;

Η Πρωτοβουλία των Τριών Θαλασσών, έχει παρθεί από κράτη-μέλη της Ε.Ε. Τα κράτη αυτά, παρουσιάζουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά. Είτε δεν είναι ευχαριστήματα από τη σημερινή εικόνα της Ε.Ε. (Αυστρία, Πολωνία, Ουγγαρία) είτε είναι νέα μέλη και «αδικημένα» από την κατανομή των κοινοτικών πόρων. Οι χώρες της Βαλτικής Θάλασσας και η Πολωνία, έχουν επίσης και λόγους ασφαλείας σχετικά με την ανασχεση της ρωσικής επιρροής. Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία, Αυστρία, Ουγγαρία, Σλοβενία, Κροατία, Ρουμανία και Βουλγαρία, ενώνουν τρεις θάλασσες. Την Βαλτική, την Αδριατική και τη Μαύρη Θάλασσα. Η πιθανή διεύρυνση της Ε.Ε. με χώρες των Δυτικών Βαλκανίων σε συνδυασμό με την Ελλάδα και την Κύπρο που ελέγχουν σημαντικές θαλάσσιες οδούς στην ανατολική Μεσόγειο, καθιστά την πρωτοβουλία που στηρίζουν τα παραπάνω κράτη και οι ΗΠΑ, πολύ σημαντική για το μέλλον. Ο Economist το περασμένο καλοκαίρι δημοσίευσε κείμενο που αφορούσε τον έντονο προβληματισμό της Γερμανίας για την Κροατία η οποία ακολούθησε την Πρωτοβουλία των Τριών Θαλασσών. Μάλιστα, η κυρία Μέρκελ υποστήριξε πως τέτοιες

πρωτοβουλίες αποσκοπούν στην διάλυση της Ε.Ε και όχι στην ομαλή της λειτουργία. Η αλήθεια είναι ότι το Βερολίνο βλέπει αυτήν την πρωτοβουλία ως «ανταρσία» στο οικοδόμημα που μέχρι πριν ήλεγχε. Τα πραγματικά προβλήματα της Ε.Ε τα οποία δεν κατάφερε να επιλύσει η γερμανική πολιτική (χάσμα οικονομικό Βορρά-Νότου, προσφυγικό-μεταναστευτικό ζήτημα, έξαρση της τρομοκρατίας εντός της Ευρώπης, άνοδος ακραίων κινημάτων κτλ) και εν πολλοίς, τα προκάλεσε, οδηγεί τα κράτη στο να αναζητήσουν διεξόδους. Η Ε.Ε του μέλλοντος θα είναι πολύ διαφορετική από αυτή που είχαμε συνηθίσει. Πόσο μάλλον, από αυτήν που πολλοί πίστευαν ότι θα εξελιχθεί. Οι ΗΠΑ παρατηρούν πως η Γερμανία αρνείται ολοένα και περισσότερο να συμμετέχει ενεργά στο ΝΑΤΟ και οι εμπορικές σχέσεις μεταξύ ΗΠΑ και Γερμανίας, κρέμονται από μια κλωστή μέχρι να δούμε τι πρόκειται να γίνει με τη νέα δασμολογική πολιτική των ΗΠΑ έναντι της Ε.Ε.

Η Γερμανία έχει εκδηλώσει την αντίθεσή της και σε παλαιότερες πρωτοβουλίες κρατών-μελών της Ε.Ε. Η Μεσογειακή συνεργασία που προτάθηκε από τη Γαλλία πριν τη Συνθήκη της Λισαβόνας, προκάλεσε την έντονη γερμανική αντίδραση. Εδώ και δύο έτη βέβαια, η πρωτοβουλία που ξεκίνησε στην Αθήνα τον Σεπτέμβριο 2016, έχει πάρει σάρκα και οστά και είναι γνωστή ως EUMedGroup.

Ελλάδα, Κύπρος, Γαλλία, Ιταλία, Πορτογαλία, Μάλτα και Ισπανία συναντώνται σε υψηλό επίπεδο προκειμένου να αντιμετωπίσουν ζητήματα που τις απασχολούν (οικονομική σταθερότητα, ευημερία, προσφυγικό ζήτημα, ισλαμική τρομοκρατία κτλ).

Η Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων παίρνει σάρκα και οστά. Μπορεί όχι με τον τρόπο που φανταζόταν η Γερμανία, όμως είναι πολύ καλό για την Ελλάδα, η οποία ανήκει ταυτόχρονα και στο Balkan-4 plus και στο EU Med Group και μαζί με την Κύπρο ακολουθούν τριμερείς με Ισραήλ, Αίγυπτο και Ιορδανία (έχουν και οι τρεις χώρες, άριστες σχέσεις με τις ΗΠΑ) να μπορέσει να αναγνώσει το μέλλον της Ε.Ε και να κάνει τις επιλογές που θα την καταστήσουν απαραίτητη στην Ε.Ε η οποία θα στηρίξει –θέλοντας και μη– την ενεργειακή της ασφάλεια στο μέλλον, σε Ελλάδα και Κύπρο. Στην Ε.Ε των περιφερειών, η Ελλάδα θα μπορεί να εξαργυρώσει τον γεωστρατηγικό της ρόλο.

*Ο Αλέξανδρος Δρίβας είναι Υποψήφιος Διδάκτωρ Διεθνών Σχέσεων στο Πάντειο "Ελληνοαμερικανικές Σχέσεις", Συντονιστής TOPENE-ΙΔΙΣ, μέλος Maritime & Seapower Analysis Group-ΕΛΙΣΜΕ, ΑΗΕΡΑ Solon HJ04

Επιθέσεις Πλαστής Σημαίας, Πως Σκηνοθετούνται Σήμερα

Philip M. Giraldi*
Strategic Culture

Η Πλαστή Σημαία είναι μια έννοια που πάει πολλούς αιώνες πίσω. Εθεωρείτο ένα νόμιμο πολεμικό τέχνασμα από τους Έλληνες και τους Ρωμαίους, όπου μια στρατιωτική δύναμη μπορούσε να υποκριθεί πως είναι φιλική για να πλησιάσει τον εχθρό, οπότε αποκάλυπτε την ταυτότητα και ύψωνε τα σύμβολά της προτού επιτεθεί. Στις ναυμαχίες του 18ου Αιώνα μεταξύ Ισπανίας, Γαλλίας και Βρετανίας η ύψωση της εχθρικής σημαίας αντί της δικής σου, για να προκαλέσεις σύγχυση στον αντίπαλο, εθεωρείτο θεμιτό πολεμικό τέχνασμα, αλλά ήταν καθιερωμένο ως «έντιμο» μόνο εάν προ της μάχης αναρτούσες την εθνική σημαία.

Σήμερα επιχειρήσεις ψευδούς σημαίας γενικά διεξάγονται από μυστικές υπηρεσίες και μη κρατικά στοιχεία, όπως τρομοκρατικές ομάδες και θεωρούνται επιτυχημένες μόνο εάν η πραγματική ταυτότητα των δραστών τους παραμείνει άγνωστη. Δεν υπάρχει τίποτα το έντιμο σε αυτές, αφού αποβλέπουν να ενοχοποιήσουν μιαν αθώα πλευρά για κάτι που δεν διέπραξε.

Τελευταία υπήρξε πολλή δραστηριότητα αυτού του είδους και ήταν ενδιαφέρον να πληροφορηθούμε από διαρροές ότι η CIA ανέπτυξε την τεχνική να μιμείται στο Ιντερνέτ τα αποτυπώματα άλλων μυστικών υπηρεσιών. Αυτό σημαίνει ότι όταν τα ΜΜΕ διακηρύσσουν ότι Κινέζοι ή Ρώσοι υπεισέλθαν στα αρχεία του κράτους ή μεγάλων εταιρειών, μπορεί θαυμάσια να είναι η CIA ο δράστης της εισβολής και να προσποιείται ότι αυτή προέρχεται από την Μόσχα ή το Πεκίνο. Με αυτή την δυνατότητα δεδομένη, σε πολλά εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης διατυπώθηκε η υποψία ότι στην πραγματικότητα ήταν η CIA που παρενέβη στις προεδρικές εκλογές του 2016.

Ψευδείς σημαίες μπορεί να χρησιμοποιηθούν επίσης και σε άλλους είδους σκευωρίες. Οι δύο μεγάλες χημικές επιθέσεις που πραγματοποιήθηκαν πέρυσι εναντίον αμάχων στην Συρία, με αποτέλεσμα ο Πρόεδρος Τραμπ και οι συνεργάτες του να εξαπολύσουν 160 πυραύλους Κρουζ, ήταν επιχειρήσεις πλαστής σημαίας, που πραγματοποίησαν οι τρομοκρατικές ομάδες που ήλεγχαν τότε τις πληγείσες περιοχές. Η πιο πρόσφατη αναφερθείσα επίθεση της 7ης Απριλίου μπορεί να μη συνέβη καν, κατά τις καταθέσεις γιατρών και άλλων μαρτύρων που ήσαν παρόντες στην Ντούμα. Επειδή οι αντάρτες κατάφεραν να πείσουν μέγα μέρος του κόσμου ότι η συριακή κυβέρνηση πραγματοποίησε τις επιθέσεις, μπορεί να θεωρήσει κανείς ότι αυτές οι επιθέσεις πλαστής σημαίας ήταν εξαιρετικά επιτυχημένες. Το αντίδοτο κατά των επιχειρήσεων πλαστής σημαίας, όπως αυτών στην Συρία, είναι φυσικά να αποφύγεις να τσιμπήσεις το δόλωμα και να περιμένεις μέχρις ότου τα

πορίσματα μιας διεξοδικής και αντικειμενικής επιτόπιας έρευνας. Οι ΗΠΑ, Βρετανία και Γαλλία δεν έκαναν αυτό, προτιμώντας αντίθετα να ανταποκριθούν στις υστερικές κραυγές των ΜΜΕ «να κάνουν κάτι». Εάν η έρευνα των Ηνωμένων Εθνών για την λεγόμενη επίθεση δεν βρει τίποτα, που είναι πολύ πιθανό, είναι απίθανο ότι οι τρεις χώρες θα απολογηθούν για την διάπραξη εγκλήματος πολέμου.

Η άλλη θορυβώδης επίθεση πλαστής σημαίας που σημειώθηκε πρόσφατα ήταν η δηλητηρίαση του Σεργκέι Σκριπάλ και της κόρης του, στο Σώλσμπερυ, στις 4 Μαρτίου. Η Ρωσία δεν είχε αξιόπιστο κίνητρο να πραγματοποιήσει αυτήν την ενέργεια και στην πραγματικότητα είχε κάθε λόγο να μην την θέλει. Οι ισχυρισμοί που διατύπωσε η πρωθυπουργός της Βρετανίας Τερέζα Μέι, ότι η χημική ουσία ήταν «πολύ πιθανώς» ρωσικής προέλευσης, ρεζίλευτηκαν, εν μέρει πρώτον από την έρευνα του δικού της κέντρου ερευνής χημικών όπλων. Η Μέι, υφιστάμενη επιθέσεις και μέσα στο κόμμα της, χρειαζόταν έναν εξωτερικό εχθρό και μια καλή ιστορία για να στερεώσει την θέση της στην εξουσία. Έτσι μια ψεύτικη σημαία πρόβαλε σαν εξιτήριο, αφού η Μόσχα δεν θα ήταν σε θέση να αρνηθεί «τα γεγονότα» που είχε επινοήσει το Λονδίνο. Δυστυχώς για την Μέι, της βγήκε λάθος και η συζήτηση που άναψαν οι ενέργειές της, με την απέλαση 24 Ρώσων διπλωματών, της προξένησε μεγάλη ζημιά. Ελάχιστοι τώρα πιστεύουν ότι η Ρωσία διέπραξε την δηλητηρίαση και ένα διογκούμενο ρεύμα γνώμης υποστηρίζει πως ήταν μια επιχείρηση ψευδούς σημαίας, που σκηνοθέτησε η βρετανική κυβέρνηση ή ακόμη και η CIA.

Το δίδαγμα που πρέπει να συναχθεί από την Συρία και την υπόθεση Σκριπάλ είναι ότι εάν ένα «συμβάν» δεν φαίνεται να έχει πίσω του ένα πειστικό εύλογο κίνητρο, υπάρχει υψηλή πιθανότητα ότι αποτελεί ενέργεια πλαστής σημαίας. Επιβάλλεται κάποια επιφύλαξη στον καταλογισμό ευθύνης, επειδή αλλιώς η σπουδή σε συμπεράσματα και η προσφυγή σε δυσανάλογη αντίδραση μπορεί εύκολα να κλιμακωθεί σε πολεμική σύρραξη.

*: Ο Philip M. Giraldi, εκτελεστικός διευθυντής του «Συμβουλίου Εθνικού Συμφέροντος», διετέλεσε αξιωματικός της μυστικής υπηρεσίας στρατού και επί 18ετία αξιωματούχος της CIA, έχει διπλώματα Μάστερ των Πανεπιστημίων του Σικάγου και του Λονδίνου στο Δίκαιο και στην Ευρωπαϊκή Ιστορία και αρθρογραφεί σε σειρά οργάνων ελεύθερης ενημέρωσης, στις ΗΠΑ και άλλων χωρών.

Μετάφραση Μιχαήλ Στυλιανού

Η Τουρκία κτίζει μεθοδικά το μουσουλμανικό τόξο στα Βαλκάνια

Με στοιχεία από: BHMA, Infognomonpolitics, Foreign Affairs

www.bankingnews.gr

Τετάρτη 09/05/2018 - 13:10

Τελευταία τροποποίηση στις 09/05/2018 - 13:49

Η Αγκυρα εκμεταλλεύθηκε την απουσία σαφούς πολιτικής εκ μέρους της ΕΕ στην περιοχή για να ενισχύσει την παρουσία της.

Πριν από μερικές ημέρες, το ισλαμικό Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (AKP) εγκαινίασε τα νέα γραφεία του στα Σκόπια. Η πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (πΓΔΜ) είναι μία από τις ελάχιστες χώρες στις οποίες το κυβερνών κόμμα της Τουρκίας έχει ανοίξει ή σχεδιάζει να ανοίξει γραφεία. Ηδη από τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας της πΓΔΜ και με ιδιαίτερο ζήλο μετά την άνοδο στην εξουσία του Recep Tayyip Erdogan στις αρχές της δεκαετίας του 2000, η Τουρκία διεισδύει όλο και βαθύτερα στον βόρειο γείτονά μας.

Η τουρκική παρουσία στα Βαλκάνια ίσως να είναι ο σοβαρότερος από τους λόγους που έχει η Αθήνα ώστε να αναλάβει την πρωτοβουλία να λύσει μια σειρά από εκκρεμότητες στην περιοχή - με σοβαρότερη όλων το ζήτημα της ονομασίας της πΓΔΜ.

Ωστόσο, η ελληνική πλευρά δεν έχει αναδείξει όσο θα έπρεπε αυτή την πτυχή, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι την έχει υποτιμήσει. Αν το είχε πράξει, τότε ίσως να ήταν λιγότερες οι αντιδράσεις στο εσωτερικό της Ελλάδος απέναντι σε μια συμβιβαστική λύση.

Εμπειροί διπλωματικοί παράγοντες τονίζουν ότι αν το «αγκάθι του Μακεδονικού» έπαυε να υπάρχει, τότε η Αθήνα θα μπορούσε να διευρύνει ξανά την επιρροή της στη γειτονική χώρα, ενώ ανάλογη εξέλιξη θα μπορούσε να συμβεί και στις σχέσεις με την Αλβανία. Αυτό δεν σημαίνει φυσικά ότι η Αθήνα θα πρέπει να κάνει εκπτώσεις στις συνομιλίες με αυτές τις δύο χώρες.

Από τον Οζάλ στον Ερντογάν

Η τουρκική επιρροή, όμως, στη Βαλκανική έχει αυξηθεί σημαντικά και η αντιστροφή ή έστω η απονεύρωσή της θα είναι δύσκολο εγχείρημα. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι εν όψει των διπλών, προεδρικών και βουλευτικών, εκλογών της 24ης Ιουνίου, ο πρόεδρος Erdogan προετοιμάζει, εντός του Μαΐου, μεγάλη ομιλία στην πρωτεύουσα της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης, στο Σαράγεβο, όπου αναμένεται να συγκεντρωθεί πλήθος κόσμου από τις τουρκικές κοινότητες των χωρών της Δυτικής Ευρώπης, καθώς και γενικότερα μουσουλμάνοι. Αλλωστε η Βοσνία βρίσκεται στο επίκεντρο της τουρκικής πολιτικής στα Βαλκάνια. Μετά τη νίκη του AKP στις εκλογές στις 30 Μαρτίου 2014, ο κ. Ερντογάν είχε μάλιστα ευχαριστήσει ονομαστικά «τους αδελφούς μας» από τη Βοσνία, την πΓΔΜ και το Κόσοβο για τη βοήθειά τους στην εκλογική

επικράτηση.

Η Αγκυρα εκμεταλλεύθηκε την απουσία σαφούς πολιτικής εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) στην περιοχή επί τουλάχιστον μία 15ετία για να ενισχύσει την πολυεπίπεδη παρουσία της στον κοινωνικό, οικονομικό, ακόμη και στον πολιτικοστρατιωτικό τομέα.

Η προεργασία είχε ξεκινήσει ήδη από τον εμφύλιο πόλεμο στη Βοσνία - Ερζεγοβίνη, την περίοδο 1992 - 1995, όταν η Αγκυρα είχε στείλει μυστικά στρατιωτική βοήθεια στους μουσουλμάνους, σε στενή συνεργασία με άλλες μουσουλμανικές χώρες, μεταξύ των οποίων και το Ιράν.

Μέσω τόσο κρατικών υπηρεσιών όσο και Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ), η Τουρκία, με βασικό ιθύνοντα νου κατά τη διάρκεια της προηγούμενης δεκαετίας τον πρώην πρωθυπουργό και πρώην υπουργό Εξωτερικών Ahmet Davutoglu, έβαλε γερές βάσεις άσκησης επιρροής, χτίζοντας επί της κληρονομιάς που είχαν αφήσει δύο άλλοι τούρκοι πολιτικοί: ο πρώην πρωθυπουργός και πρόεδρος Turgut Ozal και ο πρώην υπουργός Ismail Tzem. Αυτό που πρόσθεσαν οι κ.κ. Davutoglu και Erdogan ήταν το ισλαμικό στοιχείο.

Πλέον, κυβερνητικές και διπλωματικές πηγές τονίζουν ότι η Αθήνα έχει μόνο μία επιλογή για να ανακόψει την τουρκική κινητικότητα στη Βαλκανική: να συνεργαστεί με την ΕΕ, αλλά και με τις Ηνωμένες Πολιτείες, που επιδιώκουν να αναζωογονήσουν την ευρωατλαντική προοπτική των Δυτικών Βαλκανίων.

Σε διαφορετική περίπτωση, η Αθήνα θα πρέπει να αντιμετωπίσει τον τουρκικό κίνδυνο τόσο εξ' Ανατολών, όσο και από τον Βορρά. Η Ελλάδα έχασε μια μεγάλη ευκαιρία για να συμπήξει ένα ισχυρό βαλκανικό μέτωπο στην έξαρση του Προσφυγικού, στα τέλη του 2015, όταν υπήρχε ένας κοινός «κίνδυνος».

Αντίθετα, βρέθηκε τελικώς με σφραγισμένα τα σύνορα, αφήνοντας την πρωτοβουλία των κινήσεων σε άλλους. Ευτυχώς, αργότερα σημειώθηκε μια στροφή, αλλά ο δρόμος για την αντιστροφή της τάσης παραμένει μακρύς.

Οι σχέσεις Αγκυρας - Σκοπίων

Σε σχέση με την πΓΔΜ, υπάρχει μια ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια που διαφεύγει στους περισσότερους. Ο Τούρκος «εθνάρχης» Moustafa Kemal «Ataturk» γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και φοίτησε σε στρατιωτική σχολή στην Bitola από το 1896 ως το 1899. Οι ιστορικοί δεσμοί που έχει αφήσει πίσω της η Οθωμανική Αυτοκρατορία στα Βαλκάνια είναι περίπλοκοι.

Σύμφωνα, επίσης, με ορισμένες πηγές, περίπου 6

εκατομμύρια Τούρκοι έχουν προγόνους που κατάγονταν από την πΓΔΜ, ενώ παράλληλα η τουρκική μειονότητα στην πΓΔΜ αριθμεί περί τα 80.000 άτομα.

Από τις πρώτες ημέρες της ανεξαρτησίας της πΓΔΜ και με δεδομένη τη διαμάχη με την Ελλάδα για το Ονοματολογικό, ο τότε πρόεδρος Kiro Gligorov επεδίωξε στενές σχέσεις με την Αγκυρα. Το ελληνικό εμπάργκο εμπόδιζε ακόμη περισσότερο τις σχέσεις Σκοπίων - Αγκυρας και πολλές οικονομικές και εμπορικές συμφωνίες υπεγράφησαν. Παράλληλα, η Τουρκία έχει προσφέρει κατά καιρούς σημαντική στρατιωτική βοήθεια καθώς και εκπαίδευση σε στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων, ενώ έχει ηγηθεί πολλών από τις διεθνείς επιχειρήσεις στη χώρα, είτε πριν είτε μετά τις εμφύλιες συγκρούσεις του 2001.

Η αναπτυξιακή βοήθεια της Τουρκίας (ιδιαίτερα μέσω της ΤΙΚΑ) εστιάζει στην κατασκευή ή ανακατασκευή σχολείων, στην προώθηση γεωργικών έργων, στη συντήρηση οθωμανικών μνημείων και στη χορήγηση υποτροφιών - ιδιαίτερα μέσω της Diyanet.

Στον οικονομικό τομέα, η Τουρκία αποτελεί σύμφωνα με τα πιο πρόσφατα στοιχεία (2016) τον τρίτο μεγαλύτερο επενδυτή στην πΓΔΜ με επενδύσεις που ανέρχονται σε περίπου 25 εκατομμύρια ευρώ τον χρόνο.

Υπάρχει μεγάλη παρουσία στον κατασκευαστικό τομέα, αλλά και στον τραπεζικό, ιδιαίτερα λόγω της Halkbank, πιστωτικού ιδρύματος που βρίσκεται κοντά στον πρόεδρο Erdogan, που έγινε γνωστό λόγω του ρόλου που φέρεται να έχει διαδραματίσει στο σκάνδαλο παράκαμψης των εναντίων του Ιράν.

Η θυγατρική της Halkbank στην πΓΔΜ είναι η πέμπτη μεγαλύτερη τράπεζα. Παράλληλα, το 2008 η τουρκική ΤΑΥ κέρδισε 20ετές συμβόλαιο για τη διαχείριση των αεροδρομίων στα Σκόπια και στην Οχρίδα.

Μια εξέλιξη που παρουσιάζει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και την οποία έχει αναδείξει ο άλλοτε επικεφαλής του γραφείου της γκιουλενικής εφημερίδας «Zaman» στην Αγκυρα Ambdullah Bozkourt αφορά την απόπειρα, όπως ο ίδιος επισημαίνει, ισλαμικής ριζοσπαστικοποίησης πολιτών της πΓΔΜ από ισλαμικές ΜΚΟ, που ελέγχει και χρηματοδοτεί μέσω διαφόρων δικτύων ο Erdogan.

Σύμφωνα με τον Bozkourt, η IHH (που είχε εμπλακεί και στο επεισόδιο με το πλοίο «Μαβί Μαρμαρά» το 2010 στο Ισραήλ) και άλλη μία ΜΚΟ με την επωνυμία «Ιδρυμα Κοινωνικού Ιστού» στρατολογούν νεαρά άτομα στον τζιχάντ.

Ο επικεφαλής της IHH Boulent Yildirim φέρεται να διατηρεί στενές σχέσεις με τον επικεφαλής της MIT Hakan Fintan, άνθρωπο της απολύτου εμπιστοσύνης του Erdogan. Στο δε «Ιδρυμα Κοινωνικού Ιστού» φέρεται να κινεί τα νήματα ο ιμάμης Nurentin Yildiz, για τον οποίο υπάρχουν στοιχεία ότι συνεργάζεται με την IHH.

Την ίδια στιγμή η ΤΙΚΑ, που διατηρεί γραφείο στα Σκόπια και είχε χρηματοδοτήσει περίπου 600 έργα στη χώρα μέχρι τα τέλη του 2017, έχει συνεργαστεί με τοπικές ισλαμικές ανθρωπιστικές οργανώσεις που σχετίζονται με τις δύο τουρκικές ΜΚΟ.

Παράλληλα, με σκοπό να εξουδετερώσει την επιρροή του δικτύου των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων του Fetullah Giulen μετά την απόπειρα πραξικοπήματος του Ιουλίου του 2016, η τουρκική κυβέρνηση συνέστησε κρατικό εκπαιδευτικό ίδρυμα με την ονομασία «Maarif». Το δίκτυο Giulen αξιοποιήθηκε πλήρως από το ΑΚΡ για την άσκηση επιρροής στα Βαλκάνια, αλλά πλέον ο Erdogan ζητεί από όλες τις χώρες να κλείσουν τα σχολεία του.

Οι προνομιακές σχέσεις με Σκόπια, Βοσνία, Κόσοβο και Αλβανία

Σε ομιλία του στο Σαράγεβο το 2009, ο Davutoglu είχε αναφερθεί στην Pax Ottomana ως τη «Χρυσή Εποχή των Βαλκανίων». Η επιλογή δεν ήταν τυχαία. Όπως προαναφέρθηκε, οι σχέσεις της Τουρκίας με τη Βοσνία - Ερζεγοβίνη είναι οι στενότερες που διατηρεί η Αγκυρα με μία από τις βαλκανικές χώρες.

Ο Mrakir Izetbekovic, μέλος του τριμερούς προεδρείου της χώρας από την πλευρά των βόσνιων μουσουλμάνων, είναι στενός φίλος του προέδρου Erdogan.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στις γενικές εκλογές του 2014, το τοπικό υποκατάστημα της τουρκικής κρατικής τράπεζας Ziraat έδωσε στο βοσνιακό (μουσουλμανικό) ομοσπονδιακό κρατίδιο δάνειο ύψους 50 εκατομμυρίων δολαρίων το οποίο και... παρέλαβε ο Izetbekovic.

Η Τουρκία έχει στηρίξει όσο καμία άλλη το αίτημα της Βοσνίας για ένταξη στο ΝΑΤΟ (το ίδιο ένθερμα στηρίζει τη νατοϊκή ενσωμάτωση της πΓΔΜ για την οποία, με αστερίσκο, δηλώνει ότι αναγνωρίζει ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας»). Οι ΤΙΚΑ, Diyanet και το ίδρυμα Yunus Emre είναι πολύ δραστήριες στη Βοσνία, ενώ η αποκατάσταση οθωμανικών μνημείων είναι συνεχής, στο πλαίσιο μιας «διπλωματίας των τεμενών» (mosque diplomacy).

Εξίσου βαθιά επιρροή ασκεί η Τουρκία στην Αλβανία και στο Κόσοβο, αν και η πρόσφατη υπόθεση της απαγωγής έξι τούρκων υπηκόων, με ιδιωτικό τζετ, από την Πρίστινα δημιούργησε μεγάλη ένταση, καθώς έφερε στην επιφάνεια τη σύγκρουση του κοσοβάρου προέδρου Hasim Thaci (που μάλλον δεν είχε πρόβλημα με αυτή την προκλητική ενέργεια) και του πρωθυπουργού Ramus Haradinai (που την καταδίκασε).

Η Αγκυρα πάντως θεωρεί πολύ σημαντικό το Κόσοβο και μόνο το 2015 κατευθύνθηκαν σε αυτό πάνω από 316 εκατομμύρια ευρώ σε άμεσες επενδύσεις. Εχουν επίσης, με κονδύλια της ΤΙΚΑ, αναστηλωθεί σχεδόν όλα τα τζαμιά του Κοσόβου, ενώ η Τουρκία έφθασε στο σημείο να πείσει για αλλαγές σχεδόν σε όλα τα σχολικά βιβλία για να εξωραϊστεί η οθωμανική ιστορία στην περιοχή.

Σε ό,τι αφορά την Αλβανία, ο Erdogan έχει αναπτύξει στενή σχέση με τον πρωθυπουργό Enti Rama και δεν είναι λίγοι όσοι εκτιμούν ότι η σχέση αυτή έπαιξε ρόλο στην προσφυγή του τότε επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης στο Συνταγματικό Δικαστήριο, για την ακύρωση της Συμφωνίας Θαλασσίων Ζωνών που είχε υπογραφεί με την Ελλάδα το 2009.

περαιτέρω ανάπτυξή τους.

Οι τρεις πυλώνες της τουρκικής επιρροής

TIKA: Η Τουρκική Υπηρεσία Διεθνούς Αναπτυξιακής Συνεργασίας ιδρύθηκε επί προεδρίας Ozal. Αναβαθμίστηκε με την έλευση του AKP στην εξουσία, όταν τοποθετήθηκε επικεφαλής ο σημερινός διευθυντής της MIT Hakan Fintan. Είναι πολύ ενεργή σε Αλβανία, Κόσοβο, Βοσνία και ΠΓΔΜ, με έμφαση στη χρηματοδότηση της ανακατασκευής οθωμανικών τεμενών.

Diyanet: Η Προεδρία Θρησκευτικών Υποθέσεων είναι η υψηλότερη θρησκευτική αρχή στην Τουρκία. Το προσωπικό της είναι περίπου 100.000

Οι σχέσεις των δύο ανδρών πέρασαν κρίση λόγω του πιεστικού αιτήματος του τούρκου προέδρου να κλείσουν τα γκιουλενικά σχολεία στην Αλβανία. Ωστόσο, υπήρξαν αντιστάσεις διότι τα παιδιά πολλών μελών της αλβανικής ελίτ φοιτούν σε αυτά τα σχολεία. Οι δύο χώρες διατηρούν πάντως στενές στρατιωτικές σχέσεις, ήδη από τη δεκαετία του 1990. Το 1992 υπέγραψαν συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας, τουρκικά πλοία επισκέπτονται συχνά αλβανικά λιμάνια, ενώ η συνεργασία ενισχύθηκε μετά την ένταξη της Αλβανίας στο NATO.

Χώρα-κλειδί για την Αγκυρα και τη διεύρυνση της επιρροής της στα Βαλκάνια είναι η Σερβία. Ωστόσο, παρά τις προσπάθειες στις αρχές της τρέχουσας δεκαετίας, ιδιαίτερα μέσω της οικονομικής συνεργασίας (π.χ. εξαγορά τραπεζών), των υποτροφιών ή της απόπειρας μεσολάβησης ανάμεσα σε Σερβία, Κροατία και Βοσνία, τα αποτελέσματα υπήρξαν μετρημένα.

Πλέον, με την ΕΕ να αποδίδει μεγάλη σημασία στην προσέγγιση της Σερβίας με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και ενδεχομένως την ένταξή της στην Ένωση με ορίζοντα το 2025, οι σερβοτουρκικές σχέσεις έχουν όρια στην

και ο προϋπολογισμός μεγαλύτερος από πολλών υπουργείων. Μετά το πραξικόπημα του 1980, οι αρμοδιότητες επεκτάθηκαν ώστε να καλύπτουν και Τούρκους του εξωτερικού.

Εκπαιδεύει και πληρώνει ιμάμηδες για τουρκικές κοινότητες σε τρίτες χώρες, παρέχει υποτροφίες σε μουσουλμάνους τρίτων χωρών που θέλουν να αποκτήσουν ισλαμική θεολογική εκπαίδευση και ανακατασκευάζει τεμένη σε συνεργασία με την TIKA.

Yunus Emre: Το ίδρυμα που έλαβε την ονομασία του από τον γνωστό ποιητή του 14ου αιώνα έχει την αρμοδιότητα προώθησης του τουρκικού πολιτισμού στο εξωτερικό. Ιδρύθηκε από τον Recep Tayyip Erdogan το 2007 και ξεκίνησε να λειτουργεί το 2009, μέσω της ίδρυσης πολιτιστικών κέντρων που σήμερα υπάρχουν σε 40 χώρες, μεταξύ των οποίων οι Αλβανία, Βοσνία, Κόσοβο (υπάρχουν τρία, σε Πρίστινα, Πρίζρεν και Πετς), ΠΓΔΜ, Σερβία. Πρόσφατα ζητήθηκε να ανοίξει και παράρτημα στην Ελλάδα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΙΣ – ΚΑΤΟΧΙΚΟ ΔΑΝΕΙΟ

Γράφει ο κ. Δημήτρης Α. Ζακοντίνος

Οικονομολόγος

Μέλος & τ. Αντιπρόεδρος του ΕΛΙΣΜΕ

Στην παρουσίαση αυτή εξετάζουμε το χρονικό των Γερμανικών αποζημιώσεων μέσα από το πρίσμα διαφόρων μελετητών – ερευνητών αυτής της πολύ σοβαρής για τη χώρα μας υπόθεσης η οποία μέχρι σήμερα δεν είχε καμία κατάληξη που να αποζημιώνει έστω και κατ' ελάχιστο τις τρομακτικές ζημιές που σώρευσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος.

Όλα αρχίζουν με τη ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΓΙΑΛΤΑΣ 4-14.2.1945 όπου μεταξύ των θεμάτων που εξετάστηκαν ήταν και το θέμα των επανορθώσεων από τη Γερμανία που ετέθη για πρώτη φορά από τον Στάλιν. – (Είχε προηγηθεί η διάσκεψη της Τεχεράνης 28/11- 1/12/1943 η οποία απετέλεσε το προοίμιο των αποφάσεων που απλά επικυρώθηκαν στη Γιάλτα). Μάλιστα παρουσίασε και έτοιμο σχέδιο για τις επανορθώσεις όπου σύμφωνα με αυτό.

- Οι επανορθώσεις θα πρέπει να είναι σε είδος και όχι σε χρήμα.

- Η Γερμανία τις σε είδος επανορθώσεις θα πρέπει να καταβάλει με δύο τρόπους.

α) με εφάπαξ κατασχέσεις από τον εθνικό της πλούτο εντός και εκτός αυτής.

β) με ετήσιες παροχές εμπορευμάτων μετά το τέλος του πολέμου.

Η Γερμανία θα πρέπει να αποπλισθεί μέσω των επανορθώσεων και γι' αυτό πρέπει να κατασχεθούν:

Α) το 80% της Βαριάς Βιομηχανίας της.

Β) το 100% της Αεροναυπηγικής και των συνθετικών καυσίμων.

Γ) το 100% των επιχειρήσεων που κατασκεύαζαν πολεμικό υλικό.

Στην εν λόγω Διάσκεψη οι 3 μεγάλες δυνάμεις συμφώνησαν και υπέγραψαν μυστικό πρωτόκολλο ως κάτωθι: (το εν λόγω πρωτόκολλο το αποκάλυψε στις 18.3.1947 ο Σοβιετικός Υπουργός Εξωτερικών)

Η Γερμανία υποχρεούται στην καταβολή επανορθώσεων σε είδος στις χώρες που σήκωσαν το κύριο βάρος του πολέμου και θα καταβάλλονται με τρεις τρόπους:

α) εφάπαξ κατασχέσεις στη διάρκεια 2 χρόνων από την ημερομηνία συνθηκολόγησης της Γερμανίας.

β) με ετήσιες χορηγήσεις εμπορευμάτων από την τρέχουσα παραγωγή για χρονική περίοδο που θα καθορισθεί.

γ) τις λεπτομέρειες θα τις επεξεργασθεί Διασυμμαχική Επιτροπή με έδρα τη Μόσχα.

Ακολουθεί η ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΟΤΣΔΑΜ (17.7-2.8.45) στην οποία ουσιαστικά επαναβεβαιώθηκε η συμφωνία της ΓΙΑΛΤΑΣ, αλλά με τα κάτωθι ιδιαίτερα συμφωνηθέντα που χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής.

- Η Γερμανία θα καταβάλει τις επανορθώσεις χωρίς να καταφύγει σε εξωτερική βοήθεια.

- Η συμφωνία δεν καθόριζε το συνολικό ύψος των αποζημιώσεων αλλά τις αρχές διανομής αυτών.

- Τον καθορισμό του συνολικού ύψους το άφηναν να γίνει με την υπογραφή οριστικής συνθήκης ειρήνης.

- Ως προς τη Διανομή (ποσοστιαία) η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ έπαιρνε το 50% των επανορθώσεων.

- Οι ΗΠΑ και Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ έπαιρναν από 22%.

Δηλαδή οι 3 έπαιρναν το 94% και άφηναν για τους υπόλοιπους το 6%.

Να σημειωθεί ότι οι Πολωνοί θα αποζημιώνονταν από το ποσοστό των Σοβιετικών ενώ οι ΓΑΛΛΟΙ από το 44%. δλδ. από τα μερίδια των ΗΠΑ και Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ.

Το Ελληνικό ζήτημα απασχόλησε ιδιαίτερα τη διάσκεψη όπου το έθεσε με επιμονή ο Στάλιν που εμφάνιζε όμως την ΕΛΛΑΔΑ σαν μία φασιστοκρατούμενη χώρα.

Η Ελληνική Κυβέρνηση αναφέρεται για πρώτη φορά στη Διάσκεψη 21 ημέρες μετά τη λήξη της, εκδίδοντας σχετικό ανακοινωθέν, κάνοντας μεταξύ άλλων και μνεία του θέματος των επανορθώσεων όταν μάλιστα στα υποβληθέντα επανορθωτικά σχέδια υπήρχαν όλοι οι Δικαιούχοι πλην της Ελλάδος. Την παράλειψη αυτή την επισήμανε ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ και συμφώνησε ο Στάλιν.

Ακολουθεί το ΣΥΝΕΔΡΙΟ των ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΩΝ 9.11-21.12.1945, καθώς και ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ για αυτές 14.1.1946.

Με τον όρο επανορθώσεις εννοείται το απαιτούμενο χρηματικό ποσό ή το ισοδύναμο αντίτιμό του προς αποκατάσταση του υλικού πλούτου που υπέστη ζημιές θετικές και αποθετικές δηλαδή την απωλεσθείσα υπεραξία.

Το ύψος των επανορθωτικών αξιώσεων της Χώρας μας ποτέ δεν καθορίστηκε επακριβώς. Ο καθηγητής Αγγ. Αγγελόπουλος με κάθε επιφύλαξη έδινε κατ' ελάχιστο 3,7 δις \$ ενώ ο Πρόεδρος της Ελληνοτουρκικής εταιρείας Γενικού εμπορίου και αντιπροσωπειών με έτος ίδρυσης 1938 έδινε 1.138 δις χ.λ.Α. Η Χώρα μας ζητούσε αρχικά επανορθώσεις 14.644 δις \$ του 1938 τα οποία κατένεμε

1) Υλικές δαπάνες 2.545

2) Δαπάνες κατοχής 2.781

3) Δαπάνες προϋπολογισμού 1.855

4) Λοιπά Κονδύλια 7.463

ΣΥΝΟΛΟ 14.644

Ανεξάρτητα από τον τρόπο υπολογισμού των επανορθώσεων αξίζει να καταγράψουμε λίαν περιληπτικά μερικές από τις συνέπειες της Γερμανικής εισβολής, αλλά και γενικά του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στη Χώρα μας.

Το 1940 οι κάτοικοι της Χώρας ήταν 7.335.000. Με το τέλος του πολέμου ο πληθυσμός είχε μειωθεί κατά 550.000.

Οι υλικές καταστροφές προσεγγίζονται ως κάτωθι:

Καταστράφηκαν 3.700 πόλεις και οικισμοί 408.000 σπίτια και μέσα σε αυτά και 5.000 σχολεία.

Η ζημία έφθασε το 23% του συνολικού οικονομικού μας πλούτου.

Δημιούργησε 227.000 άστεγες οικογένειες δηλαδή το 20% περίπου του πληθυσμού, ενώ η εγκατάλειψη της υπαίθρου έπαιρνε διαστάσεις εθνικού κινδύνου ιδιαίτερα στη Β. Ελλάδα. Το οδικό δίκτυο είχε καταστραφεί κατά 75%-80% και τα μεταφορικά μέσα κατά 75%. Από τα 17.200 προπολεμικά οχήματα (επιβατικά – λεωφορεία – φορτηγά) είχαν καταστραφεί ολικά τα 11.650 και μερικώς 2.950.

Στο Σιδηροδρομικό Δίκτυο από τα 2.679 χλμ απέμεναν 680. Από τα 7.708 βαγόνια απέμεναν 607. Στις γέφυρες και τηλεγραφικές εγκαταστάσεις η καταστροφή έφθανε το 75%.

Τηλεπικοινωνίες είχαν καταστραφεί ολοσχερώς και το 70% των μηχανημάτων είχαν μεταφερθεί στη Γερμανία. Οι εμπορικοί στόλοι είχε μειωθεί κατά 73%, ενώ οι ζημιές στα λιμενικά έργα υπερέβαιναν τα 13 εκατ. \$.

Ληηλατήθηκαν από τους Γερμανούς 87 αρχαιολογικοί χώροι, από τους Ιταλούς 39 και από τους Βούλγαρους 3.

Διενεργήθηκαν 26 αυθαίρετες ανασκαφές και διερπάγησαν τα ευρήματα.

Παρά το υποβληθέν από τη Χώρα μας υπόμνημα, βάσει του οποίου η ΕΛΛΑΔΑ ζητούσε 14.644 δις \$, που στη συνέχεια περιόρισε σε 7.181 δις \$ επιδικάστηκαν αποζημιώσεις μόνο σε πλοία και βιομηχανικές εγκαταστάσεις και εργαλεία σε ποσοστά 6,8% και 4,35% αντίστοιχα από το σύνολο του διαμοιρασθησόμενου δυναμικού που σήμαινε το 1% περίπου των απαιτήσεών της.

30 Η Ελλάδα διαμαρτύρεται στις κυβερνήσεις των συμμάχων ως

αδικούμενη και δεν υπογράφει το πόρισμα.

Ο επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας ΣΠΑΡΟΥΝΗΣ καταθέτει επιφύλαξη με την οποία σαφώς διαχωρίζει το ΚΑΤΟΧΙΚΟ ΔΑΝΕΙΟ από τις επανορθώσεις.

Συγκεκριμένα αναφέρει «θεωρεί ως μη καλυφθείσα δια των διατάξεων της συμφωνίας την απαίτηση της Τραπεζής της Ελλάδος εξ 160 εκ \$ έναντι της Γερμανικής Κυβερνήσεως την προκύπτουσα εκ των προκαταβολών προς τις Γερμανικές αρχές κατοχής και επιφυλάσσεται να επιδιώξει τον διακανονισμό της πιστώσεως περεταίρω».

Ωστόσο ένα μήνα μετά στις 24.1.1946 η Ελλάδα θα υπογράψει τη συμφωνία (14.12.1945) των Γερμανικών επανορθώσεων και θα την κυρώσει με το ν. 3478/30.12.1955.

Αξίζει να αναφερθεί ότι τελικά πήραμε συνολικά 38 πλοία εκ των οποίων τα 15 ήταν ακατάλληλα όπως έκρινε ειδικός ναυπηγός του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας έχοντας πληρώσει όμως τα έξοδα ελλιμενισμού και επισκευών.

Από τις βιομηχανικές εγκαταστάσεις πήραμε ελάχιστα εργοστάσια και αρκετά μηχανήματα. Μεταξύ των εργοστασίων ήταν ένα εργοστάσιο κατασκευής λεβήτων και ένα κατασκευής μηχανημάτων ακριβείας καθώς και το εργοστάσιο παραγωγής ρεύματος της ΒΡΕΜΗΣ. Από τις βιομηχανίες πήραμε μόνο μία υψικάμινο που με δυσκολία πουλήθηκε ως παλιοσίδερα.

Ακολουθεί το συνέδριο Ειρήνης των Παρισίων 29.7 – 15.10.1946 το οποίο συνέρχεται για να ετοιμάσει τις συνθήκες ειρήνης με τους συμμάχους της Γερμανίας δηλαδή Ιταλία – Βουλγαρία – Ουγγαρία – Φιλανδία – Αυστρία – Ρουμανία.

Η Ελλάδα με το από 29.7.1946 υπόμνημά της ζητούσε επανορθώσεις ύψους 15,7 δις \$ του 1938.

- Γερμανία το 60,9% ήτοι 8,7 δις \$ 1938

- Ιταλία το 33,6% ήτοι 6,1 δις \$ 1938

- Βουλγαρία το 5,5% ήτοι 1,0 δις \$ 1938

Ωστόσο η Βουλγαρία είχε καταλάβει το 14,3% του Ελληνικού εδάφους, το 10% του Ελληνικού πληθυσμού με το 21% της Ελληνικής παραγωγής και 23% των εσόδων.

Παρ' όλα αυτά η Χώρα μας δε ζήτησε συνυπευθυνότητα από τη Βουλγαρία για τις συνολικές ζημιές.

ΤΕΛΙΚΑ το συμβούλιο επεδίκασε στη Χώρα μας 105 εκ \$ από την ΙΤΑΛΙΑ και 45 εκ \$ από τη Βουλγαρία.

Παρ' όλα αυτά ο Υφυπουργός Εξωτερικών Φ. Δραγούμης δήλωνε ότι «Μπορώ να διαβεβαιώσω ότι με κανένα τρόπο δεν εμπαιχθήκαμε από τους πραγματικούς μας φίλους, η αξιοπρέπεις και συγκρατημένη στάση της αντιπροσωπείας μας προκάλεσε τη γενική εκτίμηση».

Ενώ για την Ιταλία και τη Βουλγαρία επιδικάσθηκαν έστω και αυτά τα μικρά ποσά, ακολουθείται ένας Μαραθώνιος με συνεχείς αποτυχημένες προσπάθειες για τη Γερμανική συνθήκη Ειρήνης, όπως αυτή της ΜΟΣΧΑΣ 10.3 – 24.4.1947, η οποία κατέληξε σε ναυάγιο εξ' αιτίας του ποσού των 20 δις \$ που απαιτούσε η Σοβιετική Ένωση και δε δεχόταν η Αμερικανική πλευρά.

Ακολουθεί η διάσκεψη του ΛΟΝΔΙΝΟΥ 5-12.11.1947 με την ίδια κατάληξη.

Στην εν λόγω διάσκεψη η Ελλάδα φέρνει το θέμα του Κατοχικού Δανείου, αλλά το Ελληνικό διάβημα δεν είχε κανένα αποτέλεσμα λόγω τερματισμού των εργασιών της σύσκεψης.

Ακολουθεί η εξαμερής συνδιάσκεψη του Λονδίνου στην οποία συμμετέχουν ΗΠΑ – Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ – ΓΑΛΛΙΑ – ΒΕΛΓΙΟ – ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ και ΟΛΛΑΝΔΙΑ κατά τη διάρκεια της οποίας αποφασίζεται η ίδρυση της Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ αντί να ετοιμασθεί και υπογραφεί η συνθήκη ειρήνης με τη Γερμανία. Με τη συμφωνία της ΒΟΝΝΗΣ 26.5.1952 συμφωνήθηκε από την Κυβέρνηση της Δ. Γερμανίας τις ΗΠΑ, Μ. Βρετανίας και Γαλλίας ότι διάδοχος του Γ' ΡΑΙΧ είναι η ενοποιημένη Γερμανία και σύμφωνα με αυτήν η ρύθμιση των επανορθώσεων ρητά αναβάλλεται μέχρι την υπογραφή της οριστικής συνθήκης ειρήνης από τη Γερμανία.

Μέχρι τότε η Γερμανία μπορεί να υπογράψει χωριστά συμφωνίες ρύθμισης των επανορθώσεων με τους δικαιούχους αυτών. Ακολουθεί η συμφωνία του Λονδίνου της 27.2.1953 για τα Γερμανικά εξωτερικά χρέη η οποία ορίζει ότι: Η εξέταση των επανορθωτικών απαιτήσεων που πηγάζουν από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο των χωρών που διετέλεσαν σε εμπόλεμη κατάσταση ή κατελήφθησαν από τη Γερμανία... αναβάλλονται μέχρι τον οριστικού διακανονισμού του προβλήματος των επανορθώσεων.

Συμπεριλαμβάνονται οι απαιτήσεις για έξοδα της Γερμανικής κατοχής, τα ενεργητικά σε συμψηφιστικούς λογαριασμούς όπως και οι απαιτήσεις κατά των Reichskreditkassen.

Η Ελλάδα διαχρονικά και συστηματικά είχε διαχωρίσει το Κατοχικό Δάνειο από τις επανορθώσεις και ούτε μέχρι το 1953 κάποια συμφωνία ή συνθήκη το είχε εντάξει σε αυτές. Η συμφωνία του 1953 δεν συμπεριλαμβάνει τις δανειακές απαιτήσεις όπως είχε κάνει με τα έξοδα κατοχής, τους συμψηφιστικούς λογαριασμούς και τις απαιτήσεις έναντι των Reichskreditkassen.

Παρ' όλα αυτά η Ελλάδα δεν το διεκδίκησε και το πνεύμα της εποχής το δίνει ο τότε (1962) Υπουργός Συντονισμού Π. Παπαληγούρας, που χαρακτηρίζει «ανεδαφική την άποψιν εκείνων που προβάλλουν το περίεργο επιχείρημα συμψηφισμού του Δημόσιου Χρέους με τις δανειακές μας απαιτήσεις.»

Η Συμφωνία του Λονδίνου με το παράρτημα VIII διατηρεί σε ισχύ την ειδική συμφωνία Ελλάδας-Γερμανίας για άρση του εμπόλεμου με το ν.2023/52. Στην τελευταία ρητά αναφέρεται ότι ο διακανονισμός των οφειλόμενων επανορθώσεων από τη Γερμανία υπογράφει οριστική συνθήκη Ειρήνης».

Η Ελλάδα κύρωσε τη συμφωνία του Λονδίνου με το ν. 3480/55.

Το θέμα επανέρχεται το 1964 με άρθρο του καθηγητή Αγγελόπουλου, το οποίο δίνει ανάγλυφα τον τρόπο λειτουργίας των κατοχικών δυνάμεων και τη λεηλασία που συστηματικά απογυμνώνει τον τόπο.

Τώρα τι έγινε μετά το άρθρο του καθηγητή Αγγελόπουλου που προβλήθηκε έντονα από τον Τύπο.

Η τότε Ελληνική Κυβέρνηση ανέθεσε στον Καθηγητή Αγγελόπουλο να ανακινήσει ανεπίσημα το θέμα του Κατοχικού Δανείου στις αρμόδιες Γερμανικές αρχές. Ο Αγγελόπουλος ήρθε σε επαφή με τους Διευθυντές του Υπουργείου Οικονομικών και Εθνικής Οικονομίας Ντελακρουά και Ράιχαρτ.

Έτσι λοιπόν στην αναφορά του προς τον Υπουργό Εξωτερικών αναφέρει ότι ενώ οι συνομιλητές του δεν αμφισβήτησαν το δίκαιο του ελληνικού αιτήματος, ήταν της γνώμης ότι τελικά όλες οι αξιώσεις των δικαιούχων τελικά θα διαγράφονταν.

Ωστόσο η Γερμανική πλευρά, δια του Ράιχαρτ, υποστήριξε ότι σε συνομιλία με τον Καγκελάριο Κ. Αντενάουερ ο πρωθυπουργός Καραμανλής είχε παραιτηθεί του Κατοχικού Δικαίου για να λάβει πίστωση 200 εκ. Γ.Μ.

Η Γερμανική πλευρά υποστήριξε το προφορικό της παραίτησης, ενώ είναι γνωστό ότι προφορικές συμφωνίες στις διακρατικές σχέσεις είναι ανυπόστατες.

Στη συνέχεια η Γερμανική πλευρά το 1965 δια του Υπουργού Εξωτερικών ΣΠΕΝΤΕΡ ισχυρίζεται ότι και ο Γ. Παπανδρέου παραιτήθηκε της διεκδίκησης του Κατοχικού Δανείου στον Έρχαρτ προφορικά προκαλώντας την αντίδραση της Ελληνικής Κυβέρνησης.

Το 1967 ο Αγγελόπουλος μεταβαίνει στη Δ. Γερμανία ως εκπρόσωπος της Ελληνικής Κυβέρνησης και θέτει εκ νέου θέμα Κατοχικού Δανείου, πράγμα που αναγνωρίζουν οι Γερμανοί, αλλά αρνούνται να εξετάσουν, λόγω της συμφωνίας του Λονδίνου 1953.

Έκτοτε, και μετά την ενοποίηση της Γερμανίας, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε σήμερα, είναι η καταγραφή των ενεργειών εκ μέρους των Ελληνικών Κυβερνήσεων και η μόνιμη άρνηση των Γερμανικών να αναγνωρίσουν οποιαδήποτε αποζημίωση, ακολουθώντας τότε δυναμική και τότε παρελκυστική τακτική.

Επιθέσεις Πλαστής Σημαίας Πως Σκηνοθετούνται Σήμερα

Philip M. Giralddi, Strategic Culture

Η Πλαστή Σημαία είναι μια έννοια που πάει πολλούς αιώνες πίσω. Εθεωρείτο ένα νόμιμο πολεμικό τέχνασμα από τους Έλληνες και τους Ρωμαίους, όπου μια στρατιωτική δύναμη μπορούσε να υποκριθεί πως είναι φιλική για να πλησιάσει τον εχθρό, οπότε αποκάλυπτε την ταυτότητα και ύψωνε τα σύμβολά της προτού επιτεθεί. Στις ναυμαχίες του 18ου Αιώνα μεταξύ Ισπανίας, Γαλλίας και Βρετανίας η ύψωση της εχθρικής σημαίας αντί της δικής σου, για να προκαλέσεις σύγχυση στον αντίπαλο, εθεωρείτο θεμιτό πολεμικό τέχνασμα, αλλά ήταν καθιερωμένο ως «έντιμο» μόνο εάν προ της μάχης αναρτούσες την εθνική σημαία.

Σήμερα επιχειρήσεις ψευδούς σημαίας γενικά διεξάγονται από μυστικές υπηρεσίες και μη κρατικά στοιχεία, όπως τρομοκρατικές ομάδες και θεωρούνται επιτυχημένες μόνο εάν η πραγματική ταυτότητα των δραστών τους παραμείνει άγνωστη. Δεν υπάρχει τίποτα το έντιμο σε αυτές, αφού αποβλέπουν να ενοχοποιήσουν μιαν αθώα πλευρά για κάτι που δεν διέπραξε.

Τελευταία υπήρξε πολλή δραστηριότητα αυτού του είδους και ήταν ενδιαφέρον να πληροφορηθούμε από διαρροές ότι η CIA ανέπτυξε την τεχνική να μιμείται στο Ιντερνέτ τα αποτυπώματα άλλων μυστικών υπηρεσιών. Αυτό σημαίνει ότι όταν τα ΜΜΕ διακηρύσσουν ότι Κινέζοι ή Ρώσοι υπεισέλθαν στα αρχεία του κράτους ή μεγάλων εταιρειών, μπορεί θαυμάσια να είναι η CIA ο δράστης της εισβολής και να προσποιείται ότι αυτή προέρχεται από την Μόσχα ή το Πεκίνο. Με αυτή την δυνατότητα δεδομένη, σε πολλά εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης διατυπώθηκε η υποψία ότι στην πραγματικότητα ήταν η CIA που παρενέβη στις προεδρικές εκλογές του 2016.

Ψευδείς σημαίες μπορεί να χρησιμοποιηθούν επίσης και σε άλλους είδους σκευωρίες. Οι δύο μεγάλες χημικές επιθέσεις που πραγματοποιήθηκαν πέρυσι εναντίον αμάχων στην Συρία, με αποτέλεσμα ο Πρόεδρος Τραμπ και οι συνεργάτες του να εξαπολύσουν 160 πυραύλους Κρουζ, ήταν επιχειρήσεις πλαστής σημαίας, που πραγματοποίησαν οι τρομοκρατικές ομάδες που ήλεγχαν τότε τις πληγείσες περιοχές. Η πιο πρόσφατη αναφερθείσα επίθεση της 7ης Απριλίου μπορεί να μη συνέβη καν, κατά τις καταθέσεις γιατρών και άλλων μαρτύρων που ήσαν παρόντες στην Ντούμα. Επειδή οι αντάρτες κατάφεραν να πείσουν μέγα μέρος του κόσμου ότι η συριακή κυβέρνηση πραγματοποίησε τις επιθέσεις, μπορεί να θεωρήσει κανείς ότι αυτές οι επιθέσεις πλαστής σημαίας ήταν εξαιρετικά επιτυχημένες. Το αντίδοτο κατά των επιχειρήσεων πλαστής σημαίας, όπως αυτών στην Συρία, είναι φυσικά να αποφύγεις να τσιμπήσεις το δόλωμα και να περιμένεις μέχρις ότου βγουν τα πορίσματα μιας διεξοδικής και αντικειμενικής επιτόπιας

έρευνας. Οι ΗΠΑ, Βρετανία και Γαλλία δεν έκαναν αυτό, προτιμώντας αντίθετα να ανταποκριθούν στις υστερικές κραυγές των ΜΜΕ «να κάνουν κάτι». Εάν η έρευνα των Ηνωμένων Εθνών για την λεγόμενη επίθεση δεν βρει τίποτα, που είναι πολύ πιθανό, είναι απίθανο ότι οι τρεις χώρες θα απολογηθούν για την διάπραξη εγκλήματος πολέμου.

Η άλλη θορυβώδης επίθεση πλαστής σημαίας που σημειώθηκε πρόσφατα ήταν η δηλητηρίαση του Σεργκέι Σκριπάλ και της κόρης του, στο Σώλσμπερυ, στις 4 Μαρτίου. Η Ρωσία δεν είχε αξιόπιστο κίνητρο να πραγματοποιήσει αυτήν την ενέργεια και στην πραγματικότητα είχε κάθε λόγο να μην την θέλει. Οι ισχυρισμοί που διατύπωσε η πρωθυπουργός της Βρετανίας Τερέζα Μέι, ότι η χημική ουσία ήταν «πολύ πιθανώς» ρωσικής προέλευσης, ρεζίλευτηκαν, εν μέρει πρώτον από την έρευνα του δικού της κέντρου έρευνας χημικών όπλων. Η Μέι, υφιστάμενη επιθέσεις και μέσα στο κόμμα της, χρειαζόταν έναν εξωτερικό εχθρό και μια καλή ιστορία για να στερεώσει την θέση της στην εξουσία. Έτσι μια ψεύτικη σημαία πρόβαλε σαν εξιτήριο, αφού η Μόσχα δεν θα ήταν σε θέση να αρνηθεί «τα γεγονότα» που είχε επινοήσει το Λονδίνο. Δυστυχώς για την Μέι, της βγήκε λάθος και η συζήτηση που άναψαν οι ενέργειές της, με την απέλαση 24 Ρώσων διπλωματών, της προξένησε μεγάλη ζημιά. Ελάχιστοι τώρα πιστεύουν ότι η Ρωσία διέπραξε την δηλητηρίαση και ένα διογκούμενο ρεύμα γνώμης υποστηρίζει πως ήταν μια επιχείρηση ψευδούς σημαίας, που σκηνοθέτησε η βρετανική κυβέρνηση ή ακόμη και η CIA.

Το δίδαγμα που πρέπει να συναχθεί από την Συρία και την υπόθεση Σκριπάλ είναι ότι εάν ένα «συμβάν» δεν φαίνεται να έχει πίσω του ένα πειστικό εύλογο κίνητρο, υπάρχει υψηλή πιθανότητα ότι αποτελεί ενέργεια πλαστής σημαίας. Επιβάλλεται κάποια επιφύλαξη στον καταλογισμό ευθύνης, επειδή αλλιώς η σπουδή σε συμπεράσματα και η προσφυγή σε δυσανάλογη αντίδραση μπορεί εύκολα να κλιμακωθεί σε πολεμική σύρραξη.

Σημ. Μετφρ: Ο Philip M. Giralddi, εκτελεστικός διευθυντής του «Συμβουλίου Εθνικού Συμφέροντος», διέτελε αξιωματικός της μυστικής υπηρεσίας στρατού και επί 18ετία αξιωματούχος της CIA, έχει διπλώματα Μάστερ των Πανεπιστημίων του Σικάγου και του Λονδίνου στο Δίκαιο και στην Ευρωπαϊκή Ιστορία και αρθρογραφεί σε σειρά οργάνων ελεύθερης ενημέρωσης, στις ΗΠΑ και άλλων χωρών.

Μετάφραση Μιχαήλ Στυλιανού

Μακεδόνων παραμυθία

Του κ. Περικλή Μήτκα
Πρυτάνεως του ΑΠΘ

«Διακόπτουμε το πρόγραμμά μας για να ακούσουμε το διάγγελμα του πρωθυπουργού». Ετσι απροετοίμαστο με βρήκε, καθ' οδόν προς μια εκδήλωση, η ανακοίνωση της «συμφωνίας». Κι όσο προχωρούσαμε σε αναγνώριση γλώσσας με αστερίσκους και σε αναγνώριση ιθαγένειας με υποσημειώσεις, το αίσθημα του εμπαιγμού και το σφίξιμο στο στομάχι όλο και δυνάμωνε. Απώλεια οριστική και αμετάκλητη. Ετσι άραγε να ένιωθαν οι δύο παππούδες, ο Περικλής κι ο Αριστείδης, όταν, εικοσάχρονοι στο Μοναστήρι, άκουγαν τον τότε Έλληνα πρωθυπουργό να τους ανακοινώνει από το μπαλκόνι του ελληνικού προξενείου ότι το αποτέλεσμα των εθνικών αγώνων του 1904-12 τους έβρισκε υπηκόους του Βασιλείου της Σερβίας;

Διακόπτουμε λοιπόν την πολύχρονη εθνική προσπάθεια να πείσουμε τη διεθνή κοινότητα ότι η γλώσσα και η ιθαγένεια των βορείων γειτόνων μας δεν είναι μακεδονική. Ανεξάρτητα από την τελική έκβαση του όλου εγχειρήματος, το γράψαμε και το συμφωνήσαμε *erga omnes* για να μας στοιχειώνει στο διηνεκές. Τόσα χρόνια ποιος έλεγε αλήθεια και ποιος έκανε παραγάνδα;

Διακόπτουμε και τις όποιες ατομικές προσπάθειες να πείσουμε καλόπιστους και κακόπιστους συνομιλητές για τη διαφορά μεταξύ Ελλήνων Μακεδόνων και Σλαβομακεδόνων. Υποστέλλουμε τις σημαίες και υποχωρούμε.

Οι παππούδες στο Μοναστήρι είχαν να κάνουν με Βούλγαρους, Σέρβους, Αρβανίτες και Τούρκους. Μερικές δεκαετίες αργότερα, οι Βούλγαροι έγιναν Σλαβομακεδόνες και από σήμερα, με τη δική μας βούλα, Μακεδόνες. Εκπληκτική πορεία σε έναν μόνο αιώνα.

Τόσο η καταγωγή μου όσο και το γεγονός ότι σήμερα υπηρετώ το μεγαλύτερο πανεπιστήμιο της χώρας, που φέρει τον εμβληματικό τίτλο του ιδρυτή της σύγχρονης επιστήμης, του μεγαλύτερου Μακεδόνα φιλοσόφου Αριστοτέλη, με έδρα την πρωτεύουσα της Μακεδονίας, αποτελούν προσωπικό φορτίο που γεννά αισθήματα τεράστιας περηφάνιας αλλά και συνακόλουθου καθήκοντος. Αντιλαμβάνομαι το επιχείρημα όσων αξιώνουν ρεαλιστική προσέγγιση των πραγμάτων, αλλά σπανίως πρόκειται για αυτούς που φέρουν ανάλογα φορτία. Η εμπειρία δείχνει ότι για να λειτουργήσεις έτσι, πρέπει ή να μη διαθέτεις ή

να έχεις για κάποιον ακαθόριστο λόγο απολέσει αυτά τα «πατριωτικά βαρίδια», που ομολογώ εμένα ακόμη με παρασέρνουν.

Γι' αυτό δεν μπορώ να πανηγυρίσω για «την νίκη του πραγματισμού έναντι της ακρότητας». Επιχειρώ νηφάλια να προβλέψω εάν σε δέκα ως πούμε χρόνια από σήμερα θα μπορώ να ισχυρίζομαι ότι η Θεσσαλονίκη είναι η πρωτεύουσα της Μακεδονίας, δίχως να αισθάνομαι ότι προκαλώ σύγχυση σε κάθε έστω καλοπροαίρετο συνάδελφό μου, όπου γης, που δεν είναι υποχρεωμένος ούτε τα νομικά κείμενα και τις συμφωνίες να διαβάσει ούτε να γνωρίζει παρά ελάχιστα για την ελληνική Ιστορία και τίποτε για το «Μακεδονικό».

Ούτε η αισιόδοξη ανάγνωση που αναφέρεται στα κείμενα και τις επιφυλάξεις που «κατορθώσαμε» να επιβάλουμε με αναπαύει ούτε οι ακραίες και φανατικές αντιρρήσεις με βρίσκουν σύμφωνο.

Πρέπει όμως να κάνουμε μια αναγκαία παραδοχή: Δεν αναγιγνώσκουμε με τον ίδιο τρόπο όλοι οι Έλληνες τα πράγματα, αφού δεν μας αγγίζουν το ίδιο. Με άλλη μεζούρα μετράμε τους φόβους, τις ελπίδες και τις προσδοκίες μας αναφορικά με το Μακεδονικό όσοι είμαστε Μακεδόνες, έτσι όπως οι Κύπριοι ή οι Μικρασιάτες είναι πολύ πιο ευαίσθητοι με ό,τι συμβαίνει στους δικούς τους τόπους καταγωγής. Και φυσικά αλλιώς γευόμαστε και τις ήττες μας. Πιο έντονα, πιο επώδυνα, πιο βαθιά.

Σαν να θάμπωσε η λάμψη, το κλέος, η περηφάνια, σαν να στέρεψε μια παλιά πηγή, σαν να πνίγεται η φωνή της ράτσας που πρέπει να αντηχεί μέσα μας. Δεν είμαι ο μόνος που το νιώθει, και η αίσθηση αυτής της κάθε άλλο παρά αναπόφευκτης απώλειας είναι αβάσταχτη.

Η ιστορική αποτίμηση αυτών των στιγμών θα κρίνει, όπως συνήθως, τις πράξεις των πολιτικών προσώπων. Αν όμως τεθεί το ερώτημα, τι έπραξε η πνευματική ηγεσία αυτού του τόπου, δηλώνω πως, σε ό,τι με αφορά, έδωσα τον αγώνα με συνέπεια και μετριοπάθεια, ακολουθώντας την εθνική γραμμή. Και τώρα νιώθω προδομένος και βαθιά απογοητευμένος από την πολιτική ηγεσία.

on Wednesday, 20 June 2018.

Posted in Απόψεις μη Μελών

Πηγή: <http://www.kathimerini.gr/>

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΙΣΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΓΔΜ

Ανεξαρτήτως της αποδοχής ή μη του ονόματος «Βόρεια Μακεδονία» που δίνεται με τη συγκεκριμένη συμφωνία στην ΠΓΔΜ, το οποίο από άλλους απορρίπτεται άμεσα λόγω του ότι περιέχει τη λέξη Μακεδονία και από άλλους είναι ανεκτό υπό όρους, το περιεχόμενο της συμφωνίας έχει αρκετά σημεία, τα οποία ευλόγως δημιουργούν ερωτηματικά, τόσο για το γιατί συμφωνήθηκαν από ελληνικής πλευράς, όσο και για τις ειλικρινείς προθέσεις της απέναντι πλευράς.

Καταρχάς, όσον αφορά το «erga omnes», όλες οι χώρες του κόσμου, μηδενιάς εξαιρουμένης, έχουν ένα όνομα για όλες τις χρήσεις, δηλαδή ισχύει για όλες το «erga omnes». Συνεπώς, αυτό δεν θα έπρεπε ούτε καν να αποτελέσει θέμα διαπραγματεύσεως. Προφανώς, μπήκε έντεχνα στη διαπραγμάτευση, ήδη στη φάση προετοιμασίας, για να φανεί στο τέλος ότι κάπου υποχώρησαν τα Σκόπια. Και δυστυχώς, η ελληνική πλευρά θριαμβολόγησε για το αυτόν.

Παρά ταύτα, το «erga omnes» δεν θα ισχύσει για κάποιες επιλεγμένες περιπτώσεις της συμφωνίας, οι οποίες μάλιστα είναι σημαντικές.

Συγκεκριμένα, στο άρθρο 1, παράγραφος 3β αναφέρεται, ότι:

«Η ιθαγένεια του Δεύτερου Μέρους θα είναι Μακεδονική/πολίτης της Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας, όπως αυτή θα εγγράφεται σε όλα τα ταξιδιωτικά έγγραφα».

«Erga omnes» θα ήταν αν είχε συμφωνηθεί, ότι η ιθαγένεια του Δεύτερου Μέρους θα είναι «Βορειομακεδονική». Η συμφωνημένη διατύπωση με διευκρινιστική ουρά δίπλα στη λέξη «Μακεδονική», πέραν του αδόκιμου της έκφρασης, εξαιρείται από το «erga omnes» και αυτή η εξαίρεση προβλέπεται να ισχύει για όλα τα ταξιδιωτικά έγγραφα.

Στο άρθρο 1, παράγραφος 3γ αναφέρεται ότι:

«Η επίσημη γλώσσα του Δεύτερου Μέρους θα είναι η «Μακεδονική γλώσσα», όπως αναγνωρίστηκε από την Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Τυποποίηση των Γεωγραφικών Ονομάτων, που διεξήχθη στην Αθήνα το 1977, και περιγράφεται στο άρθρο 7(3) και (4) της παρούσας Συμφωνίας».

Δυστυχώς, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι διαπραγματευτές δεν κατέφυγαν ούτε καν στην κατασκευή κάποιας «Βορειομακεδονικής γλώσσας», αλλά κατέφυγαν στο ψεύδος αναφέροντας μια δήθεν αναγνωρισμένη από την Τρίτη Συνδιάσκεψη των Ην. Εθνών για την Τυποποίηση των Γεωγραφικών Ονομάτων «Μακεδονική γλώσσα».

Επ' αυτού επικαλούμεθα την επιστημονική γνώμη του καθηγητή Γλωσσολογίας και πρώην πρύτανη του Πανεπιστημίου Αθηνών, Γιώργου Μπαμπινιώτη: «.....Γράφαμε, εξηγήσαμε, τεκμηριώναμε, επιχειρηματολογούσαμε

και νομίζαμε ότι κάποιος από τους ιθύνοντες που διαπραγματεύονται και λαμβάνουν τις αποφάσεις για το σκοπιανό θέμα θα μας ακούσει. Τίποτε. Τώρα ο αφελής γράφων τις γραμμές αυτές καταλαβαίνει γιατί ο ευφυής υπουργός παρέπεμπε πεισματικά στο 1977. Γιατί επιζητείτο εκ των υστέρων δικαιολογία για τα αδικαιολόγητα. Είχε αποφασισθεί προφανώς μέσα στο δούναι και λαβείν της διαπραγματεύσεως να αναγνωριστεί και να προσφερθεί χαριστικά η ονομασία της σλαβικής γλώσσας των Σκοπιανών σαν «μακεδονική» και ανεζητείτο δήθεν «προηγούμενο» και δήθεν «ιστορικό έρεισμα». Έτσι το των Σκοπιανών διπλωματικό «επιχείρημα» (ρητά μόλις από το 1991 που αυτονομήθηκε η ΠΓΔΜ) πως τάχα η γλώσσα τους είναι η «μακεδονική», η χρήση δηλ. εκ μέρους των Σκοπιανών μιας ψευδώνυμης ονομασίας για μια γλώσσα η οποία δεν είναι παρά ένα βουλγαροσερβικό ιδίωμα, δηλ. μια σλαβική γλώσσα, που γι' αυτό άλλωστε γράφεται με το σλαβικό κυριλλικό αλφάβητο όπως όλες οι σλαβικές γλώσσες, αναπαρήχθη κατά κόρον από γνωρίζοντες την αλήθεια και από άλλους μη έχοντες ιδέαν του θέματος ως μη όφειλον. Εγώ να εξηγώ δημόσια [Protagon, Τα Νέα, Ελεύθερος Τύπος, πλήθος ραδιοφωνικών συνεντεύξεων και μια τηλεοπτική] τι συζητήθηκε το 1977, ένα τεχνικό θέμα πώς θα τυποποιηθούν αποκλειστικώς τα γεωγραφικά ονόματα χωρών με λατινικό αλφάβητο (όπως η Γιουγκοσλαβία τότε, αλλά και η Ελλάδα και η Κίνα και οι αραβικές χώρες και το Ισραήλ και οι χώρες της Σοβιετικής Ένωσης και πολλές άλλες χώρες), να εξηγώ ως συμμετασχών ότι αυτό ήταν το θέμα της 3ης Διάσκεψης την Ηνωμένων Εθνών στην Αθήνα («the standardization of geographical names») και κάποιοι επίσημοι (υπουργοί και βουλευτές της κυβέρνησης) να συνεχίζουν να μιλούν αυτοί -όχι οι Σκοπιανοί!- για δήθεν αναγνώριση εκ μέρους μας της γλώσσας των Σκοπίων ως «μακεδονικής»!...».

Προφανώς, το άρθρο 1, παράγραφος 3γ, περικλείει ένα συνειδητό ψέμα περί δήθεν αναγνωρισμένης «Μακεδονικής γλώσσας». Το άρθρο αυτό παραπέμπει στο άρθρο 7 (3) και (4) της παρούσας συμφωνίας προκειμένου να «περιγραφεί» η «Μακεδονική γλώσσα».

Το άρθρο 7 (4) αναφέρει:

«Το Δεύτερο Μέρος σημειώνει ότι η επίσημη γλώσσα του, η Μακεδονική γλώσσα, ανήκει στην ομάδα των Νότιων Σλαβικών γλωσσών. Τα Μέρη σημειώνουν ότι η επίσημη γλώσσα και τα άλλα χαρακτηριστικά του Δεύτερου Μέρους δεν έχουν σχέση με τον αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, την ιστορία, την κουλτούρα και την κληρονομιά της βόρειας περιοχής του Πρώτου Μέρους».

Ερωτάται: Γιατί λοιπόν δεν αναφέρεται μια και καλή η γλώσσα ως Σλαβομακεδονική, αλλά επιμένουν στο «Μακεδονική» με παραπομπές σε υποπαραγράφους άρθρων; Προφανώς αυτό αποτελεί ισχυρή ένδειξη ότι τους ενδιαφέρει το σκέτο «Μακεδονική», όπως και οι «μακεδο-

νικές» εγγραφές στα ταξιδιωτικά έγγραφα. Συνεπώς είναι σαφές, ότι η συμφωνία δεν συντάχθηκε με καλή πίστη, αλλά οι γείτονες επιμένουν στα κλεμμένα και υποβόσκουν επεκτατικές προθέσεις τους εκτός των συμφωνούμενων «βορειο μακεδονικών» συνόρων.

Επίσης, στο άρθρο 7 (3) αναφέρεται:

«Αναφορικά με το Δεύτερο Μέρος, με αυτούς τους όρους νοούνται η επικράτεια, η γλώσσα, ο πληθυσμός και τα χαρακτηριστικά τους, με τη δική τους ιστορία, πολιτισμό και κληρονομιά, διακριτώς διαφορετικά από αυτά που αναφέρονται στο άρθρο 7 (2)». (που αναφέρεται στη βόρεια περιοχή του Πρώτου Μέρους, δηλ. της Ελλάδος).

Ο όρος «διακριτώς διαφορετικά» είναι γενικός και αόριστος και οι ερμηνείες που θα δίδονται δεν είναι βέβαιο ότι δεν θα περιλαμβάνουν αιχμές σε βάρος της Ελληνικής Μακεδονίας. Επί πλέον, με τη λέξη «γλώσσα» ισχυροποιείται η αναγνωριζόμενη από το Πρώτο Μέρος και καθιερούμενη «Μακεδονική» και όχι «Βορειομακεδονική» ή «Σλαβομακεδονική» γλώσσα. Αντιθέτως, στο άρθρο 7 (2), το οποίο αναφέρεται στο Πρώτο Μέρος (Ελλάδα) δεν αναφέρεται η λέξη «γλώσσα» και ως προς το σημείο αυτό δεν υπάρχει ισορροπία στην περιγραφή των εκατέρωθεν αντιλήψεων για τους όρους «Μακεδονία» και «Μακεδόνας», ενώ οι λέξεις «ιστορία», «πολιτισμός» και «κληρονομιά» υπάρχουν και στο 7 (2) και στο 7 (3).

Το άρθρο 1, παράγραφος 3ε εξαιρείται επίσης από το «erga omnes» δεδομένου ότι εναρμονίζονται μόνον οι κωδικοί της χώρας για τις πινακίδες αυτοκινήτων, ενώ για όλους τους άλλους σκοπούς οι κωδικοί της χώρας παραμένουν ως έχουν αποδοθεί από τον Διεθνή Οργανισμό Τυποποίησης, ο οποίος σημειωτέον αυτοορίζεται ως μη κυβερνητική οργάνωση.

Το άρθρο 1, παράγραφος 10, που **«αφορά την εγκυρότητα των υφισταμένων εγγράφων και υλικού, που εκδόθηκαν από τις Αρχές του Δεύτερου Μέρους, τα Μέρη συμφωνούν ότι θα υπάρξουν δυο μεταβατικές περίοδοι, μία «τεχνική» και μία «πολιτική».**

Με το άρθρο αυτό εξασφαλίζεται μια πέραν μιας εύλογης προθεσμίας χρονική άνεση, ώστε η ΠΓΔΜ να συνεχίζει να εμφανίζεται ως «Μακεδονία» και όχι με το συμφωνημένο όνομα «Βόρεια Μακεδονία», ώστε να εμπεδώνεται στους τρίτους, κράτη και πολίτες, ότι πρόκειται για τη «Μακεδονία» και να βοηθήσουν έτσι στο να ατονήσει αργότερα η καθιέρωση της «Βόρειας Μακεδονίας».

Συγκεκριμένα, σε ότι αφορά την «τεχνική» μεταβατική διάταξη, **θα αφορά όλα τα επίσημα έγγραφα και υλικό της Δημόσιας Διοίκησης του Δεύτερου Μέρους για διεθνή χρήση και εκείνα για εσωτερική χρήση που μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο εξωτερικό** (π.χ. διαβατήρια, έγγραφα πρεσβειών και προξενείων με εθνόσημα και τίτλους καθώς και πινακίδες πρεσβειών και προξενείων) και θα έχει διάρκεια πέντε ετών από την έναρξη ισχύος της παρούσας συμφωνίας.

Ερωτάται: Γιατί επιθυμούν μια πενταετία για μια προσαρμογή που μπορεί να γίνει σε λίγους μήνες;

Σε ότι αφορά την «πολιτική» μεταβατική περίοδο (αφορά το εσωτερικό της χώρας), στο άρθρο 1 παράγραφος 10β αναφέρεται:

«Η «πολιτική» μεταβατική περίοδος θα αφορά όλα τα έγγραφα και υλικό αποκλειστικά για εσωτερική χρήση στο Δεύτερο Μέρος. Η έκδοση των εγγράφων και υλικού που εμπίπτουν σε αυτή την κατηγορία σύμφωνα με το Άρθρο 1(3) θα ξεκινά στο άνοιγμα κάθε διαπραγματευτικού κεφαλαίου της ΕΕ στο συναφές πεδίο, και θα ολοκληρωθεί εντός πέντε ετών από τότε».

Πέραν του γεγονότος ότι το «ξετύλιγμα» αυτής της ιδιόρρυθμης διαδικασίας θυμίζει έντονα αναλογίες στα περιλαμβανόμενα στο διαβόητο Σχέδιο Αννάν, όπως και άλλα σημεία της παρούσας συμφωνίας (γεγονός που «δένει» με τα περιλαμβανόμενα σε ανάλυση της Αμάντας Σλοτ, βοηθού υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ επί προεδρίας Μπαράκ Ομπάμα, για το Ινστιτούτο Brookings της Ουάσινγκτον, ότι: «η κυβέρνηση Τραμπ αξίζει να επαινέθει για την αθόρυβη εμπλοκή της που βοήθησε στο να καλυφθεί η τελική ευθεία...Οι ΗΠΑ ενεπλάκησαν σε μια αθόρυβη διπλωματία τους τελευταίους μήνες, με επικεφαλής τον υφυπουργό Ευρωπαϊκών Υποθέσεων Γουές Μίτσελ και με την υποστήριξη των πρεσβευτών στην Αθήνα και τα Σκόπια...»), παρατηρείται ότι η συγκεκριμένη παράγραφος προβλέπεται να εξαιρεί για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα το «erga omnes» στο εσωτερικό της χώρας. Δηλαδή, όσο η «Βόρεια Μακεδονία» θα βρίσκεται εκτός ΕΕ και όσο τα σχετικά κεφάλαια π.χ. της Δικαιοσύνης δεν θα έχουν ανοίξει, συν πέντε χρόνια, όλα τα σχετικά επίσημα έγγραφα και υλικά (από την πινακίδα του Υπουργείου Δικαιοσύνης μέχρι όλα τα έντυπα αρμοδιότητας του Υπουργείου Δικαιοσύνης) θα είναι τα σημερινά ισχύοντα της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» και αν εν τω μεταξύ η Ευρωπαϊκή Ένωση καταργηθεί ή αποφασίσει να μην εντάξει στους κόλπους της τη «Βόρεια Μακεδονία», στο εσωτερικό της η χώρα θα λειτουργεί ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας».

Αυτό σημαίνει, ότι η γειτονική χώρα θα έχει δικαίωμα που θα απορρέει από τη συμφωνία αυτή να είναι στο εσωτερικό της, ίσως και για δεκαετίες, η «Δημοκρατία της Μακεδονίας» με τη συμφωνία περί Βόρειας Μακεδονίας να είναι σε ισχύ. Αυτό όμως αντιστρατεύεται άλλα άρθρα της συμφωνίας που απαγορεύουν συμπεριφορές που θίγουν το πρώτο Μέρος (την Ελλάδα).

Τουλάχιστον περίεργη είναι η διατύπωση του άρθρου 6, παράγραφος 2, που αναφέρει, ότι **«Εκαστο μέρος θα λάβει αμελλητί αποτελεσματικά μέτρα για να αποθαρρύνει και να αποτρέψει την εκδήλωση πράξεων από ιδιωτικούς φορείς που πιθανόν υποδαυλίζουν τη βία, το μίσος ή την εχθρότητα εναντίον του άλλου Μέρους...».**

Επίσης, στην παράγραφο 3 του άρθρου 6 υπάρχει ανάλογη γενική απειλή για ιδιωτικούς φορείς που πιθανόν υποδαυλίζουν τη βία, το μίσος ή την εχθρότητα...».

Και οι δύο πιο πάνω παράγραφοι δείχνουν τουλάχιστον προχειρότητα.

Στο άρθρο 8, παράγραφο 5, προβλέπεται η συγ-

κρότηση Επιτροπής «για να εξετάσει την αντικειμενική, επιστημονική ερμηνεία των ιστορικών γεγονότων βασισμένη σε αυθεντικές, στοιχειοθετημένες και επιστημονικά στέρεες ιστορικές πηγές και αρχαιολογικά ευρήματα....και εφόσον θεωρήσει κατάλληλο, θα αναθεωρήσει οιαδήποτε σχολικά εγχειρίδια και βοηθητικό σχολικό υλικό όπως χάρτες, ιστορικούς άτλαντες, οδηγούς διδασκαλίας που χρησιμοποιούνται σε έκαστο από τα Μέρη, σύμφωνα με τους σκοπούς της ΟΥΝΕΣΚΟ και του Συμβουλίου της Ευρώπης».

Η παράγραφος αυτή προκαλεί μειδιάματα αλλά και οργή λαμβανομένου υπόψη ότι είναι τοις πάσι γνωστόν, ότι έχουμε να κάνουμε με ένα κράτος το οποίο είναι τεχνητό κατασκεύασμα και στηρίζεται στο ψεύδος και στην πλαστογράφηση της Ιστορίας από τη δημιουργία του μέχρι σήμερα, τόσο έναντι της Ελλάδος όσο έναντι και της Βουλγαρίας κατά ένα μέρος. Περαιτέρω σχόλια επ' αυτού κρίνονται περιττά.

Επίσης, συμφωνήθηκε να συγκροτηθεί το 2019 επιτροπή, η οποία θα εξετάσει τη χρήση εμπορικών σημάτων εντός μιας τριετίας. Αφού η ΠΓΔΜ θα έχει μεταμορφωθεί σε κράτος με επίσημο όνομα Βόρεια Μακεδονία, η ελληνική διαπραγματευτική θέση για τη χρήση εμπορικών σημάτων προϊόντων της ελληνικής Μακεδονίας θα υστερεί διότι η θέση θα είναι πιασμένη από άλλον και θα μας λένε, ότι τα προϊόντα σας είναι ελληνικά και συνεπώς δεν χρειάζεται να τα λέτε και μακεδονικά, εφόσον ένα θα είναι το μακεδονικό κράτος: αυτό με πρωτεύουσα τα Σκόπια.

Συμπερασματικά και εν ολίγοις, ο κ. Κοτζιάς φαίνεται να κόμισε χάντρες και καθρεφτάκια στους ιθαγενείς, ενώ οι γείτονες έλαβαν γλώσσα και ταυτότητα. Τα Σκόπια αποκτούν επισήμως (και με την άδεια της αστυνομίας) μακεδονική γλώσσα, ενώ οι βουλγαρικής καταγωγής και μέχρι πρόσφατα Νοτιοσλάβοι (=Γιουγκοσλάβοι) αποκτούν τη χρυσή βίβα που γράφει: Μακεδονική Εθνότητα!

Efraim Karsh: Βλέπω θερμά επεισόδια μεταξύ Ελλάδας Τουρκίας, αλλά όχι γενικευμένη σύρραξη

Συνέντευξη στον Γιώργο Φιντικάκη

Εκτιμώ ότι πρέπει να αναμένετε εντάσεις, περιστασιακά περιστατικά αλλά και επεισόδια με τη Τουρκία, λέει στο Liberal, ο Efraim Karsh*, διευθυντής του Ισραηλινού think tank Begin-Sadat Center for Strategic Studies (BESA), ενός εκ των κορυφαίων στη Μέση Ανατολή.

Και εξηγεί ότι παρ' ότι δεν βλέπει στο μέλλον μια γενικευμένη σύρραξη μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας, εντούτοις οι σχέσεις των δύο χωρών δεν πρόκειται να βελτιωθούν στα αμέσως επόμενα χρόνια.

Μιλά για το "νεοθωμανισμό" του Erdogan, ο οποίος θα συνεχίσει να πιέζει Ελλάδα και Κύπρο όσο μπορεί, για το στόχο της Άγκυρας να αναστήσει την ιμπεριαλιστική δόξα του τουρκικού παρελθόντος και για το διπλό της πρόσωπο να θέλει "και να ανήκει στην ΕΕ, αλλά και να μην ανήκει".

"Είναι καλό για την Ευρώπη, το γεγονός ότι η Τουρκία απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από αυτήν. Αν ποτέ γινόταν αποδεκτή στους κόλπους της, θα βλέπατε 25 εκατ. Τούρκους να εγκαθίστανται σε μικρές ευρωπαϊκές χώρες, και 1 εκατ. να έρχονται στη Θεσσαλονίκη. Δεν το θέλετε αυτό", σημειώνει ο κ. Karsh.

Εκτιμά ότι στο Αφρίν της Συρίας οι Τούρκοι αντιμετωπίζουν περισσότερα προβλήματα απ' όσα οι ίδιοι θέλουν να δείχνουν, ενώ αναφέρεται στις ισλαμικές φιλοδοξίες επέκτασης της Τεχεράνης στην περιοχή, θεωρώντας ότι αργά ή γρήγορα η κατάσταση στη Μ. Ανατολή θα βγει εκτός ελέγχου.

Σε αυτή τη συγκυρία, όπου οι ισορροπίες στη Μέση Ανατολή αλλάζουν, ο κ. Karsh κάνει λόγο για την ανάγκη ενίσχυσης της στρατηγικής συνεργασίας Ελλάδας-Ισραήλ, καταρχήν σε θέματα πολιτικής, ανταλλαγής πληροφοριών, διπλωματίας, και οικονομίας.

* Ο Efraim Karsh είναι διευθυντής του ισραηλινού think tank Begin-Sadat Center for Strategic Studies (BESA), ενός από τα κορυφαία στη Μέση Ανατολή, (7ο το 2017, σύμφωνα με τον οδηγό Global Go To Think Tank Index Report). Ο ίδιος έχει διδάξει στα πανεπιστήμια King's College London, όπου και ίδρυσε το Middle East and Mediterranean Studies Program. Έχει επίσης διδάξει στα πανεπιστήμια Bar- Ilan και ως επισκέπτης καθηγητής σε Harvard, Columbia, Sorbonne, και London School of Economics.

πηγή: Analysts for change

Η απαγωγή των αισθήσεων και της λογικής

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Το σύνολο σχεδόν των πολιτών πιστεύει, ότι οι γενικεύσεις προκύπτουν από συμπερασμούς, που εξάγονται από συμπαράθεση αξιοπίστων δεδομένων. Όμως εδώ θα επιχειρήσουμε να διατυπώσουμε σκέψεις στην προσπάθειά μας για μία δημιουργική διαδικασία, ανεξαρτήτως συμπαράθεσων, με την οποία υποστηρίζουμε την αξιοπιστία και την ισχύ των προβαλλομένων. Δηλαδή υποστήριξη θεωρίας χωρίς υπαγωγή σε κανόνες ορθολογισμού. Και αντί για επαγωγικούς συλλογισμούς θα προτιμήσουμε την απαγωγή. Και για να το κάνουμε πιο έγχρωμο και πιο ανάγλυφο θα δώσουμε την εικόνα ενός προσκλητηρίου απηγγμένων πραγματικοτήτων και εννοιών. Και για το αψεудές της υποθέσεως ας κάνουμε ένα προσκλητήριο των πέντε αισθήσεων των πολιτών.

Πρώτον προσκαλούμε την ακοή. Ακοή! Απούσα! Οι πολίτες -εκτός εξαιρέσεων βεβαίως- δεν ακούουν τους σπαρακτικούς ήχους των σημάντρων, που σημαίνουν για ένα εθνικό συναγερμό.

Όραση! Απούσα! Οι πολίτες -εκτός εξαιρέσεων βεβαίως- δεν βλέπουν τα караβάνια των λαθρομεταναστών που εισβάλλουν κατά χιλιάδες στην χώρα για να συμπληρώσουν τα κενά (δημογραφικό/απηγμένη κουλτούρα) των συγκοινωνούντων δοχείων με υγρά αλλοτριών συστατικών. Συστατικών, τα οποία ουδεμία σχέση έχουν με τα Ελληνικά πλην της εκχωρουμένης σ'αυτούς κομματικής ψήφου, της οποίας ψήφου το ισοδύναμον ισχύος της προοιωνίζει κοσμογονικές ανατροπές. Έχουμε τυφλωθεί και δεν βλέπουμε, ότι μεταλλασόμεθα σε μία κοινωνία αποσαφηνισμένων ξενιστών.

Όσφρηση! Απούσα! Οι πολίτες -εκτός εξαιρέσεων βεβαίως- δεν οσφραίνονται την μπόχα, που αναδίδεται από τα «ανθρωποδοχεία» όλων ανεξαιρέτως των πολιτικών κομμάτων, τα οποία κόμματα αντί να σχεδιάζουν τρόπους διασώσεως της πατρίδος από τις παντοίες μαγγανίζουσες την χώρα απειλές καταγίνονται με τα ποσοστά και τα κέρδη που θα αποκομίσουν από ένα χαϊβανοποιημένο όχλο, τον οποίο ταΐζουν καθημερινά με προοδευτικότητες τύπου νιοθεσίας νηπίων από συμβεβλημένες ομόφυλες δυνάδες καθώς και με άλλες ψυχοφθόρες ενέσεις μέσω τοξικών lifestyle προβολών και costless serials τουρκικής προσηλυτίζουσας κουλτούρας.

Αφή! Απούσα! Διότι οι πολίτες -εκτός εξαιρέσεων βεβαίως- δεν εγγίζουν τις χειροπιαστές αποδείξεις, που προμηνύουν αλλαγή των μέχρι προ τινος θεωρουμένων εθνικών σταθερών αξιών.

Γεύση! Απούσα! Διότι οι πολίτες -εκτός εξαιρέσεων βεβαίως- δεν γεύονται τους καρπούς ακεραίων κόπων αλλά «δάνειες» υλικές απολαύσεις, χωρίς να σκε-

φθούν, ότι αύριο θα φέρουν στα χείλη τους το πικρόν ποτήριον της εθνικής, ηθικής και κοινωνικής χρεωκοπίας, με ένα ψυχολογικό κώνειο και με το οποίο πλέον τερματίζεται ένας -ούτως ή άλλως- ανεργάτιστος βίος.

Εάν λοιπόν οι πολίτες στηρίζονται στις αισθήσεις τους, τότε θα έχουμε ένα σύνολο πολιτών (πάντοτε με εξαίρεση μιας μειοψηφίας), όπου τα μόνα πράγματα που θα υπάρχουν γι αυτούς -και χωρίς περεταίρω αναγωγή- θα είναι αυτά που οι αισθήσεις τους συλλαμβάνουν και κατανοούν. Αυτού του είδους η αισθησιαρχία ωστόσο θα είναι μία συνδυαστική κατάσταση ομοιάζουσα με τον ουδέτερο μονισμό, όπου το σώμα (αισθήσεις) και η ψυχή θα αναμειγνύουν παραστάσεις, όπως αυτές επιτάσσονται από την κοινωνική μηχανική. Όμως, η παγίδα της κοινωνικής μηχανικής είναι η αποκοπή της κοινωνίας από κάθε συμβάλλουσα έννοια στην κοινωνική και στην εθνική συνοχή καθώς και από κάθε τι που σχετίζεται με την συνέχεια των παραδόσεων και των φυλετικών μας σταθερών.

Δεν είναι υπερβολή να διαταθούμε, για το πόσον επιστημονικά η οικονομική και πολιτική elite λειτουργικοποιεί την αισθητηριακή αποστέρηση αποκλείοντας τις εκδοχές διεγέρσεως, όταν διαπιστώνεται, ότι οι πολίτες εγγίζουν κάποιο όριο συναγερμού προ επικείμενων απειλών τις οποίες ο νους προηγουμένως έχει συνειδητοποιήσει.

Σ'αυτό το σημείο ίσως υπάρξει ένστασις εκ μέρους αριθμού πολιτών, οι οποίοι θα διαμαρτυρηθούν, ότι τα αισθητηριακά δεδομένα δεν επιδέχονται αμφισβήτηση και ότι δεν έχουν πέσει θύματα μιας φαινομενοκρατίας, όπως την επικαλούνται οι πραγματιστές. Και εξηγούν, ότι η πίστη τους σ'αυτόν τον αισθητό όπως και στον πολιτικό κόσμο στηρίζεται λογικά στην άμεση γνώση, η οποία αποκλειστικοποιείται με τα αισθητηριακά δεδομένα. Αλλά είναι επιστημονικά παραδεκτό, ότι αν δεχθούμε, ότι μόνον με τα αισθητηριακά δεδομένα γίνονται τα πράγματα καθολικώς αντιληπτά, τότε είναι πολύ δύσκολο να αποφύγουμε το αποφαντικό, ότι για τίποτε δεν μπορούμε να θεωρήσουμε τον εαυτόν μας βέβαιον σχετικά με τον εξωτερικό κόσμο και τα οπτικά, απτικά, οσφρητικά και λοιπά παιχνίδια του.

Τότε, τί; Μάλλον θα πρέπει να καταφύγουμε στην λογική. Στην λογική, που συναρτά τις αλήθειες των λογικών προοπτικών, των προθέσεων, των προβολών και των τελικών προτάσεων με σχέσεις συνεπειάς προς την πραγματικότητα. Πραγματικότητα που αποκρίνεται οριστικά και χωρίς να εξαιρούνται περιοχές σκέψεων για την αλήθεια ή το ψεύδος που αναδύονται μέσω γεγονότων ανεξαρτήτως ικανοτήτων του νου. Αλλά τότε τι είδους δίοπτρα μας χρειάζονται για να προσαρμόσουμε στα

μάτια μας, ώστε να ιδούμε τα πράγματα με διαύγεια κρυστάλλου;

Πραγματικότητα για την πλειοψηφία των πολιτών είναι, ότι από την στιγμή που ζούμε στην μεταβιομηχανική εποχή της artificial intelligence (τεχνητή νοημοσύνη) οφείλουμε να αποδεχθούμε τις υποδείξεις της. Να υιοθετήσουμε τα στατιστικοποιημένα της αξιώματα. Δεν απαιτείται πλέον -λένε οι περισσότεροι- να πολυπιστεύουμε σε αξίες του παρελθόντος. Σε ανθρωπιστικές ξεπερασμένες ιδεολογίες. Το τι χρειάζεται είναι η επιτακτικότητα της εξοικειώσεως με ό,τι εκ των πραγμάτων επικρατεί. Όπως δηλαδή το, ότι η πολιτική δύναμη μετατίθεται στους τεχνοκράτες και στους managers και σε όσους είναι σε θέση να παρέχουν πληροφορίες με τις οποίες θα ενεργοποιηθούν συστήματα παραγωγής πλούτου.

Και η πλειοψηφία πηγαίνει παρακάτω και επιμένει, ότι οι κρατικές δαπάνες δεν συνιστούν καταναλωτισμό. Αφορούν στην αγορά υπηρεσιών που θεωρούνται ζωτικές για την οικονομία και ως -επί το πλείστον- πρέπει να συσχετίζονται με επενδύσεις. Η πλειονότητα πιστεύει, ότι δέχεται το διαχεόμενο κλίμα, ότι η κυβέρνηση είναι ο κύριος δημιουργός, ο συντονιστής και ο προμηθευτής πληροφοριών και του know how, ώστε να δικαιολογηθεί η επενδυτική προοπτική για οικονομική ανέλιξη. Επίσης το σύνολο των πολιτών δέχεται, ότι η απασχόληση πλέον ακολουθεί μεταβαλλόμενα πρότυπα και ότι η νέα τεχνολογία είναι ο κύριος συντελεστής και διαμορφωτής των νέων συνθηκών εργασίας και παραγωγής.

Κι όμως και παρ'όλα αυτά τα «λογικά», υπάρχει μέσα σ'αυτά κάτι το παγιδευτικό. Η απάντηση μπορεί να είναι ερωτηματική, όπως chi bono? Υπάρχει ακόμη και η κατηγορηματική υπόδειξη, όπως follow the money. Το δημόσιο -εν πάση περιπτώσει- είναι ελκυστικό στις αριστερές κουλτούρες. Ένα επ' αυτών σχετικό αποφαντικό θα μπορούσε να δεικνύει την οδό της μη περιχαράκωσης των σκεπτικιστών σε κέντρα διανοητικής αμύνης, ούτε να εκφράζεται άρνηση ή μαχομένη ισχυρογνωμοσύνη.

Τι απομένει λοιπόν; Ίσως απομένει η κοινή λογική. Εφ' όσον η κοινή λογική δεν έχει απαχθεί, τότε θα δωθεί η ευκαιρία για την νοητική διάνοιξη ευρύτερων οριζώντων, ώστε να ιδωθούν τα πράγματα, τα φαινόμενα και τα εικαζόμενα σε διαστάσεις πλησιέστερες προς την αλήθεια, η οποία και αυτή διατελεί υπέγγυος της σχετικότητας. Για να κατασταθεί σαφέστερη η διαπίστωση οφείλουμε να συμπληρώσουμε, ότι η πλειοψηφία των πολιτών έχει μεν δίκαιο σύμφωνα με τις παραδοχές της δημοκρατίας αλλά όχι σύμφωνα με την λογική. Η κοινή λογική, η οποία αντικατοπτρίζει την αίσθηση των ανθρώπων για ένα θέμα χωρίς βαθύ στοχασμό και που απλά στηρίζεται στην μέση εμπειρία και γνώση ενός καθημερινού ανθρώπου, παραδέχεται, ότι ο προσανατολισμός της πλειοψηφίας είναι λογικός αλλά λείπει κάτι. Για τούτο το κάτι η κοινή λογική μάς ερωτά. «Τι χρειάζεται μία κοινωνία για να ευημερεί, να ευπορεί, να ευεκτεί, να παράγει πλούτον, να ευτυχεί»;

Η κοινή λογική ακολουθεί ένα κανόνα αλληλουχίας συνειρμικών σκέψεων. Όταν λοιπόν σκεπτόμεθα τα περιεχόμενα στην κατοχή μας υλικά αγαθά έρχεται ακολουθούσα μία άλλη σκέψις, η οποία δεν είναι τόσο τυχαία όσο δείχνει. Η κάθε σκέψη δεν διαδέχεται αδιάφορα μία προηγούμενη. Κατά συνέπεια η επομένη μας σκέψις είναι η δημιουργία συνθηκών εξασφάλισης των κεκτημένων μας. Πώς λοιπόν θα εξασφαλισθούν τα υπάρχοντά μας; Και η κοινή λογική απαντά: εάν είσαι ζάπλουτος έχεις το δικό σου προσωπικό σύστημα ασφαλείας η δε πατρίδα σου είναι η οποιαδήποτε επί Γης, τραπεζοκινούμενη οντότητα, η οποία σου προσφέρει εξασφάλιση των υλικών σου αγαθών, όπως πχ είναι η Ελβετία, οι νήσοι Cayman και αλλαχού. Εάν είσαι ένας κοινός θνητός, λέει η κοινή λογική, τότε οφείλεις να υπαχθείς σε ένα -τραπεζοϋπαγορευόμενο- εθνικό συμφωνητικό. Αυτό σημαίνει, ότι με την συνδρομή σου είτε υπό μορφήν φορολογίας είτε στρατεύσεως είτε επιστρατεύσεως είτε οικονομικής ενιχύσεως (ευεργεσίας/δωρεών) και δια της γνησίας ηθικής σου υποστηρίξεως θα επιτύχεις να οικοδομήσεις συνθήκες ασφαλείας. Και ως εδώ η κοινή λογική είναι επικεντρωμένη στην ασφάλεια των υλικών αγαθών, διότι η πλειοψηφία (και αυτό δεν είναι γενίκευση με την καλή έννοια) σκέπτεται κατά πρώτον αυτά τα υλικά αγαθά. Ωστόσο το όλον θέμα δεν περιορίζεται στην εξασφάλιση των αγαθών. Τα υλικά αγαθά αντιπροσωπεύουν το διαστατόν «μη είναι». Το μη υλικόν, το αδιάστατον «είναι» είναι ο άνθρωπος πνεύμα. Το αδιάστατον «είναι» είναι η οικογένεια. Η οικογένεια, αυτή η ταυτοποιημένη και μοναδική κοινωνική εννοηματική κληροδοσία. Είναι η Ελληνική φυλή. Αυτή η συλλογικότητα, η οποία είναι ιστορικά καταχωρημένη σαν η προνομιούχος της παγκοσμίου ιστορίας του πολιτισμού, της οποίας η ακτινοβολία φώτισε τα πεδία της λογικής κρίσεως. Είναι η ιστορία του καθενός και όλων μαζί των εχόντων κοινά γνωρίσματα, κοινά χαρακτηριστικά, κοινή εσωτερική δυναμική καθώς και ένταση αλληλεπιδράσεως.

Μήπως όμως η κοινή λογική έχει πλέον εξασθενήσει; Μήπως έχασε την ικανότητά της να βλέπει την πραγματικότητα στις ορθές της διαστάσεις; Κάθε φορά που επιχειρούμε να συναντηθούμε με την κοινή λογική για να επεξεργαστούμε ένα συλλογικό ή και εθνικό πρόβλημα λαμβάνουμε μία ελεγειακή απάντηση. Η κοινή λογική έχει πεθάνει εδώ και μερικές δεκαετίες. Περιττόν να αναφερθεί, ότι στοχασμός που περιστρέφεται σε θέματα, που αφορούν στο ελληνικό πνευματικό σφρίγγος σαν μονάδα υπολογισμού της ικανότητας επιβιώσεως του Ελληνισμού έχει περιέλθει -σταδιακώ τω τρόπω- από την κατάσταση της κατασιγάσεως στην κατάσταση της απολιθώσεως χωρίς να έχει γίνει αντιληπτόν.

Η κοινή λογική των λατρευόντων την δημοκρατία αισθάνεται προδομένη από την ακαθοριστία της, όπου ανακαλύπτουν, ότι έχουν αναμιχθεί ισομερώς θέσεις θιασωτών μισαλλοδοξιών με τις πρότερον ορισθείσες αξίες του πολιτισμού. Η δημοκρατία, όπως εξελίσσεται στον δυτικό κόσμο και ιδίως στην Ελλάδα δεν θα λέγαμε, ότι

σεμνύνεται για την δυναμική, την σαφήνεια και ειλικρίνεια της. Μία σοβαρή δημοκρατία δεν εκφράζεται με φληναφήματα τύπου «κυρίαρχος λαός», «συμμετοχική δημοκρατία» και άλλα παραμύθια. Δεν υφίσταται δημοκρατία εκεί όπου οι θεσμικοί άρχοντες αμφισβητούν τις παραδοσιακές αξίες τις οποίες η λαϊκή διάθεση ειλικρινώς υπερασπίζεται. Δεν είναι δημοκρατία τόσους αιώνες ανθρωπίνων περιπετειών σε ένα αγώνα αποκτήσεως δικαιωμάτων στην ισονομία, στην εργασία, στην υγεία, στην μόρφωση και στην συνετή ελευθερία και τώρα πια να ομιλούμε για ένα άπελπι αγώνα, ώστε να διατηρηθεί το δικαίωμα του βιολογικώς και φυλετικώς υπάρχειν. Δεν είναι δημοκρατία η διαπιστούμενη αδιάφορη ή και πλημμελής θεσμική μέριμνα που θέλει την επικαιροποιημένη ενδυνάμωση της εθνικής μας ισχύος, ώστε αυτή η ισχύς να εξακολουθήσει απρόσβλητη, ανέκκλητη και κραταιά και δη σε τέτοια επίπεδα, ώστε να απολαμβάνουμε τον σεβασμό από την πλευρά φίλων ή αλλιώς αποστέλλοντες αποτρεπτικά μηνύματα ή ακόμη και προκαλούντες τον φόβον να επιτύχουμε τον επιθυμητόν στόχον, που είναι η ματαίωση των οίων δήποτε προθέσεων ή σχεδιάσεων των εχθρών.

Σ' αυτό το σημείο, δηλαδή της προσεγγίσεως της ιδέας της εθνικής μας ισχύος κοντοστέκεται η κοινή των Ελλήνων λογική. Αμχανεί.

Αλλά ας ιδούμε επί τέλους τι ακριβώς σκέπτονται οι ολίγοι και όχι όπως σκέπτεται η «πλειοψηφία», η οποία σκέπτεται καθ' υπόδειξιν των ψηφοθηρών της «αντιπροσωπευτικής» μας δημοκρατίας. Οι ολίγοι όντως σκέπτονται με βάση την λογική, που εκτιμά την κοινή λογική των ελευθέρων νοών και όχι των ευθυγραμμισμένων όπως αυτοί ρυθμίζονται από την κοινωνική μηχανική. Οι ολίγοι σκέπτονται με την λογική που ανθίσταται στην απαγωγή των αισθήσεων και της λογικής αγκιτάτσια, της οποίας η προέλευση εντοπίζεται στους χώρους της οικονομικής και της πολιτικής elite.

Οι ολίγοι σκέπτονται με πνοή μεγάλου χρονικού βάθους και όχι με το δος ημίν σήμερον και άσε τους άλλους να πεθάνουν. Σκέπτονται κατά πρώτον το, σε τι βαθμό η Ελλάς ευρίσκεται εν κινδύνω και επομένως αποφαίνονται. Σαφώς και κινδυνεύει! Όχι οικονομικά. Για την οικονομία υπάρχει λύση. Είναι η αξιοπιστη, η έντιμος, η χρηστή διαχείριση. Η Ελλάδα διαθέτει πλουτοπαραγωγικές πηγές άσσης φύσεως και τεραστίων αποδόσεων. Απομένει το δέον και λελογισμένως πράσσειν και όχι το πράσσειν άλογα.

Η Ελλάδα κινδυνεύει ηθικά. Οι αυτοβαπτισμένοι προοδευτικοί έχουν το μέγιστο μερίδιο ευθύνης. Δεν είναι πρόοδος η αποκοπή από τις ρίζες μας, από την παράδοση, από την υπάτη της υψηλίου γλώσσα, από την απaráμιλλη ανθρωπιστική και επιστημονική γραμματεία, από την αξιοζήλευτη ιστορία. Όλη αυτή η αποδόμηση είναι έργο των «προοδευτικών» καθώς και των μιμουμένων αυτών συντηρητικών, αυτών δηλαδή που παρακινούνται από την ιδέα της μη υστερήσεως σε «προοδευτισμό» και οι

οποίοι με οιοδήποτε «πολιτικό κόστος» αποφεύγουν να θεωρηθούν οπισθοδρομικοί. Τελικά, ο προοδευτισμός δεν προσθέτει. Αφαιρεί. Αποκόπτει μία κοινωνία από το παρελθόν της. Ο νους των ανησυχούντων σχηματίζει μία εικόνα, όπου το κογκλάβιον των προοδευτικών απολαμβάνει ιδίοις όμασι το γεγονός της οριστικής αποβιώσεως της Ελληνικής οντότητος. Οι προοδευτικοί συναρπάζονται από την ιδέα του ότι οι ιστορικοί του μέλλοντος θα αναφέρονται σε κάποιον «χαμένο» Ελληνικό πολιτισμό. Πολιτισμός για τους προοδευτικούς είναι αυτός που θα οικοδομηθεί με τις δικές τους ιδέες, τις ορθές και όχι τις απαρχαιομένες.

Μία συνετή αντίδραση από όσους εξακολουθούν και διατηρούν την κοινή τους λογική εν απολύτω τάξει και η οποία μάλιστα χρησιμεύει σε αρχικό στάδιο σαν όπλο πνευματικής αμύνης και στην συνέχεια επιθετικής επιστροφής, θα ήταν η απομόνωση των προοδευτικών με τις περιγέλαστες ιδεοληψίες τους. Ας επιδιωχθεί να περισωθεί ό,τι είναι δυνατόν μετά τις επισημάνσεις των ολίγων φορέων της διορατικής λογικής και ας αντικρουσθεί η επωδός περί κινδυνολογίας εκ μέρους εκείνων των αδόντων εν όσω αι οικίαι των πίμπρυνται.

Ας επικεντρωθεί λοιπόν η κοινή λογική εκείνων οι οποίοι την εκλαμβάνουν σοβαρώς και δικαιολογημένως σαν σχέση χρέους προς την πατρίδα και που το χρέος αυτό ας είναι μία άοκνος προσπάθεια ώστε να μεταδιοδευτεί η πλειοψηφία εκείνων των οποίων η λογική διατελεί σε ιδιόβουλο λήθαργο. Δηλαδή να την επαναφέρουν επάνω στην πραγματικότητα, ώστε να ιδωθούν στις πραγματικές τους διαστάσεις οι τρεις βασικοί κίνδυνοι, που ελλοχεύουν στον Ελληνικό χώρο και οι οποίοι εάν αγνοηθούν τότε πλέον δεν θα ομιλούμε θεωρητικώς για το, ότι η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει αλλά θα ψάχνουμε πρακτικώς και εναγωνίως ένα κρησφύγετο για να περισώσουμε την ελεεινή και την διανοητικώς επικτεινωθείσα μας ύπαρξη.

Οι δύο πρώτοι κίνδυνοι είναι το δημογραφικό και η πληθυσμιακή αλλοίωση ειδολογικώς εξεταζομένη. Και για μεν το δημογραφικό θα λέγαμε, ότι το μέγεθος του κινδύνου είναι τοις πάσιν κατανοητόν πλην πρακτικοί λόγοι το απομακρύνουν από σκέψεις προτεραιοποιήσεώς του.

Στην προκειμένη περίπτωση ο ρόλος του κράτους πρέπει να εστιασθεί στις μεθόδους αποφυγής των αριθμητικών ποιοτικών απομειώσεων και να επιμείνει στις αδιάλειπτες ηθικο-πρακτικές υπεραναπληρώσεις με βάση το Ελληνικό ανθρωπολογικό DNA. Με απλά λόγια, να θεσπισθούν κριτήρια με εργαλειοποιούμενα κίνητρα υπέρ του Ελληνοχριστιανικού στοιχείου (κατά την στρεβλή αντίληψη των προοδευτικών αυτό είναι ρατσισμός), και εφαρμοστούν απαρέγκλιτα έναντι οιοδήποτε πολιτικού και οικονομικού κόστους. Στο μέλλον θα φανούν τα θετικά αποτελέσματα, τα οποία και θα αποζημιώσουν τους οραματισμούς και τις προσπάθειες των όσων σήμερα έχουν αντιληφθεί το μέγεθος του υψίστου αυτού κινδύ-

νου. Η αδέκαστη ιστορία θα τοποθετήσει σε διακεκριμένο βάθρο τους πολιτικούς οραματισμούς εκείνων που έσωσαν τον Ελληνισμό από τον αφανισμό. Ας τα έχουν αυτά υπ' όψιν τους οι σήμερα κρατούντες πολιτικοί, οι όσοι των οποίων με χαμηλή ορατότητα προσβλέπουν σε εφήμερα κέρδη αδιαφορώντας για το ανάθεμα στους χρόνους που θα ακολουθήσουν των όσων θα έχουν απομείνει δεδουλωμένων ελληνοψύχων γενεών σε αλλοδόξους κατακτητές.

Ο δεύτερος κίνδυνος είναι η πληθυσμιακή αλλοίωση. Όλοι ανεξαιρέτως οι εισερχόμενοι στον ελλαδικό χώρο χωρίς την άδεια των Ελλήνων είναι λαθροεισβολείς. Το ίδιο παράνομοι είναι και οι αποκαλούμενοι πρόσφυγες. Σύμφωνα με τους διεθνείς κανόνες πρόσφυγες είναι οι προσφεύγοντες στα εγγύτερα της προσβαλλομένης περιοχής ασφαλή εδάφη. Δεν είναι η Ελλάδα αυτό το έδαφος, ούτε η Ευρώπη γενικά. Υπεύθυνη για το φαινόμενο της αποδοχής του απροσκήτου αυτού ανθρωπολογικού όγκου είναι η Ελληνική πολιτεία, η οποία -ως φαίνεται- σκοπεύει να επιβάλλει την πρωτεύει και ανερμάτιστη ιδέα του θετικού/ενισχυτικού παράγοντος για την αναπληρώτρια πληθυσμιακή ισορροπία και την ανάπτυξη της οικονομίας.

Αυτή η πολιτεία, η υπάκουη στις ομάδες ειδικών συμφερόντων δεν κατανοεί ή δεν θέλει να εκτιμήσει τις ούτως ή άλλως ανεγνωρισμένες απειλές. Αγνοεί τις επικίνδυνες αναλογίες μεταξύ υπογεννητικότητας των Ελλήνων και της υπεργεννητικότητας των αλλοδόξων και απαιτητικώς εγκατεστημένων εδώ καθώς και των λαθρομεταναστών εκ των ομόρων κρατών των διεκδικούντων Ελληνικά εδάφη, Ελληνική περιουσία και Ελληνική Ιστορία. Η Ελληνική πολιτεία δείχνει να αγνοεί, ότι Χριστιανισμός και Ισλάμ συναντούν δυσκολίες στο να αποδεχθούν την ύπαρξη αλλήλων σαν μία μεγάλη θρησκεία, σαν πίστη και σαν φορέα πολιτισμού. Και επειδή ο Χριστιανισμός φθίνει επί καθολικής βάσεως στον Δυτικό κόσμο, φυσικόν επόμενον είναι η επικράτηση της σφριγηλοτέρας πίστεως. Μένει απαρατήρητη η λεπτομέρεια, ότι το Ισλάμ είναι η θρησκεία που προσηλυτίζει χριστιανούς και όχι το αντίθετο. Και, ότι όταν τα θρησκευτικο-πεποιθησιακά ποσοστά αλλοιώσουν τις αναλογίες χωρίς την απαραίτητη ισχύ των απολύτων αριθμών αλλά με την δυναμική των ιερών απαιτήσεων, τότε το μη αφομοιούμενο ισλαμικό στοιχείο θα επιβληθεί. Θα κυριαρχήσει. Όχι πλέον με ασύμμετρες ενέργειες αλλά με την κλασσική μέθοδο που προβλέπει η σούρα υπ' αριθμόν 187 του δεύτερου κεφαλαίου του Κορανίου (κολυμπήστε στο αίμα τους απίστευτους).

Οι υπεύθυνοι για την ασφάλεια της χώρας φορείς φαίνονται καθησυχασμένοι παρά το παραδεδεγμένον, ότι ο σύγχρονος πόλεμος της τετάρτης γενεάς, της χαμηλής εντάσεως, ο υβριδικός, ο πολλαπλών τομέων, δίδει το πλεονέκτημα σε μη κρατικές οντότητες, όπως το μουσουλμανικό εντός της Ελλάδος στοιχείο, να προβαίνουν

σε προσβολές στην «φιλοξενούσα» χώρα και ότι τώρα είναι πιο εύκολη για το Ισλάμ η εφαρμογή ενός σχεδίου κατατριβής και τελικής εξουδετερώσεως της εδώ κοσμικής επιρροής.

Ίσως οι υπεύθυνοι για την ασφάλεια δεν έχουν καταλάβει, ότι οι μουσουλμάνοι μελετούν τους Έλληνες και τους λοιπούς Ευρωπαίους. Ότι επισημαίνουν τις τρωτότητές τους (συστήματα ασφαλείας, hacking targets, υψηλή ανεκτικότητα), την χαλάρωση εθών και ηθών (διαφθορά, εκθλητισμός, ναρκωτικά, gay pride κ.α.), την απογύμνωση του μυστηρίου της μέχρι προ τινος Ευρωπαϊκής κοσμικής υπεροχής κλπ.

Ίσως δεν είναι εύπεπτη η ιδέα του ότι η μερίδα του μαχομένου ισλαμικού παράγοντος βρίσκεται σε στάδιο επιστροφής στα παγκόσμια πράγματα. Αυτού του ανεξαρτοποιούμενου και μη εναρμονιζόμενου παράγοντος με την ισλαμική elite και τους συντηρητικούς κυβερνώντες τα ισλαμικά κράτη. Αυτός ο παράγων ανευρίσκεται σαν πυρήνας διαθέτων πόρους εκ των υδρογονανθράκων και ελέγχει το διεσπαρμένο στον δυτικό κόσμο μουσουλμανικό στοιχείο και αφυπνίζοντάς το, ως προς την δυνατότητά του να διεκδικεί, του παρέχει τεχνική υποστήριξη και την ευκαιρία να εκφράζεται σε όλη την κλίμακα του παγκόσμιου από της επιχειρηματολογημένης πειθούς μέχρι το ανεπιεικές και αιματόβρεκτον της τρομοκρατίας. Απώτερος σκοπός, η αληγής και συμπίεστική ισλαμική παράσταση και κατά πάντα δυνατόν συμπερασμόν η θριαμβευτική επάνοδος του Ισλάμ στην Ευρώπη.

Απομακρυνόμενοι από τον μεμικυσμένον κατάλογον των τρωτοτήτων μας, οι οποίες άλλωστε είναι γνωστές στις υπηρεσίες ασφαλείας της χώρας, προσθέτουμε και την αρνητική εικόνα που μας εκπέμπεται από την γενική πολιτική και την εθνική στρατηγική· εάν βεβαίως υπάρχουν τέτοιες. Εάν ναι, τότε αυτές έχουν άλλους προσανατολισμούς. Ουδεμίαν συνάφειαν έχουν με σκέψεις αντιμετώπισεως της ενδεχομένης συρρικνώσεως του Ελληνισμού εξ αιτίας του νεο-Οθωμανισμού, του Μακεδονικού, του Τσάμικου και της μεταλλαγμένης των Ελλήνων κοινής λογικής. Χρειάζεται άμεσα η συνέγερση όλων των Ελληνικών λειτουργούντων νοών, μετά την διαπίστωση, ότι η Ελλάς ευρίσκεται σε ένα σημείο ζωτικής ιστορικής καμψής. Να γίνει κατανοητή η κρισιμότητα της γειτνιάσεως με την ισλαμο-ενδυναμούμενη περιφερειακή δύναμη Τουρκία.

Τέλος ο τρίτος κίνδυνος είναι η διαπεπλασμένη κοινή μας λογική. Δυστυχώς η μέθοδος λειτουργίας της κοινής μας λογικής είναι κατευθυνόμενη από την κοινωνική μηχανική.

Ας σημάνουν λοιπόν οι καμπάνες όλων των επιπέδων συνειδήσεων για την επίτευξη μεταμορφώσεως της κοινής μας λογικής, ώστε να πορευθεί η Ελλάς στις λεωφόρους της Ιστορίας του Παγκοσμίου Πολιτισμού και όχι στην ατραπό του Εφιάλτου.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 16 ΜΑΡΤΙΟΥ έως 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 2018

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κυπριακό

(1) Ενδοκυπριακές Συνομιλίες

Ο κ. Ερντογάν, λόγω των εκλογών της 25ης Ιουνίου και των γεγονότων στη Μέση Ανατολή, έχει θέσει εκτός ατζέντας το Κυπριακό.

Ο Τούρκος ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου και ο ηγέτης των Τ/Κ κ. Ακιντζί δήλωσαν, στις 24 Απριλίου και 3 Μαΐου αντίστοιχα, ότι η επανάληψη των συνομιλιών θα γίνει μόνον κατόπιν στρατηγικής συμφωνίας και με λύση τη «Συνομοσπονδία» ή «Τα δύο κράτη».

Η Τουρκία, μετά τις εκλογές και εφόσον έχουν ηρεμήσει τα πράγματα στη Μέση Ανατολή και έχουν βελτιωθεί οι σχέσεις της με ΗΠΑ και ΕΕ, θα απαιτήσει το πάγωμα των ενεργειακών δραστηριοτήτων της Κύπρου και ως βάση για τη λύση την «Συνομοσπονδία», για να συναινέσει στην επανέναρξη των συνομιλιών. Εφόσον πετύχει το πάγωμα των ενεργειακών δραστηριοτήτων και πάρει και κάποια ακόμη ανταλλάγματα, θα υπαναχωρήσει και θα δεχθεί ως βάση για τη λύση την

«Ομοσπονδία», άλλως θα απειλεί και με τη διχοτόμηση.

(2) Ενεργειακό

Η αμερικανική εταιρεία EXXON MOBIL συνεχίζει τις έρευνες στο οικόπεδο 10, που δεν διεκδικείται από την Τουρκία και έχει προγραμματίσει την έναρξη των γεωτρήσεων για το τέλος 2018.

Το γεωτρύπανο της ιταλικής ENI, που αποχώρησε από την περιοχή, ύστερα από την παρεμπόδιση του από τουρκικά πολεμικά να εισέλθει στο οικόπεδο 3, δεν έχει επανέλθει ακόμη. Διευθυντικό στέλεχος της εταιρείας δήλωσε ότι αυτό θα επανέλθει σύντομα και ότι θα συνεχιστούν οι έρευνες κανονικά.

Στις 21 Μαΐου ο περιφερειακός διευθυντής της γαλλικής εταιρείας TOTAL, μετά τη συνάντηση που είχε με τον κ. Αναστασιάδη, δήλωσε ότι η TOTAL θα ζητήσει να μετάρχει και στις έρευνες στο οικόπεδο 8 μαζί με την ENI, όπως έχει συμφωνηθεί και με τα οικόπεδα 6 και 11.

Στις 5 Ιουνίου ο Υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κ. Μίτσελ, μιλώντας στην Ουάσιγκτον δήλωσε ότι η χώρα του δεν θα επιτρέψει να περάσει

απαράτηρητη η τυχόν παρενόχληση από την Τουρκία των γεωτρήσεων στην Κυπριακή ΑΟΖ και προανήγγειλε επιστροφή της Αμερικής στο Κυπριακό από το φθινόπωρο, υποστηρίζοντας ως λύση τη «Διζωνική Δικοινωνική Ομοσπονδία».

Η απόφαση των ΗΠΑ και της Γαλλίας να προστατεύσουν τις εταιρίες τους, έχοντας και ναυτική παρουσία, θα ωθήσει και την Ιταλία να πράξει το ίδιο. Αυτό θα προβληματίσει την Τουρκία, η οποία θα πρέπει να σκεφτεί πολύ σοβαρά, πριν επιχειρήσει εκ νέου την παρεμπόδιση των γεωτρήσεων, ακόμη και της ENI. Αυτό βέβαια θα φανεί στην πράξη.

Με δηλώσεις τους ο κ. Ερντογάν και ο γαμβρός του και Υπουργός Ενέργειας κ. Αλμπαϊράκ ανήγγειλαν, στις 20 Μαρτίου και αρχές Απριλίου αντίστοιχα, την πραγματοποίηση γεωτρήσεων στην Κυπριακή ΑΟΖ το καλοκαίρι.

Στις 31 Μαΐου ανεχώρησε από το Γκιουλτσούκ του Μαρμαρά το γεωτρύπανο FATIH (ΠΟΡΘΗΤΗΣ), όπως μετονομάστηκε το αγορασθέν πρόσφατα «Deepsea Metro II», το οποίο, όπως

δήλωσε ο κ. Αλμπαϊράκ κατά της σχετική τελετή, θα πραγματοποιήσει σύντομα την πρώτη του γεώτρηση στην θαλάσσια περιοχή ανοιχτά της Αττάλειας σε βάθος 2600 μ. Αναφερόμενος δε στο όνομα FATİH είπε ότι αυτό παραπέμπει στην αναβίωση της «ισχυρής κληρονομιάς της Τουρκίας».

β. Ε/Τ Σχέσεις

Οι Ε/Τ σχέσεις βρίσκονται σε ένταση, εξαιτίας της μη εκδόσεως των Τούρκων αξιωματικών που έχουν καταφύγει στην Ελλάδα μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα, της παρ'νόμου κρατήσεως στις φυλακές Ανδριανουπόλεως των δύο Ελλήνων στρατιωτικών χωρίς να τους έχει απαγγελθεί κατηγορία, των συνεχιζόμενων παραβιάσεων και παραβάσεων στο Αιγαίο, με αποκορύφωμα την παρενόχληση των Ε/Π που μετέφεραν τον Α/ΓΕΣ από τη Στρογγύλη στη Ρόδο στις 22 Μαρτίου και τον πρωθυπουργό από τη Ρώ στη Ρόδο στις 17 Μαρτίου, των εκτοξευόμενων απειλών από τον κ. Ερντογάν και άλλους αξιωματούχους και της επαναφοράς της θεωρίας των «γκρίζων ζωνών» από τον κ. Ερντογάν και τον πρωθυπουργό κ. Γκιλντιρίμ, οι οποίοι δήλωσαν ψευδώς, ότι η τουρκική ακτοφυλακή υπέστειλε την ελληνική σημαία από τη νησίδα Ανθρωποφάγος του συμπλέγματος Φούρνοι Ικαρίας.

Μέχρι τις αρχές Ιουνίου, η στάση της Τουρκίας ήταν ηπιότερη, απ' ότι αναμένονταν. Έκτοτε οι τόνοι ανέβηκαν κατακορύφως, εξ αιτίας της χορηγήσεως ασύλου στους οκτώ Τούρκους αξιωματικούς.

Η Τουρκία, χρησιμοποιώντας κατά συγκεκριμένο τρόπο τη στρατιωτική της ισχύ, έχει αποκτήσει την πρωτοβουλία των κινήσεων έναντι της Ελλάδος, η οποία αντιδρά σπασμωδικά επικαλούμενη κάθε φορά τις ΗΠΑ, την ΕΕ και τους άλλους συμμάχους. Βεβαίως

και οι συμμαχίες είναι αναγκαίες, αλλά από μόνες δεν φτάνουν. Χρειάζεται και η ανάληψη ενεργειών, για την εξισορρόπηση της στρατιωτικής ισχύος, που έχει ανατραπεί εις βάρος μας, όπως η αύξηση της θητείας, η δημιουργία εφεδρείας, η εντατική εκπαίδευση, ο εκσυγχρονισμός των οπλικών συστημάτων των ΕΔ και η επίλυση των προβλημάτων επιβιώσεως των στρατιωτικών και των οικογενειών τους.

γ. Σκοπιανό

Στις 11 Ιουνίου οι πρωθυπουργοί της Ελλάδος και των Σκοπίων ανακοίνωσαν ότι συμφώνησαν σε λύση στο «μακεδονικό» με το όνομα North Macedonia (Βόρεια Μακεδονία), με ταυτότητα και γλώσσα «μακεδονική» για όλες τις χρήσεις (erga omnes). Επίσης ότι τα Σκόπια θα προβούν σε αναθεώρηση του Συντάγματος για την απάλειψη των αλυτρωτικών αναφορών.

Ως προς τις διαδικασίες εφαρμογής προβλέπονται κατά σειρά:

- Η κύρωση της συμφωνίας από τη Βουλή των Σκοπίων.
- Η αποδοχή από την Ελλάδα της προσκλήσεως των Σκοπίων για ένταξη στο ΝΑΤΟ και της έναρξης των ενταξιακών διαπραγματεύσεων στην Ε.Ε., υπό τον όρο ότι θα έχουν υλοποιήσει τα συμφωνηθέντα.
- Η έναρξη των διαδικασιών της αναθεωρήσεως του Συντάγματος των Σκοπίων, που θα πρέπει να έχουν ολοκληρωθεί μέχρι τέλος 2018.
- Η διεξαγωγή δημοψηφίσματος στα Σκόπια, αν το αποφασίσουν.
- Η κύρωση της Συμφωνίας από την ελληνική βουλή, μόλις τα Σκόπια γνωστοποιήσουν την ολοκλήρωση των συνταγματικών τροποποιήσεων.

Η συμφωνία είναι ασύμφορος για την Ελλάδα γιατί πέραν της παραχωρήσεως του ονόματος «Μακεδονία», που θα αποτελεί το όχημα της προωθήσεως του αλυτρωτισμού, παραχωρούνται και η μακεδο-

νική ταυτότητα και η μακεδονική γλώσσα, που θα αποτελούν την αιχμή του δόρατός του. Επειδή το «μακεδονικό» είναι μείζον εθνικό θέμα, θα πρέπει ο πρωθυπουργός να ζητήσει την έγκριση της βουλής πριν υπογράψει τη Συμφωνία και σε κάθε περίπτωση να την θέση υπό την έγκριση του ελληνικού λαού με δημοψήφισμα.

Οι αντιδράσεις τόσο στην Ελλάδα, όσο και στα Σκόπια είναι τεράστιες, σε βαθμό που να καθιστούν το μέλλον της Συμφωνίας αβέβαιο.

δ. Σχέσεις με Αλβανία

Ο κ. Κοτζιάς ανακοίνωσε τον Απρίλιο ότι συνεχίζονταν οι συνομιλίες για την οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών και ότι θα είχαν καταλήξει σε συμφωνία μέχρι το τέλος Μαΐου, αλλά μέχρι σήμερα δεν έχει ανακοινωθεί κάτι.

ε. Σχέσεις με Ισραήλ

Στις 9 Μαΐου συναντήθηκαν οι ηγέτες της Ελλάδος, της Κύπρου και του Ισραήλ, οι οποίοι επιβεβαίωσαν για μια ακόμη φορά τη στρατηγική τους επιλογή να προωθήσουν τη συνεργασία τους σε όλους τους τομείς, με κυρίαρχο αυτόν της ενέργειας.

Η ένταση στη Μ. Ανατολή, μετά και τις ενέργειες του κ. Τραμπ, ενέχει τον κίνδυνο εμπλοκής του Ισραήλ σε μακροχρόνια διαμάχη, ιδιαίτερα με το Ιράν και να στραφεί το ενδιαφέρον του περισσότερο εκεί και όχι στη συμμαχία με την Ελλάδα και την Κύπρο, οι οποίες ενδέχεται να κληθούν να επιλέξουν Ισραήλ ή Παλαιστίνιους και να έλθουν σε δύσκολη θέση, λόγω των συναισθηματικών δεσμών του ελληνικού λαού με τους Παλαιστίνιους. Αν αυτό συμβεί η κυβέρνηση θα πρέπει να κινηθεί με βάση το εθνικό συμφέρον, το οποίο αυτή την ώρα δείχνει προς το Ισραήλ.

στ. Σχέσεις με ΗΠΑ – Ε.Ε.

Οι σχέσεις με ΗΠΑ – ΕΕ είναι πολύ καλές. Και οι δύο τάχθηκαν με το μέρος της Ελλάδος και της Κύπρου, τόσο στο θέμα των δύο Ελλήνων στρατιωτικών, που κρατούνται στην Ανδριανούπολη, όσο και στις απειλές της Τουρκίας. Μόνο το ΝΑΤΟ τήρησε ίσες αποστάσεις.

Η επιβολή δασμών από τον κ. Τραμπ στις εισαγωγές χάλυβα και αλουμινίου και η αύξηση της τιμής του πετρελαίου, λόγω της αποχωρήσεως των ΗΠΑ από τη διεθνή συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, θα προκαλέσουν σοβαρά προβλήματα στην οικονομία της Ελλάδας, σε μια στιγμή που προσπαθεί να συνέλθει από τη μακροχρόνια κρίση.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Δυτικά Βαλκάνια

Στις 17 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στη Σόφια η Σύνοδος Κορυφής ΕΕ και των χωρών των Δυτικών Βαλκανίων, μετά το πέρας της οποίας ο πρόεδρος του Συμβουλίου της ΕΕ κ. Τουσκ δήλωσε ότι δεν βλέπει κανένα άλλο μέλλον γι' αυτές τις χώρες εκτός από την ένταξή τους στην ΕΕ.

Η ΕΕ, ύστερα από μακροχρόνια αποστασιοποίηση, αποφάσισε την ένταξη των χωρών των Δυτικών Βαλκανίων, προκειμένου να αποτρέψει τη διείσδυση της Ρωσίας και της Τουρκίας και τα εμπορικά ανοίγματα της Κίνας, αλλά και για να περιορίσει τον εντεινόμενο εθνικισμό, που απειλεί την ασφάλεια της περιοχής. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται και οι πιέσεις στην Ελλάδα και τα Σκόπια, για να βρεθεί λύση στο ονοματολογικό.

β. Αλβανία - ΠΓΔΜ

Συνεχίζεται η προσπάθεια

του κ. Ερντογάν για τον έλεγχο και ισλαμοποίηση της Αλβανίας με τη διείσδυση στα κόμματα, τα πανεπιστήμια, τα ιδρύματα και τα τζαμιά.

Στις 17 Απριλίου η Κομισιόν συνέστησε στον συμβούλιο κρατών μελών να ξεκινήσει τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Αλβανία και την ΠΓΔΜ.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

Στις 18 Μαρτίου κατελήφθη η Αφρίν στη Συρία. Ο κ. Ερντογάν θριαμβολογώντας απείλησε ότι θα επιτεθεί και στην Μπανμπίζ, αλλά οι ΗΠΑ αρνήθηκαν να αποσύρουν τις δυνάμεις τους που βρίσκονται σε αυτή. Έκτοτε η Τουρκία και ΗΠΑ άρχισαν συνομιλίες για την τύχη της Μπανμπίζ, οι οποίες κατέληξαν με συμφωνία, όπως ανακοίνωσε ο ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου στις 5 Ιουνίου, μετά τη συνάντησή του με τον ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο. Αυτή προβλέπει την άμεση επιστροφή από τους Κούρδους του οπλισμού που τους είχαν χορηγήσει οι ΗΠΑ για την αντιμετώπιση του ISIS και την αποχώρησή τους εντός έξι μηνών, οπότε θα καθοριστεί από ΗΠΑ και Τουρκία, ο τρόπος που θα κυβερνάται στο εξής η Μπανμπίζ.

Στις 9 Μαρτίου η Moody's και την 1η Μαΐου η Standar and Poors υποβάθμισαν την τουρκική οικονομία, που βρίσκεται υπό κατάρρευση. Από την αρχή του έτους η τουρκική λίρα έχει χάσει πάνω από το 20% της αξίας της έναντι του δολαρίου, με τον κ. Ερντογάν να καλεί τους Τούρκους να μετατρέψουν τα δολάρια και τα ευρώ, που έχουν κρυμένα, σε τουρκικές λίρες.

Στις 18 Απριλίου 2018 ο κ. Ερντογάν προκήρυξε πρόωρες προεδρικές και βουλευτικές εκλογές για τις 24 Ιουνίου, τις οποίες κατά πάσαν πιθανότητα θα κερδίσει γιατί ο εκλογικός νόμος που έχει θεσπίσει του επιτρέπει τη νοθεία και η κατάσταση

έκτακτης ανάγκης, την οποία παρέτεινε για τρεις μήνες, του δίνει τη δυνατότητα να ελέγχει κατά τρόπο απόλυτο τις εκλογικές διαδικασίες.

Ο κ. Ερντογάν προέβη σ' αυτή την κίνηση για να εκμεταλλευτεί τις εντυπώσεις από την επιτυχία στην Αφρίν και την κατάσταση έκτακτης ανάγκης, η οποία λογικά θα είχε αρθεί μέχρι το 2019, που ήταν προγραμματισμένες οι εκλογές, για να αιφνιδιάσει την αντιπολίτευση ώστε να μην έχει επαρκή χρόνο για να συνασπιστεί να για αποφύγει τις δυσμενείς εντυπώσεις από την απώλεια των δήμων Άγκυρας, Κων/πόλεως και Σμύρνης, όπως θα συνέβαινε αν οι εκλογές γίνονταν μετά τις δημοτικές, που ήταν προγραμματισμένες και κυρίως για να προλάβει τη διαφαινόμενη οικονομική κατάρρευση της χώρας, που θα συμπαρέσυρε και τον ίδιο εκλογικά.

Σύσσωμη η Διεθνής Κοινότητα, πλην Ρωσίας, εξέφρασε την επιφύλαξή της στο κατά πόσον οι εκλογές θα είναι ελεύθερες, με τον ΟΗΕ να δηλώνει ευθέως στις 9 Μαΐου, ότι είναι αδύνατον να διεξαχθούν δημοκρατικές εκλογές με τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Παρ' όλα αυτά ο κ. Ερντογάν επέλεξε να συγκρουστεί με όλους εκτοξεύοντας βαρύτατες ύβρεις και κατηγορίες εναντίον τους και ιδιαίτερα κατά του κ. Τραμπ.

Μετεκλογικά ο κ. Ερντογάν θα αναγκαστεί, λόγω της οικονομικής κρίσης που όλο και θα βαθαίνει, να στραφεί προς την ΕΕ, από την οποία εξαρτάται οικονομικά. Με τις ΗΠΑ τα πράγματα θα είναι πιο δύσκολα, αλλά θα συμβιβαστεί, γιατί μόνον έτσι θα ελπίζει σε ευνοϊκή λύση στο Συριακό. Θα εξακολουθήσει όμως να δαιμονοποιεί το Ισραήλ, προσπαθώντας να στρέψει εναντίον του τις μουσουλμανικές χώρες του Κόλπου και να αποτρέψει

την ενεργειακή συμμαχία του με την Ελλάδα και Κύπρο, γιατί διαφορετικά, η Τουρκία θα χάσει την περιφερειακή της ισχύ και θα απομονωθεί. Τέλος θα συνεχίσει να απειλεί την Κύπρο για να παγώσει το ενεργειακό της πρόγραμμα και την Ελλάδα για να πετύχει τετελεσμένα στο Αιγαίο, αποφεύγοντας θερμό επεισόδιο.

4. ΗΠΑ

Παγκόσμια αναστάτωση έχει προκαλέσει ο κ. Τραμπ με τις αλλοπρόσφατες αποφάσεις του όπως :

- Η επιβολή δασμών σε κινεζικά προϊόντα στις 23 Μαρτίου και η σύναψη εμπορικών σχέσεων με την Ταϊβάν (λοιπά ως παρ. 8α Κίνα).

- Η απέλαση στις 26 Μαρτίου 60 Ρώσων διπλωματών, ως αντίποινα για την αποδιδόμενη στον κ. Πούτιν, απόπειρα δηλητηριάσεως στην Αγγλία του Ρώσου πρώην πράκτορα Σκριπάλ (λοιπά ως παρ. 6 Ρωσία).

- Ο βομβαρδισμός της Συρίας με πυραύλους Κρουζ στις 14 Απριλίου, ως αντίποινα για την αποδιδόμενη στον κ. Άσαντ χρήση χημικών ουσιών (λοιπά ως παρ. 7α Συρία).

- Η αποχώρηση στις 8 Μαΐου των ΗΠΑ από τη διεθνή συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν (λοιπά ως παρ. 7γ Ιράν).

- Η μεταφορά στις 14 Μαΐου της αμερικανικής πρεσβείας στο Ισραήλ από το Τελ Αβίβ στα Ιεροσόλυμα (λοιπά ως παρ. 7β Ισραήλ).

- Η επιβολή στις 31 Μαΐου δασμών 25% στις εισαγωγές χάλυβα και αλουμινίου από τις χώρες της ΕΕ, τον Καναδά και το Μεξικό.

- Η σύγκρουσή του με τους άλλους ηγέτες στη σύνοδο G7, που έγινε στον Καναδά στις 9 Ιουνίου, για το εμπόριο και την κλιματιστική αλλαγή.

Η μόνη ενέργεια που έτυχε παγκόσμιας επιδοκμασίας ήταν η συνάντησή του με τον Βορειοκορεάτη κ. Κιμ στις 12 Ιουνίου στη Σιγκαπούρη (λοιπά ως παρ. 8β Β Κορέα).

5. Ε.Ε.

α. Γερμανία

Στις 27 Απριλίου η κ. Μέρκελ επισκέφθηκε τον κ. Τραμπ αλλά απέτυχε να τον πείσει για τη μη επιβολή δασμών για το χάλυβα και το αλουμίνιο και την παραμονή των ΗΠΑ στη διεθνή συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Στις 8 Μαΐου η Γερμανία ανακοίνωσε την πώληση έξι (6) υποβρυχίων νέας γενιάς στην Τουρκία, παρά την όξυνση των σχέσεών τους.

Στις 2 Ιουνίου η γερμανική εισαγγελία ζήτησε την έκδοση του κ. Πουτζίδεμόν στην Ισπανία. Η τελική απόφαση θα ληφθεί από το αρμόδιο δικαστήριο.

β. Γαλλία

Ο κ. Μακρόν συναντά εμπόδια για την αποδοχή του οράματός του για την Ευρώπη, καθώς η κ. Μέρκελ, πιεζόμενη από το εθνικιστικό AFD, διέψευσε τις προσδοκίες του κατά της ομιλίας της στην γερμανική Βουλή στις 16 Μαΐου.

Ο κ. Μακρόν επέκρινε στις 23 Μαρτίου τις επιχειρήσεις της Τουρκίας στην Αφρίν της Συρίας και στις 7 Απριλίου δέχθηκε συριακή αντιπροσωπεία στην οποία συμμετείχαν και Κούρδοι το YPG, γεγονός που προκάλεσε την οργισμένη αντίδραση του κ.Ερντογάν.

Στις 24-25 Απριλίου ο κ. Μακρόν επισκέφθηκε τις ΗΠΑ και συναντήθηκε με τον κ. Τραμπ, του οποίου κέρδισε μεν την συμπάθεια, αλλά δεν κατάφερε να τον πείσει για την μη επιβολή δασμών για το εισαγόμενο αλουμίνιο και χάλυβα και για την παραμονή των ΗΠΑ στη διεθνή συμφωνία με το Ιράν.

γ. Ιταλία

Την 1 Ιουνίου, 88 ημέρες μετά τις εκλογές, ορκίστηκε η πλέον λαϊκίστικη κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον κ. Κόντε στην οποία συμμετέχουν τα κόμματα της Λέγκας και των 5 Αστέρων.

Η κυβερνητική σταθερότητα θα είναι εύθραυστη γιατί οι κακές σχέσεις που είχαν προεκλογικά τα δύο κόμματα ενδέχεται να αναβιώσουν και να οδηγηθεί η χώρα σε πρόωρες εκλογές.

Με τις προγραμματικές του δηλώσεις στις 5 Ιουνίου, ο κ. Κόντε επανεπιβεβαίωσε τη θέση της Ιταλίας στην ΕΕ και το NATO, αλλά παράλληλα έκανε και ανοίγματα προς τη Ρωσία, αναφέροντας ότι θα ζητήσει αναθεώρηση των κυρώσεων που της έχουν επιβληθεί από την ΕΕ. Ως προς το μεταναστευτικό το χαρακτήρισε ως αποτυχημένο και στηλίτευσε την «εγωϊστική περιχαράκωση» των χωρών που δεν δέχονται μετανάστες.

Η ΕΕ παρακολουθεί με μεγάλη προσοχή τις κινήσεις της νέας κυβερνήσεως. Ο κ. Γιούνγκερ δήλωσε ότι θα συνεργαστεί αρμονικά μαζί της, ενώ η κ. Μέρκελ απέκλεισε κάθε ενδεχόμενο ελαφρύνσεως του χρέους.

Οι σχέσεις της νέας κυβέρνησεως με την ΕΕ αναμένονται ταραχώδεις, γιατί θα είναι διεκδικητική και θα απειλεί με ρήξη, όταν δεν ικανοποιείται.

δ. Ισπανία

Στις 14 Μαΐου το Καταλωνικό Κοινοβούλιο εξέλεξε ως πρόεδρο, με ψήφους 66 έναντι 65 τον κ. Κιμ, οπαδό της ανεξαρτησίας, ο οποίος αμέσως μετά την εκλογή του επισκέφθηκε τον αυτοεξόριστο στο Βερολίνο κ. Πουτζίδεμόν.

Στις 27 Μαΐου οι Podemos ενέκριναν, με εσωτερικό δημοψήφισμα, την αγορά πολυτελούς βίλας από τον αρχηγό κ. Ιγγλέσιας.

Την 1η Ιουνίου η Βουλή ενέκρινε, με 180 ψήφους υπέρ και 169 κατά, την πρόταση μομφής, για διαφθορά κατά του πρωθυπουργού κ. Ραχόϊ, ο οποίος παρητήθη λίγο πριν αρχίσει η ψηφοφορία από πρωθυπουργός και στις 5 Ιουνίου από αρχηγός του Λαϊκού Κόμματος. Κατόπιν αυτού ορκίστηκε ως πρωθυπουργός στις 2 Ιουνίου ο σοσιαλιστής κ. Σάντσεθ, ο οποίος σχημάτισε κυβέρνηση μειοψηφίας που στηρίζεται στους Podemos και τα αυτονομιστικά κόμματα της Καταλωνίας και της χώρας των Βάσκων και θα είναι πολύ ασταθής.

ε. Βρετανία

Στις 15 Μαΐου η ΕΕ ειδοποίησε την κ.. Μεί ότι πρέπει να επισπεύσει τις διαδικασίες του Brexit, γιατί η Βρετανία κινδυνεύει να βγει από την ΕΕ, τον επόμενο Μάρτιο χωρίς συμφωνία.

Στις 19 Απριλίου η Βουλή των Λόρδων υπερψήφισε τροπολογία με την οποία ζητείται από την κ. Μεί να διαπραγματευτεί την παραμονή του Ηνωμένου Βασιλείου στην τελωνειακή ένωση με την ΕΕ, ενώ η ίδια είναι αντίθετη.

στ. Ουγγαρία

Τις εκλογές που διεξήχθησαν στις 8 Απριλίου κέρδισε το ξενοφοβικό χριστιανοδημοκρατικό κόμμα του κ. Ορμπάν, εξασφαλίζοντας πλειοψηφία 2/3 στο Κοινοβούλιο.

Εντός του Ιουνίου θα τεθεί προς ψηφοφορία στην Επιτροπή Πολιτικών Ελευθεριών του Ευρωκοινοβουλίου, πρόταση για την αναστολή του δικαιώματος ψήφου της Ουγγαρίας στο Συμβούλιο, λόγω της παραβίασεως των ευρωπαϊκών αξιών και του κράτους δικαίου.

Ο πρωθυπουργός κ. Ορμπάν, ευρισκόμενος στα Σκόπια στις 2 Ιουνίου, μίλησε στο συλλαλητήριο που οργάνωσε το εθνικιστικό κόμμα VMRO και τάχθηκε κατά της λύσης

της ονοματολογικής διαφοράς με την Ελλάδα.

6. ΡΩΣΙΑ

Τις εκλογές που διεξήχθησαν στις 18 Μαρτίου κέρδισε ο κ. Πούτιν με ποσοστό 76% και ορκίστηκε στις 7 Μαΐου, ορίζοντας και πάλι ως πρωθυπουργό τον κ. Μεντβέντεφ.

Διπλωματικός πόλεμος έχει ξεσπάσει μεταξύ Δύσεως και Ρωσίας εξαιτίας της απόπειρας δηλητηρίασεως στην Αγγλία του Ρώσου πρώην πράκτορα Σκριμπάλ, η οποία αποδίδεται στον κ. Πούτιν. Στις 26 Μαρτίου οι ΗΠΑ απέλασαν 60 Ρώσους διπλωμάτες και τις ακολούθησαν και άλλες 26 χώρες της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, με το σύνολο των απελαθέντων να ανέρχεται στους 151. Η Ρωσία απάντησε στις 29 Μαρτίου με την απέλαση ισαριθμών διπλωματών από κάθε χώρα. Η Ελλάδα και η Κύπρος δεν συμμετείχαν, εκφράζοντας επιφυλάξεις.

Τόσο βαρύ είναι το κλίμα, που ακόμη και ο κ. Λαβρόφ το χαρακτήρισε, με δηλώσεις του στις 16 Απριλίου, ως χειρότερο και από αυτό του ψυχρού πολέμου.

Από 3-4 Απριλίου ο κ. Πούτιν επισκέφθηκε την Τουρκία, όπου ανακοίνωσαν μαζί με τον κ. Ερντογάν, την κατασκευή του πρώτου πυρηνικού σταθμού της Τουρκίας στο Ακουγιού της επαρχίας Μερσίνας και συζήτησαν το Συριακό και με τον Ιρανό πρόεδρο κ. Ροχανί, μαζί με τον οποίο έχουν αναλάβει την πρωτοβουλία της Αστάνα, για την πολιτική λύση του, υπερφαλαγγίζοντας τις ΗΠΑ και τον ΟΗΕ.

Ο κ. Πούτιν επέκρινε τον κ. Τραμπ για την αποχώρηση των ΗΠΑ από τη συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, τη μεταφορά της αμερικανικής πρεσβείας στο Ισραήλ από το Τελ Αβίβ στα Ιεροσόλυμα και τον βομβαρδισμό της Συρίας με πυραύλους Κρουζ.

7. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Συρία

Στις 13 Μαρτίου ο τουρκικός στρατός κατέλαβε την Αφρίν αλλά δεν επετέθη κατά της Μπανμίζ, όπως απειλούσε ο κ. Ερντογάν, γιατί ο κ. Τραμπ δεν απέσυρε από αυτή τις αμερικανικές δυνάμεις (λοιπά όπως παρ. 3 Τουρκία).

Ο ISIS ηττήθηκε οριστικά, με ελάχιστους μαχητές του να διατηρούν δύο μικρούς θύλακες υπό πολιορκία σε έρημο της Αν. Συρίας.

Στις 14 Απριλίου οι ΗΠΑ, η Βρετανία και η Γαλλία βομβάρδισαν επιλεγμένους στόχους στη Συρία με περισσότερους από 100 πυραύλους Κρουζ και άλλων τύπων ως τιμωρία για την αποδιδόμενη στον κ. Άσαντ χρήση χημικών ουσιών στην Ανατολική Γούτα. Την επιχείρηση επικρότησαν όλες οι χώρες, περιλαμβανομένης και της Τουρκίας, εκτός από τη Ρωσία και το Ιράν.

Αμέσως μετά το Ισραήλ, σαν έτοιμο από καιρό, άρχισε να προσβάλλει στόχους του Ιράν, και της Χεζμπολάχ στη Συρία προκαλώντας τεράστιες απώλειες και ζημιές. Αυτό προκάλεσε την παρέμβαση της Ρωσίας, η οποία απείλησε στις 29 Απριλίου το Ισραήλ, ότι αν συνεχίσει, θα διαθέσει στη Συρία πυραύλους S-300 (λοιπά ως παρ. 7β Ισραήλ).

Σύγχυση έχουν προκαλέσει οι αντιφατικές δηλώσεις των ΗΠΑ, όσον αφορά την αποχώρησή τους από τη Συρία. Στις 29 Μαρτίου και 16 Απριλίου ο κ. Τραμπ, είχε δηλώσει ότι θα αποσυρθούν σύντομα, αλλά η πρέσβειρα των ΗΠΑ στον ΟΗΕ κ. Χέιλι δήλωσε στις 15 Μαΐου ότι η Αμερική θα παραμείνει στη Συρία μέχρι να ολοκληρωθούν οι στόχοι της, που είναι η συντριβή του ISIS και η εξασφάλιση ότι δεν θα χρησιμοποιηθούν χημικά όπλα στο μέλλον και ότι θα ελέγχεται το Ιράν.

Οι ειρηνευτικές συνομιλίες έχουν βαλτώσει και γι' αυτό ο κ.

Μακρόν προσφέρθηκε, με δηλώσεις του στις 14 Απριλίου, να μεσολαβήσει ανάμεσα στους εμπλεκομένους.

Η πρωτοβουλία του κ. Μακρόν, αν αναληφθεί, έχει κάποιες πιθανότητες να επιτύχει, γιατί όλοι έχουν πλέον αποδεχθεί ότι η απομάκρυνση του κ. Άσαντ, που έθεταν οι περισσότεροι ως προϋπόθεση για όποια λύση, δεν είναι εφικτή, καθώς ελέγχει το 75% της χώρας, έναντι του 20% των Κούρδων και του 5% της αντιπολίτευσης και έχει και τη στήριξη της Ρωσίας.

β. Ισραήλ

Στις 14 Μαΐου έγιναν τα εγκαίνια της πρεσβείας των ΗΠΑ που μεταφέρθηκε από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ. Αυτό προκάλεσε παγκόσμια κατακραυγή κατά του κ. Τραμπ και βίαια επεισόδια στη Γάζα με περισσότερους από 50 νεκρούς Παλαιστίνιους και πάνω από 1500 τραυματίες από τα πυρά του ισραηλινού στρατού και της αεροπορίας.

Η παλαιστινιακή αρχή, που έχει διακόψει τις επαφές με τους αμερικανούς από τις 2 Δεκεμβρίου 2017, που ανακοινώθηκε η απόφαση του κ. Τραμπ, ανεκάλεσε τους πρέσβεις της από την Αυστρία, την Ουγγαρία, την Τσεχία και τη Ρουμανία, γιατί έστειλαν εκπροσώπους τους στα εγκαίνια της πρεσβείας.

Βιαιότερα απ'όλους αντέδρασε ο κ. Ερντογάν ο οποίος πέραν των κατηγοριών του κατά των κ.κ. Τράμπ και Νετανιάχου, απέσυρε και τους πρέσβεις της Τουρκίας στις ΗΠΑ, που επανήλθε στις 29 Μαΐου και στο Ισραήλ.

Στις 28 Μαΐου ο κ. Νετανιάχου ζήτησε από τη Γερμανία και τη Γαλλία να τον στηρίξουν για την εκδίωξη των στρατευμάτων του Ιράν και της Χεζμπολάχ από τη Συρία, ισχυριζόμενος ότι το Ιράν, θα στραφεί εναντίον του Ισραήλ, μετά τη λήξη του εμφυλίου στη Συρία.

Ο κ. Νετανιάχου θεωρεί ως εν δυνάμει απειλή για τη χώρα του την παρουσία των στρατευμάτων του Ιράν και της Χεζμπολάχ στη Συρία και γι'αυτό θα μετέλθει κάθε μέσο για να το επιτύχει, μη αποκλεισμένης και της απ'ευθείας επεμβάσεως, εκμεταλλεζόμενος και τη στάση του κ. Τραμπ κατά του Ιράν.

γ. Ιράν

Στις 8 Μαΐου ο κ. Τραμπ, παρά τις προσπάθειες της κ.. Μέρκελ και του κ.. Μακρόν να τον αποτρέψουν, αλλά και τη διαβεβαίωση του προέδρου της Διεθνούς Υπηρεσίας Ατομικής Ενεργείας (IEAA), ότι το Ιράν τηρεί τη διεθνή συμφωνία για το πυρηνικό του πρόγραμμα, ανακοίνωσε την αποχώρηση των ΗΠΑ από αυτή.

Την απόφαση του κ. Τραμπ επέκρινε το σύνολο της Διεθνούς Κοινότητας, πλην Ισραήλ και Σαουδικής Αραβίας. Η ΕΕ συγκρότησε μέτωπο με τη Ρωσία κατά της απόφασης και συμφώνησαν να παραμείνουν σ' αυτή.

Το Ιράν ανακοίνωσε στις 25 Μαΐου ότι για να παραμείνει στο πρόγραμμα θα πρέπει η Ε.Ε. να συνεχίσει να αγοράζει πετρέλαιο αυξάνοντας την ποσότητα, για να καλυφθούν οι απώλειες από την αποχώρηση των ΗΠΑ και να μη ζητήσει νέες διαπραγματεύσεις για το βαλλιστικό του πρόγραμμα, ούτε για αποχώρηση από τις περιφερειακές του δραστηριότητες (Συρία, Υεμένη, Ιράκ, Λίβανος), όπως ζητούν οι ΗΠΑ.

Η Ε.Ε. θα βρεθεί σε πολλή δύσκολη θέση, γιατί εκτός από την ικανοποίηση των απαιτήσεων του Ιράν, θα κληθεί να προστατεύσει και τις εταιρείες των χωρών της, που έχουν επενδύσει δισεκατομύρια δολάρια και θα πληγούν από τις κυρώσεις του κ. Τράμπ.

Η απόφαση του κ. Τραμπ έχει ως στόχο την αλλαγή καθεστώ-

τος στο Ιράν με νέο και φιλικό προς το Ισραήλ και τη Σαουδική Αραβία, αλλά όχι μόνον δεν θα το πετύχει, αλλά θα το προκαλέσει να σκληρύνει τη θέση του.

8. ΑΣΙΑ

α. Κίνα

Στις 17 Μαρτίου ο κ. Σι Τζίπινγκ, εξελέγη ομόφωνα για δεύτερη φορά πρόεδρος.

Στις 23 Μαρτίου ο κ. Τραμπ επέβαλε δασμούς 60 δισεκατομυρίων δολαρίων στην Κίνα, η οποία απάντησε με επιβολή δασμών σε αμερικανικά προϊόντα. Έκτοτε οι δύο χώρες άρχισαν συνομιλίες, οι οποίες μέχρι τώρα δεν έχουν καταλήξει σε συμφωνία.

Στις 2 Ιουνίου ο ΥΕΘΑ των ΗΠΑ κ Μάτις προϋδοποίησε την Κίνα, ότι αν συνεχίσει την στρατικοποίηση των διαφιλονικουμένων από πολλές χώρες νησιών στη Νότια Σινική Θάλασσα, η χώρα του θα εμπλακεί σε σκληρό ανταγωνισμό μαζί της.

β. Β. Κορέα

Ύστερα από παλινωδίες, οι κ. Τράμπ και Κιμ συναντήθηκαν στη Σιγκαπούρη στις 12 Ιουν. 2018, όπου συμφώνησαν για:

-Την αποκατάσταση ενός βιωσίμου καθεστώτος στην κορεατική Χερσόνησο.

-Την έναρξη διαλόγου για την καταστροφή του πυρηνικού οπλοστασίου της Β. Κορέας και την απομάκρυνση της αμερικανικής πυρηνικής ασπίδας από τη Νότιο Κορέα.

Κατά την κοινή συνέντευξη τύπου ανακοίνωσαν, ο μεν κ. Κιμ την δέσμευσή του για την καταστροφή ενός πεδίου δοκιμής κινητήρων διηπειρωτικών πυραύλων και ο κ. Τράμπ την αναστολή των κοινών ασκήσεων ΗΠΑ-Ν. Κορέας.

Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συντάκτης Σάββας Αργουζής

Γεν Γραμματέας ΕΛΙΣΜΕ

Σημείωση Συντάκτη

Αγαπητοί Συνδρομητές του Περιοδικού μας

Από το παρόν τεύχος εγκαινιάζουμε μία σελίδα αφιερωμένη σε σας, με σκοπό να λαμβάνετε γνώση της 3μηνιαίας δραστηριότητας του ΕΛΙΣΜΕ, για την οποία εσείς ως ΜΗ ΜΕΛΗ δεν ενημερώνεσθε. Οι διάφορες δραστηριότητες είναι ταξινομημένες στους παρακάτω τομείς, όπως ακριβώς ενημερώνονται κάθε εβδομάδα τα μέλη μας και αφορούν το χρονικό διάστημα από 20 Μαρτίου έως 20 Ιουνίου 2018.

ΝΕΑ ΜΕΛΗ - ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

Ενεγράφησαν νέα μέλη, τα εξής χρονικά:

Χασάπης Αλέξανδρος, Συνταξιούχος ΔΕΗ,

Μπαρμπούνης Θεοφάνης, Επισημναγός ε. ε.

Παπασηφάκης Αντώνης, Αντισμήναρχος ε. α.

Χατζηαγγελίδης Ιπποκράτης, Χρημ. Σύμβ. Επχσεων, .

Μπροφίδου Άννα Οικονομολόγος,

Καστανάς Σωτήριος, Διευθυντικό Στέλεχος της Τράπεζας

Ελλάδας,

Αμοργιανός Χάρης, Διευθυντής Δημοσίων Σχέσεων της ΕΑΒ

Χασάπης Αλέξανδρος, Συνταξιούχος ΔΕΗ ,

Ξένος Δημήτριος, Επιχειρηματίας,

Γεωργιτσόπουλος Νικόλαος Υπαστυνόμος Β'.

Ζγαρδανάς Γεώργιος, Υπίαρχος ε. ε.

Μαλτέζος Χρήστος Συγγραφέας.

Επίσης ο Σπουδαστής του Σεμιναρίου Σ16 Γ κ. Παγουλάτος Ηλίας ανανέωσε την εγγραφή του και λογίζεται μέλος.

Ο Πρόεδρος της 1ης Επιτροπής Εργασίας κ. Σκυλάκης Λάζαρος υπέβαλε την παραίτηση του για προσωπικούς λόγους.

Ο Πρόεδρος της 2ης Επιτροπής Εργασίας κ. Ρεκλείτης Ανασ. υπέβαλε την παραίτησή του λόγω ανειλημμένων οικογενειακών υποχρεώσεων.

Το κείμενο του μέλους μας κ. Ζάγκαλη Κων. με θέμα «*Μία πρόταση για τα εγκαταλελειμμένα Χωριά*», υποβλήθηκε στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης & Τροφίμων, με ένθερμη υποστήριξη της πρότασης από το ΕΛΙΣΜΕ.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Αρχές Μαΐου συγκροτήθηκε ο Τομέας «Στρατηγική Θαλάσσια Ασφάλεια», με τη συνεργασία της Ομάδας Θαλάσσιας Στρατηγικής (ΟΘΣ), με σκοπό τη διενέργεια ομιλιών, τη σύνταξη άρθρων, την πραγματοποίηση συνεδρίων και ημερίδων και γενικά την παραγωγή και ανάπτυξη δράσης σχετιζόμενης με τη θάλασσα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ – ΒΙΒΛΙΑ

Το μέλος κ. Μπαλωμένος δώρισε στη Βιβλιοθήκη το βιβλίο του «Διεθνής Τρομοκρατία κ Στρατηγική Επικοινωνία».

Το μέλος Δ Σ κ. Δουδούμης Γεώρ. δώρισε στη βιβλιοθήκη τα βιβλία «Η Βαλκανική Σκακίερα» « Η Μέθοδος Εκπαιδευσεως», «Πολεμική Τέχνη, τόμος Α'» και «Η Ανατομία του Πολέμου στο Κουρδιστάν».

Ο φίλος του ΕΛΙΣΜΕ κ. Μασούρας Γεώργιος δώρισε στη βιβλιοθήκη 2 αντίτυπα του βιβλίου του «Το Ανατολικό Ζήτημα τον 21ο αιώνα».

ΗΜΕΡΙΔΕΣ - ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

1. Εσπερίδα με ΟΘΣ 20 Απριλίου

Πραγματοποιήθηκε στα γραφεία του ΕΛΙΣΜΕ, με θέμα «Εισαγωγή στη Θαλάσσια Στρατηγική» σε συνεργασία με την Ομάδα Θαλάσσιας Στρατηγικής (ΟΘΣ). η οποία συνεργάζεται με το ΕΛΙΣΜΕ. Η Εσπερίδα διήρκεσε από 1900-2100 ώρα, Συντονιστής του ήταν ο Στρατ. Αναλυτής κ. Θεοδωράτος Ιωάν. και παρουσιάστηκαν 6 θέματα από ισάριθμους Εισηγητές Την παρακολούθησαν άνω των 80 ατόμων, ήταν πολύ επιτυχής. υπήρξαν θετικότατα σχόλια και άφησε πολύ καλές εντυπώσεις

2.Ημερίδα με ΕΠΠΑ 11 Μαΐου

Πραγματοποιήθηκε στην Αίθουσα «Ρήγας Φεραίος» του Πολεμικού Μουσείου, με θέμα «Η Πολιτιστική Γεωπολιτική», σε συνδιοργάνωση με το ΕΠΠΑ (Ελληνικό Ινστιτούτο Πολιτιστικής Διπλωματίας). Παρουσιάστηκαν, κατά τη διάρκεια των 3 ωρών, 4 θέματα από ισάριθμους Εισηγητές (2 από κάθε Ινστιτούτο) και αυτή χαρακτηρίστηκε επιτυχημένη, λόγω των τεκμηριωμένων εισηγήσεων, όσον και της ικανοποιητικής συμμετοχής ακροατών.

3. Εσπερίδα με ΟΘΣ 13 Ιουνίου

Πραγματοποιήθηκε στο Πολιτιστικό Κέντρο του Παν/μίου Webster στην Πλάκα, με θέμα «Ναυτική Στρατηγική στην Ανατολική Μεσόγειο», σε συνεργασία με την ΟΘΣ, με έξι θέματα Εισηγητών, τα οποία ήταν πολύ ενδιαφέροντα και ικανοποίησαν το μικρό σε αριθμό ακροατήριο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Στις 3 & 4 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στο Πολεμικό Μουσείο, το Συνέδριο «Security and Defence: State of the Art Technology» σε συνδιοργάνωση με το

ΣΑΣΙ (Σύνδεσμος Αποφοίτων Σχολής Ικάρων). Ήταν επιτυχέστατο, 356 θέματα αναπτύχθηκαν και Συντονιστές του ήταν οι κ. Μπασαράς Ανασ. Αντιπρόεδρος ΔΣ ΕΛΙΣΜΕ και Γιαννιτσόπουλος Θεόδ. Μέλος του ΣΑΣΙ. Το παρακολούθησαν περισσότερα από 250 άτομα, μεταξύ των οποίων Πρόεδροι Εταιρειών, Επίτιμοι Αρχηγοί Κλάδων ΕΔ & ΣΑ. , Πανεπιστημιακοί Φορείς, Σπουδαστές Στρ. Σχολών, Φοιτητές, κλπ. Οι Εισηγητές των θεμάτων, περισσότεροι των 40, ήταν υψηλόβαθμα στελέχη της αγοράς και της Πανεπιστημιακής κοινότητας, Διδάκτορες Αξιωματικοί , Καθηγητές, Αναλυτές, κλπ.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

Από 30 Μαΐου έως και 2 Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε στην Πορταριά Βόλου το Σεμινάριο «Management-Logistics & Economics-Energy Fundamentals», ένα πρότυπο, επιμορφωτικό, επαγγελματικό για την κατάρτιση και επιμόρφωση στελεχών, σε συνδιοργάνωση με το ΣΑΣΙ. Συντονιστές του ήταν ο κ. Μπασαράς Ανασ. Αντιπρόεδρος ΔΣ ΕΛΙΣΜΕ και Κατελούζος Δημ. μέλος του ΣΑΣΙ. Διήρκεσε 37 ώρες και 13 ήσαν οι Εισηγητές του.

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

1. Στις 20 Απριλίου υποβλήθηκε το Ερευνητικό Έργο της κ. Δομήνικα Γιάντα, Φοιτήτριας του Τμήματος Διεθνών & Ευρωπαϊκών Σχέσεων του Πανεπιστημίου Πειραιά, με θέμα «From Terrorism to Cyber-terrorism: The Case of ISIS», με Επιβλέποντα το μέλος μας κ. Στεργίου Δημ., Master II Γεωστρατηγικής και Συγκριτικής Στρατιωτικής Ιστορίας. Η Εργασία βαθμολογήθηκε από την αρμόδια Επιτροπή του ΕΛΙΣΜΕ με Λίαν Καλώς και ήδη αναρτήθηκε σε αρκετά περιοδικά του Εξωτερικού.

2. Στις αρχές Απριλίου υποβλήθηκε η εργασία του κ. Ζήση Κύργου «Εξέταση απαιτήσεως συνδρομής των Ε.Δ. στην εσωτερική Ασφάλεια της Χώρας», με επιβλέποντα το μέλος μας κ. Κουκούτση Νομικό , η οποία αποτελεί συνέχεια του υποβληθέντος το 2017 Ερευνητικού του Έργου «Εξέταση απαιτήσεως συνδρομής των Ε.Δ. στην εσωτερική ασφάλεια της χώρας.-Νομική Προσέγγιση». Αυτή χαρακτηρίστηκε ως μία πολύ αξιόλογη προσπάθεια και το ΕΛΙΣΜΕ συνεχάρη τον Ερευνητή.

ΟΜΙΛΙΕΣ

Πραγματοποιήθηκαν 2 ομιλίες από μέλη μας και ισάριθμες από φίλους του ΕΛΙΣΜΕ.

Ο Λόρδος Βύρων μας στέλλει μετά 200 χρόνια
από τον κήπο των Ηρώων του Μεσολογγίου
την αγωνία του για την Ελλάδα.
Την αγωνία, που έπρεπε να έχουν
οι σημερινοί Έλληνες για την αυριανή Ελλάδα.

33

Όμορφη Ελλάδα!

Θλιβερό απομεινάρι δόξας αρχαίας!
Δεν υπάρχουν πια κι όμως είσαι αθάνατη,
ξεπεσμένη κι όμως μεγάλη...

Ω Ελλάδα! Ποιος πολεμιστής θα είναι
που ορμώντας από τις όχθες του Ευρώτα
θα σε φωνάζει να βγεις απ' του θανάτου τη χώρα;

34

Τέτοιο νάναι το αίσθημα κάθε Έλληνα
π'αγαπά την πατρίδα, αν η Ελλάδα μπορεί
να καυχηθεί ακόμη πως έχει καλούς πατριώτες.
Δεν αξίζουν το δοξασμένο αυτό όνομα
εκείνοι που μιλούν για πόλεμο
αλλά κάθονται στις σκλαβιας την ειρήνη
κι ικανοποιημένοι να μοιρολογούν χαμηλόφωνα

Πρέπει τάχα να κλαίμε μεγαλεία χαμένα
και ντροπή να μας βάφει αντίς ίμα σαν πρώτα;
Βγάλε, ω γης δοξασμένη, απ' τα σπλάχνα σου ένα
Ιερό απομεινάρι των παιδιών του Ευρώτα.
Απ'εκείνους τους τριακόσιους, τρεις αν έρθουνε,
φτάνουν
άλλη μια Θερμοπύλη στα βουνά σου να κάνουν.

Στου Σουνίου θα καθίσω το μαρμάρινο βράχο
σύντροφό μου το κύμα του Αιγαίου θα κάνω
Αυτό εμένα ν'ακούει κι εγώ εκείνο μονάχο,
κι εκεί απάνω σαν κύκνος με τραγουδι ας πεθάνω.
Δε σηκώνει η ψυχή μου σκλάβια γη! Χτύπα κάτω
της σκλαβιάς το ποτήρι, κι ας πάει να 'ναι γεμάτο!